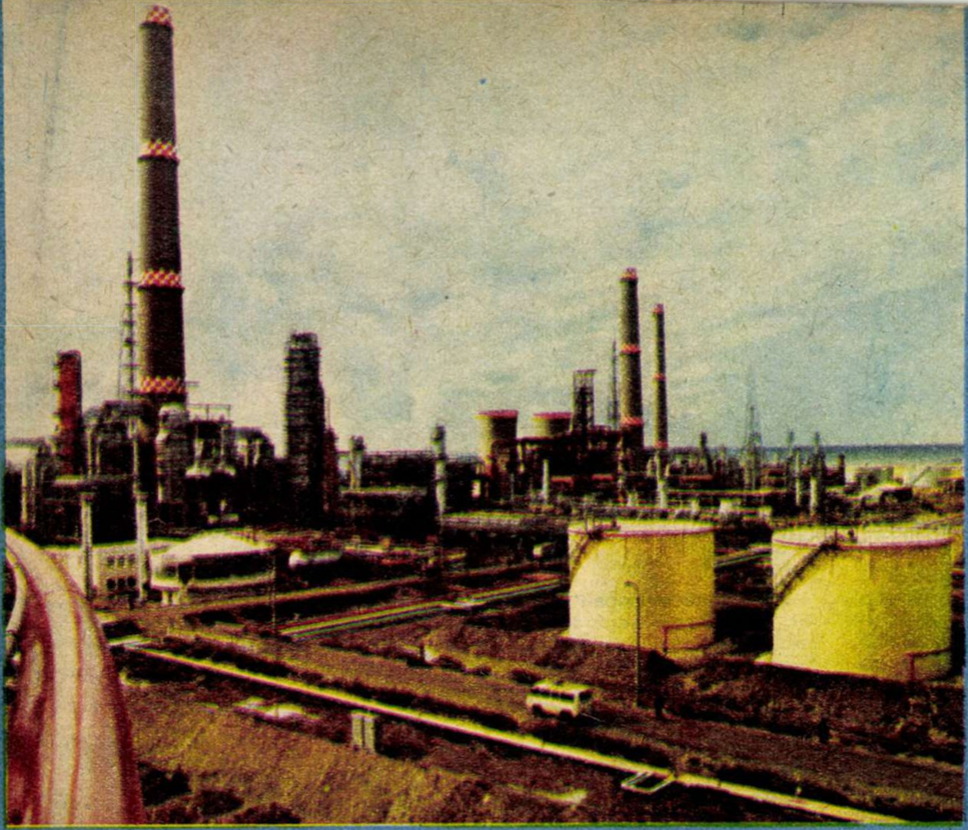

ORIZONT
TEHNICO-ȘTIINȚIFIC

CREAȚIA TEHNICĂ ROMÂNEASCĂ PE MERIDIANELE LUMII

RAFINĂRIA BANIAS

● La 15 august 1979, președinții Nicolae Ceaușescu și Hafez Al-Assad au inaugurat la Banias, în Siria, cea mai mare rafinărie din Orientul Mijlociu ● Capacitatea anuală de prelucrare: 6 000 000 tone țiței ● Realizate integral de specialiștii români, instalațiile complexului industrial sînt complet automatizate.

Politica României socialiste de cooperare economică reciproc avantajoasă cu toate statele lumii, în condițiile respectării depline a independenței și a demnității fiecărui popor, ale promovării unor relații corespunzînd noii ordini economice internaționale, dă roade dintre cele mai elocvente. Gîndirea tehnică românească participă activ la edificarea unor importante obiective economice în toate colțurile lumii.

În ultimii ani, o dezvoltare impetuoasă a cunoscut colaborarea româno-siriană în diverse domenii de activitate. Astfel, țara noastră construiește în Siria obiective de importanță majoră pentru economia acestei țări. Amintim dintre ele complexul de îngrășăminte fosfatice de tip triplusuperfosfat de la Homs, impunătoarea fabrică de ciment de la Sheik Said, lucrările de îmbunătățiri funciare din valea Eufratului și, mai ales, grandioasa rafinărie de țiței de la Banias, care, începînd cu ziua de 15 august, a intrat în funcțiune.

Amplasată în orașul-port Banias de pe malul vestic al Mediteranei, această modernă rafinărie — cea mai mare din Orientul Mijlociu — constituie o nouă mărturie a capacității specialiștilor și a industriei noastre de a realiza obiective de primă mărime. Aici, în impunătoarele instalații proiectate de inginerii români, executate în proporție de mai bine de 80% în uzinele noastre și montate de peste 3 000 de muncitori, maiștri și ingineri români în colaborare cu cei sirieni, vor fi prelucrate de acum înainte, anual, nu mai puțin de 6 000 000 tone de țiței brut.

Rafinăria mai cuprinde, în afara modernului bloc de distilație atmosferică și desalinare electrică de 6 000 000 tone/an, și alte instalații. Amintim instalația de hidrafinare a benzinei și de reformare catalitică de 835 000 tone/an, pe cea de merox pentru benzină grea de 311 000 tone/an, instalația de hidrosulfurare a distilatelor grele de 1 924 000 tone/an, la care se mai adaugă cele de rupere de vîscozitate (1 200 000 tone/an), merox pentru benzină ușoară (292 000 tone/an) și hidrafinare motorină (710 000 tone/an). Concepția tehnică modernă și soluțiile înaintate adoptate de proiectanții de la Ploiești au permis realizarea multora din subansamblele acestor instalații în România și apoi transportarea lor pe șantier, în vederea montării. Acest lucru a creat posibilitatea de a se obține cicluri de fabricație scurte și montarea utilajelor în bune condiții.

Proporțiile gigantice ale rafinăriei de la Banias se regăsesc și în instalațiile auxiliare și pentru utilități — 60 de rezervoare de țiței cu capacități cuprinse între 5 000 mc și 50 000 mc, rezervoarele de gaze lichefiate, nenumărații kilometri de conducte. Cu deosebire se impune atenției centrala termoelectrică de 48 MW — proiectată de ISPE —, care satisface în întregime necesitățile de abur tehnologic și de energie electrică ale marelui complex industrial.

Rafinăria, livrată «la cheie» de INDUSTRIALEXPORTIMPORT, se impune și prin utilizarea de către specialiștii români a unor procedee tehnologice originale, ce se situează la nivelul tehnicii mondiale.

Referitor la gradul de tehnicitate la care a fost executat acest impunător obiectiv industrial, simbol al înfloritoarei colaborări româno-siriene, inginerul șef al firmei siriene «Skarefico», Agop Atamin, declara: «Vă spun sincer că am rămas profund impresionat de capacitatea tehnică și competența colegilor și a prietenilor mei români, alături de care lucrez din 1975. România a atins un înalt nivel de dezvoltare dacă a putut să realizeze un proiect cum este cel al rafinăriei de la Banias. Pot să spun, și așa gîndesc și alți colegi din țara mea, că Siria și-a ales bine partenerul».

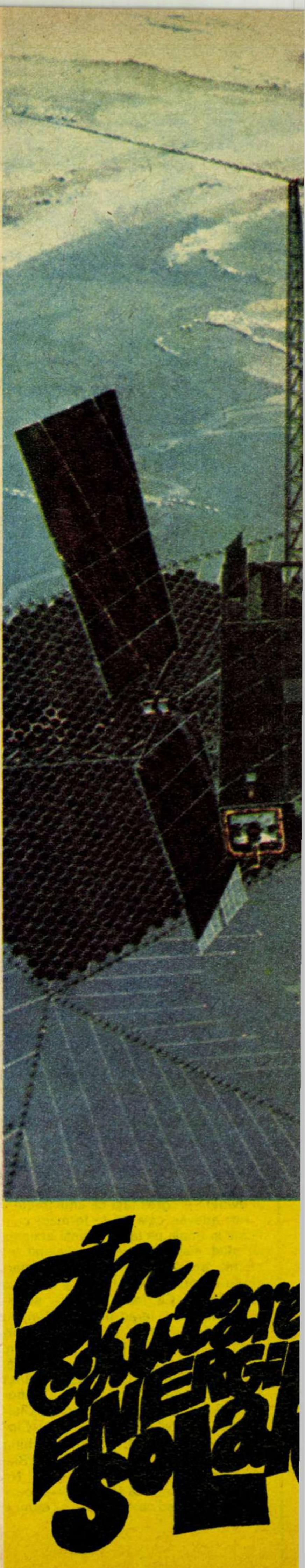

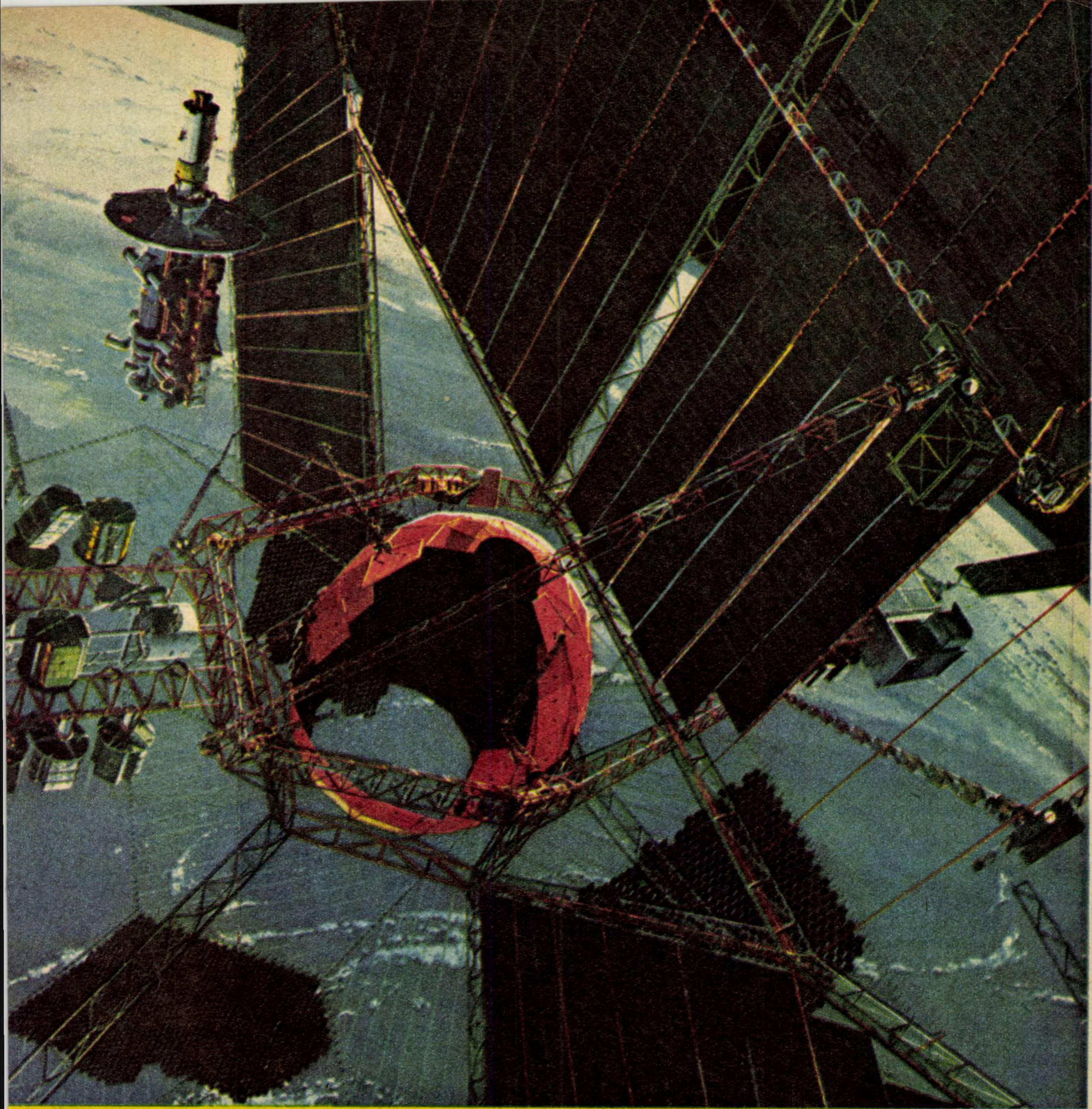

Cercetarea şi experimentarea largă a elementelor de conversie fotovoltaică (de transpunere directă a luminii în electricitate — fotopile, celule solare) arată că acestui sistem de producere a energiei îi este rezervat un mare viitor. De pe acum, pe baza celulelor solare funcţionează un număr important de balize aeriene sau maritime, generatoare pentru telecomunicaţii emiţătoare, pompe, mai ales în Africa, Australia şi în insulele Pacificului. Utilizarea lor în punctele izolate (în munţi) are vaste perspective.

Cele mai impresionante sînt proiectele de construire a unor sateliţi artificiali de conversie fotovoltaică ce vor acţiona în spaţiu, captînd energia solară şi transmiţînd-o spre Pămînt. La zece ani de la elaborarea ideii de principiu, mijloacele tehnice de realizare a ei se află mai aproape de posibilităţile tehnicii. O confirmare majoră vom avea odată cu primul zbor pe orbită al navetei spaţiale, «cărăuşul cosmic» fiind indispensabil unei asemenea întreprinderi.

Sateliţii sînt proiectaţi la proporţii gigantice, «aripile» lor întinzîndu-se pe suprafeţe de mai mulţi kilometri pătraţi şi cuprinzînd milioane de fotopile. Expedierea energiei spre planeta noastră se va face prin unde radioelectrice ultrascurte dirijate spre un cîmp de antene terestre, care le vor capta şi transforma în curent electric.

Proiectul are avantajele de a elimina pauzele nocturne în exploatarea energiei solare, absorbţia atmosferică şi capriciile vremii de care trebuie să ţină seama centralele solare de pe Pămînt.

Desigur, este vorba de un efort uman şi material considerabil. Pe zi ce trece, tehnica îşi formează mijloacele necesare unor asemenea lucrări fără precedent. O largă cooperare internaţională ar oferi soluţii celorlalte probleme, inclusiv a investiţiilor pe care le va pretinde realizarea proiectului. O reţea de asemenea sateliţi paşnici în jurul Pămîntului oferind tuturor energia răpită Soarelui ar putea fi una dintre cele mai încurajatoare căi de asigurare a unui nou viitor energetic.

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

17

— Vezi și tu ceea ce văd și eu?

— Eeei, că asta-i bună! Uite măi cum te simte lumea de la o poștă că n-ai mai intrat aici! Eu cel puțin, vara asta, deloc...

În timp ce vorbea, Drimă își freca amîndouă urechile cu palmele, de parcă ar fi vrut să le facă atente și să nu scape nimic din mirarea pe care urma s-o exprime, în stilul său inimitabil, Val. Secundele trecură în stoluri dar nimic din partea vecinului său de plimbare. Mai făcu un pas și abia acum observă că înainta de unul singur. Val era la cîțiva metri în urmă, absorbit de peisajul nou-nouț pentru ei doi. Și nu numai pentru ei. Intraseră pe sub arcada Parcului Univers 21. Undeva, în față, exact pe bisectoarea arcului ogival proiectat spre cer să se vadă de departe, de cum apucai pe Bulevardul Viitorului, fusese așezată cea mai frumoasă fîntînă a Capitalei.

«Omul stăpînește apele». O imensă orgă lichidă inundă aerul, răsfirată fertilizator peste trupurile de bronz în mișcare. Fîntîna era acolo, muzica se desfășura seducător, apele răscoleau fără încetare înaltul. Trecuseră pe neobservate, așa cum îi grupase întîmplarea, cîte 2—3, discuțiile se înfiripaseră cu repeziciune și iată-i ajunși departe, în zona abia amenajată, continuaseră să converseze, să schimbe replici, să-și confrunte opiniile, neluînd seamă la nimic. Nici măcar la noutățile de ultimă oră. Aleea Donarris făcea parte dintre ele.

Cînd Drimă se trezi de unul singur, privi mirat înapoi. De-a lungul aleii, colegii, în pîlcuri, se opriseră care pe unde nimeriseră de parcă cineva ar fi suflat într-un fluier doar de ei știut și auzit, se opriseră din mers și priveau la toate cele cîte se puteau vedea. «Univers 21» era parcul lor preferat. Aveau și ei Sena lor. Aici veneau cînd doreau să pună țara la cale. Cele întîmplate pe Muntele Galben îi furaseră cu totul din lumea bine știută, îi ținuseră departe, cursese prin urmare apă destulă prin tuburile strălucitoare de la «Omul stăpînește apele», multă de tot de vreme ce, iată, nici măcar nu știau că aici s-a ivit acest mic paradis.

Treptat, treptat uimirea îi părăsi, locul acesteia fiind luat în primă instanță de o poftă nebună pentru pus note.

— Asta e de nota douăzeci!

— N-ai văzut ce este în spatele tău, înseamnă!

— De asta ce zici?

Se apropiaseră unii de alții și se trăgeau care mai de care de mînecă încercînd să fie el primul cel cu semnalul de atenționare. Cum exclamațiile nu mai conteneau, au apărut, bineînțeles, și notele inventate. De la 20 la plus, n-a fost decît un pas.

— Vitejilor, dar de întîlnirea noastră nu mai știți nimic?

Ca de-obicei, Den observase prima. Noroc că, furați de peisaj, nu se depărtaseră prea mult. O jumătate de oră în cap le mai rămăsese pînă la ora fixată de conducerea institutului. Asta ar mai trebui, să și întîrzie... Pentru că de aproape un ceas se tot învîrtiseră în sus și în jos pe alee, privind și schimbînd impresii cu glasuri, care mai de care mai înfocate și mai dornice să se distingă în corul pe «n+1 voci». Atîta doar că erau aproape singuri în această parte a parcului.

Ezitară, chiar apăru ideea unei derogări de la ora fixată — cîțiva aveau cu ei stațiile brățară și n-ar fi fost mare lucru să converseze cu «0—3», propunîndu-i o culisare a întîlnirii, poate cu un ceas mai tîrziu. «Măcar un ceas!» rostise înfierbîntat Val. A fost picătura care

LA PORȚILE SEVERINULUI (IV)

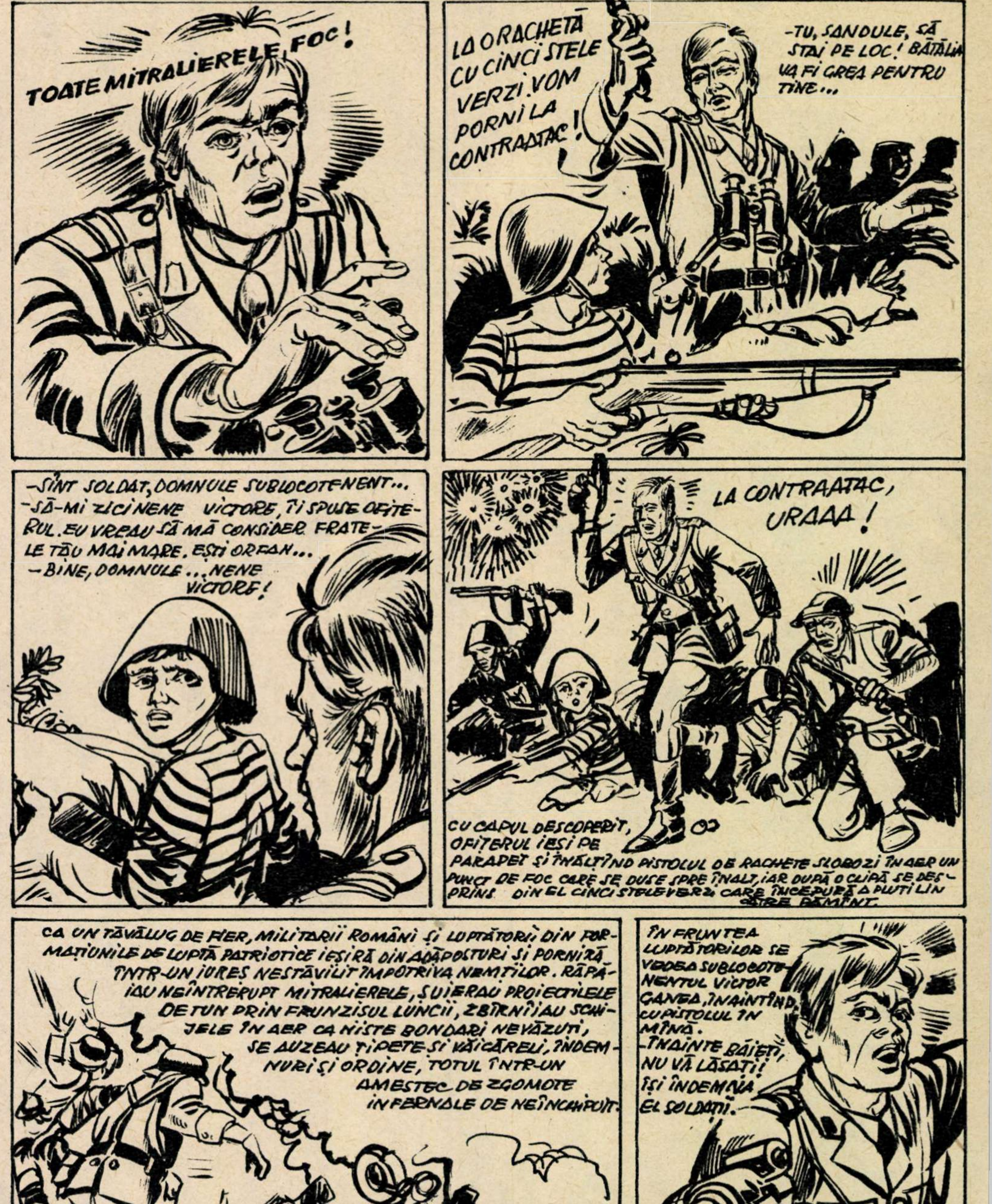
TOATE MITRALIERELE, FOC!
LA O RACHETĂ CU CINCI STELE VERZI VOM PORNI LA CONTRAATAC!
-TU, SANDULE, SĂ STAI PE LOC! BĂTĂLIA VA FI GREA PENTRU TINE...
-SÎNT SOLDAT, DOMNULE SUBLOCOTENENT...
-SĂ-MI ZICI NENE VICTORE, ÎI SPUSE OFITERUL. EU VREAU SĂ MĂ CONSIDER FRATELE TĂU MAI MARE. EȘTI ORFAN...
-BINE, DOMNULE... NENE VICTORE!
LA CONTRAATAC, URAAA!
CU CAPUL DESCOPERIT, OFIȚERUL IEȘI PE PARAPET ȘI ÎNĂLȚÎND PISTOLUL DE RACHETE SLOBOZI ÎN AER UN PUNCT DE FOC CARE SE DUSE SPRE ÎNALT, IAR DUPĂ O CLIPĂ SE DESPRINS DIN EL CINCI STELE VERZI CARE ÎNCEPURĂ A PLUTI LIN CĂTRE PĂMÎNT.
CA UN TĂVĂLUG DE FIER, MILITARII ROMÂNI ȘI LUPTĂTORII DIN FORMAȚIUNILE DE LUPTĂ PATRIOTICE IEȘIRĂ DIN ADĂPOSTURI ȘI PORNIRĂ ÎNTR-UN IUREȘ NESTĂVILIT ÎMPOTRIVA NEMȚILOR. RĂPĂIAU NEÎNTRERUPT MITRALIERELE, ȘUIERAU PROIECTILELE DE TUN PRIN FRUNZIȘUL LUNCII, ZBÎRNÎIAU SCHIJELE ÎN AER CA NIȘTE BONDARI NEVĂZUȚI, SE AUZEAU ȚIPETE ȘI VĂICĂRELI, ÎNDEMNURI ȘI ORDINE, TOTUL ÎNTR-UN AMESTEC DE ZGOMOTE INFERNALE DE NEÎNCHIPUIT.
ÎN FRUNTEA LUPTĂTORILOR SE VEDEA SUBLOCOTENENTUL VICTOR GANEA, ÎNAINTÎND CU PISTOLUL ÎN MÎNĂ.
-ÎNAINTE BĂIEȚI, NU VĂ LĂSAȚI! ÎȘI ÎNDEMNA EL SOLDAȚII.

Scenariu: **ION GRECEA**
Desene: **PUIU MANU**

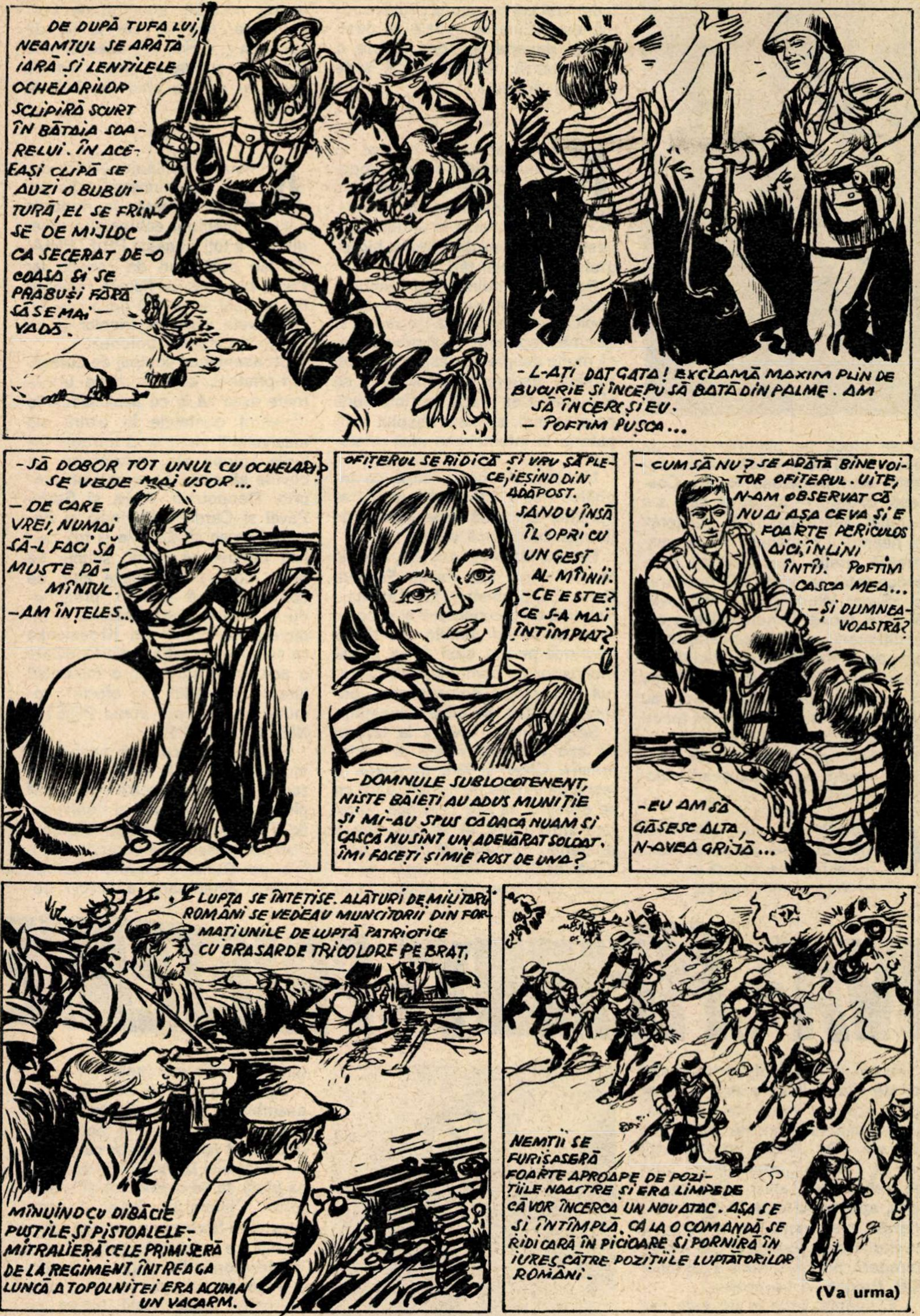
DE DUPĂ TUFA LUI, NEAMȚUL SE ARĂTĂ IARĂ ȘI LENTILELE OCHELARILOR SCLIPIRĂ SCURT ÎN BĂTAIA SOARELUI. ÎN ACEEAȘI CLIPĂ SE AUZI O BUBUITURĂ, EL SE FRÎNSE DE MIJLOC CA SECERAT DE-O COASĂ ȘI SE PRĂBUȘI FĂRĂ SĂ SE MAI VADĂ.
- L-AȚI DAT GATA! EXCLAMĂ MAXIM PLIN DE BUCURIE ȘI ÎNCEPU SĂ BATĂ DIN PALME. AM SĂ ÎNCERC ȘI EU.
– POFTIM PUȘCA...
-SĂ DOBOR TOT UNUL CU OCHELARI? SE VEDE MAI UȘOR...
– DE CARE VREI, NUMAI SĂ-L FACI SĂ MUȘTE PĂMÎNTUL.
-AM ÎNȚELES...
OFIȚERUL SE RIDICĂ ȘI VRU SĂ PLECE, IEȘIND DIN ADĂPOST.
SANDU ÎNSĂ ÎL OPRI CU UN GEST AL MÎINII.
-CE ESTE? CE S-A MAI ÎNTÎMPLAT?
-DOMNULE SUBLOCOTENENT, NIȘTE BĂIEȚI AU ADUS MUNIȚIE ȘI MI-AU SPUS CĂ DACĂ NU AM ȘI CASCĂ NU SÎNT UN ADEVĂRAT SOLDAT. ÎMI FACEȚI ȘI MIE ROST DE UNA?
- CUM SĂ NU? SE ARĂTĂ BINEVOITOR OFIȚERUL. UITE, N-AM OBSERVAT CĂ NU AI AȘA CEVA ȘI E FOARTE PERICULOS AICI, ÎN LINII ÎNTÎI. POFTIM CASCA MEA...
-ȘI DUMNEAVOASTRĂ?
-EU AM SĂ GĂSESC ALTA, N-AVEA GRIJĂ...
LUPTA SE ÎNTEȚISE. ALĂTURI DE MILITARI ROMÂNI SE VEDEAU MUNCITORII DIN FORMAȚIUNILE DE LUPTĂ PATRIOTICE CU BRASARDE TRICOLORE PE BRAȚ.
MÎNUIND CU DIBĂCIE PUȘTILE ȘI PISTOALELE-MITRALIERĂ CELE PRIMISERĂ DE LA REGIMENT. ÎNTREAGA LUNCĂ A TOPOLNIȚEI ERA ACUMA UN VACARM.
NEMȚII SE FURIȘASERĂ FOARTE APROAPE DE POZIȚIILE NOASTRE ȘI ERA LIMPEDE CĂ VOR ÎNCERCA UN NOU ATAC. AȘA SE ȘI ÎNTÎMPLĂ. CA LA O COMANDĂ SE RIDICARĂ ÎN PICIOARE ȘI PORNIRĂ ÎN IUREȘ CĂTRE POZIȚIILE LUPTĂTORILOR ROMÂNI.

(Va urma)

ROMAN FOILETON

a hotărît: — Nici un minut! De-aia am venit care de pe unde — să vedem încotro o apucăm. Scurt! Dinu T. era de astă dată omul cu tonul imperativ. Înțelesese primul adevărul: aici să fi avut și două zile, tot nu s-ar fi săturat privind.

Mai erau în Parcul «Univers 21» destule teritorii tematice. «Eu și plus infinitul» reprezenta raiul matematicienilor. Să-ți tot fi răscolit mintea pentru a găsi soluții la exercițiile și problemele puse pe mici calculatoare, grupate pe pavilioane după grade de dificultate, sfere de interes, an de studii. «Cum vom călători mîine?» atrăgea mai ales puștii de 5—6 ani, gata să uite de ora de masă și de somn pentru a testa personal perspectiva mijloacelor de circulație supuse atenției, și dacă s-ar fi putut, toate în aceeași zi.

Noul perimetru era destinat reprezentării surselor de energie. Dacă ar fi fost mai puțin cu gîndul în altă parte, elevii ar fi băgat de seamă măcar cîteva din punctele de orientare. «Omul stăpînește apele» era plasată pe aleea largă purtînd numele Dunării. De o parte și de alta, din loc în loc, întocmai ca pe fluviu, mici centrale hidroelectrice. Un foarte inspirat muzeu în aer liber de turbine miniaturale puse la treabă de apa dirijată cu pricepere și fantezie spre palete. O frumusețe. Lîngă tipurile de turbine aflate la lucru pe marile cursuri de apă alte cîteva zeci reprezentînd combinații felurite, adoptate fericit și folosite ca surse locale de energie.

Cîmpul copiilor se prelungea spre ieșirea parcului. Se întorceau din ce în ce mai des, priveau înapoi, nevenindu-le să se despartă cu atîta ușurință de terenul atît de ademenitor, lăsat fără voia lor, neexplorat. Lîngă fîntînă, toți se opriră în același timp. Ceea ce nu observaseră la intrare le sări în ochi numaidecît: harta parcului. E drept, o puteai lua și drept fantezie florală, dacă ai fi trecut, cum trecuseră ei, fără a avea habar de ea. «Stai să vedem: sîntem exact aici». «Păi n-am apucat să vedem nici pe sfert Aleea Donarris». «Data viitoare». «De ce data viitoare, eu revin chiar azi. De fapt mă mai întreb încă...» «Hai, hai, te întrebi altădată», i-o scurtă același Dinu T. amicului său de dormitor zburător.

Se dumiriră. Undeva, Aleea Donarris se oprea, despărțindu-se într-un V uriaș: Aleea Soarelui și Aleea Eoliană. Le deveni limpede că fiecare păstra pentru vizitatorul fidel atracții pe măsură. La rîndul lor, noile alei prezentau bifurcări, multiplicînd parcă la nesfîrșit drumurile spre redutele nebănuite ale energiei. Deși n-o spuneau, plecarea asta fortată îi irita pe cei mai mulți dintre ei. Întîlnirea de la Institut suna, în asemenea circumstanțe, a corvoadă. Unii nici nu ezitară s-o spună.

— Faceți ce vreți. Eu mă duc.

Pasul hotărît al lui Den în iarba moale nici măcar nu se auzea, ceea ce nu înseamnă că nu-l și urmară, unii mai repede, alții abia călcînd.

Erau gata să țîșnească din parking, toți odată, ca într-o cursă de viteză, oricum toți aveau piciorul fixat pe pedală, ca un roi de albine, cînd Val constată că bicicleta lui Dinu T. — el să n-o recunoască? — rămăsese prinsă în stativ. Cercetă nedumerit împrejurimile, își plimbă privirea peste chipul colegilor din imediata apropiere și din nou trecu mai departe. Nu-l găsi.

— O clipă, vă rog!

Întinse ghidonul Dorei, care era chiar lîngă el, lăsîndu-i de înțeles că o roagă să aibă grijă de bicicletă și ieși în fugă din parking. Toți îl urmăreau contrariați neînțelegînd ce l-a apucat. Mai ales că minutele de care mai puteau uza le numărai pe degete.

Reapăru ducîndu-l de braț pe Dinu T. Acesta, cu o mînă la falcă și cu cealaltă sprijinindu-și cotul călca absent, ignorînd întrebările puse într-una de Val, ca și privirile mirate ale celorlalți.

— Ce faci maestre, compui vreun poem?

Nici gluma lui Drimă nu-i ajunse la urechi. De fapt nici nu i se potrivea. El nu scria versuri. Cînd se hotărî să deschidă gura, nu prea mai avea cine să-l asculte. Cîțiva colegi, cei din fruntea grupului, mai preocupați decît alții de ora exactă, de aceea și ajunseseră în față, deja porniseră...

(VA URMA)

ECHIPAJUL „SARGEDAVA" + ECHIPAJUL „PIENINY" = PRIETENIE

La 30 iulie a.c., de pe Aeroportul internaţional Bucureşti–Otopeni lua startul, într-o expediţie deosebită, organizată de redacţiile «CUTEZĂTORII» şi «SWIAT MLODYCH», echipajul «Sargedava» din Orăştioara de Sus, judeţul Hunedoara. Cei opt inimoşi pionieri, împreună cu profesorul Viorel Manolescu şi redactorul nostru Ioan Voicu, vor avea prilejul ca timp de mai multe zile să cunoască frumuseţile naturii şi hărnicia oamenilor din R.P. Polonă. Acolo, ei vor cunoaşte şi se vor împrieteni cu alţi temerari care, asemenea lor, sînt pasionaţi expediţionari şi alcătuiesc echipajul «Pieniny», din oraşul polonez Kroscienko.

Uriaşa pasăre albă, turboreactorul IL 18, se ridicase la peste 5 000 m, realizînd un adevărat slalom printre norii imaculaţi. Sorin, care-şi lipise nasul de hublou, urmărea plutirea lină a avionului TAROM luîndu-şi drept ţintă aripa din dreapta. Dana se întreba dacă nu cumva navigăm pe valuri cînd, deodată, soarele ne salută de la orizont.

Uimirea nu se mai poate citi acum pe chipurile îmbujorate ale celor 8 pionieri, membri ai echipajului «Sargedava» din Orăştioara de Sus, judeţul Hunedoara, care se familiarizaseră repede şi cu zborul deasupra norilor şi cu viteza. Toţi nu doresc acum altceva decît să-i întîlnească degrabă pe membrii echipajului polonez, care îi aşteptau după cum vom afla mai tîrziu, cu aceeasi emoţie.

Zborul cu avionul este o premieră pentru pionierii ce trăiesc, învaţă şi se joacă pe plaiurile care de peste 2 000 de ani adăpostesc cetăţile Sarmizegetusa Regia, Costeşti, Blidaru — locuri pe care s-a semnat «certificatul de naştere» al neamului românesc. El se realizează graţie unei invitaţii reciproce între revistele «Cutezătorii» şi «Swiat Mlodych» din Varşovia, ai cărei fericiţi beneficiari sînt expediţionarii din Orăştioara, care ani de-a rîndul au participat la concursul «Expediţiile Cutezătorii» şi care în mai multe rînduri au urcat pe podiumul primelor locuri în această atît de populară şi îndrăgită competiţie pionierească, plină de inedit, de farmec şi satisfacţii fără egal.

*

Gîndurile fiecăruia sînt însă întrerupte de vocea stewardesei care ne anunţă că peste cîteva minute vom ateriza.

Pe sol, destul de departe, se văd mii de «licurici» care stau ascunşi într-o imensă mare de verdeaţă. Cîteva manevre şi ne apropiem de sol. Pe lîngă noi aleargă cu o viteză ameţitoare sute de reflectoare albe, albastre şi roşii, apoi se aşterne liniştea. Motoarele s-au oprit, se eliberează centurile de siguranţă şi iată marea aerogară, poarta aeriană a capitalei R.P. Polone — Varşovia.

...E noapte, totul în jur este necunoscut dar fermecător. Dormim cîteva ceasuri sub cerul înstelat al Varşoviei, iar gîndurile fiecăruia dintre noi se îndreaptă spre sudul ţării, spre masivul Pieniny, spre oraşul Kroscienko, unde îi vom întîlni pe copiii polonezi, pe prietenii noştri.

Dis-de-dimineaţă plecăm într-o lungă călătorie de cîteva sute de kilometri, deşi parcă am mai fi dormit puţin. Gabriela, mezina echipajului, ne consolează însă cu îndemnul cunoscutului proverb românesc «Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge». Silviu o completează: «călătorului îi şade bine cu drumul»...

*

Kroscienko, oraş aşezat în munţi, scăldat de apa limpede şi zglobie a Dunaieţului, unul dintre marii afluenţi ai Vistulei, cea care colectează în undele sale peste două treimi din reţeaua hidrografică a întregii ţări.

Dar nu, nu întîlnirea cu frumosul oraş am aşteptat-o, ci pe aceea cu copiii. Toţi doresc să-i cunoască, să cînte împreună, să-şi povestească multe despre ei, despre pionierii români, despre gîndurile lor, să afle mai ales dacă au împreună ceva comun, element absolut obligatoriu în întemeierea unei prietenii.

Microbuzul obosit, după ce înghiţise peste 600 de kilometri, se opreşte. Deodată este înconjurat de mai mulţi copii veseli.

Eu sînt Marinela, tu? Eu, Marek. Marek? Tu? Eu, Pavel. Eu sînt Sorin. Eu, Stanislaw. Eu, Tatiana... Toţi uită de geamantane şi sacoşe, apoi îşi string miinile, veselia îi cuprinde pe toţi, cînd Anka, o fată molipsitor de comunicativă, dă tonul unui cîntec polonez care, potrivit, tradiţiei, se cîntă oaspeţilor.

Seara sîntem invitaţi la izvorul cu apă minerală numit al «Prieteniei». Chiar şi fără translator e lesne de înţeles de ambele părţi ce se doreşte: că aşa cum apa curge fără întrerupere, să se realizeze o prietenie îndelungată între cele două echipaje, între copiii celor două ţări prietene. Alături, sub coroana unor copaci seculari, la marginea unui lan, se înfiripă un dialog muzical, susţinut de voci catifelate, sub un cer la fel de senin ca şi la noi, sub aceeaşi lună mare şi curioasă, care tremură parcă şi ea din cînd în cînd de emoţie.

*

A doua zi echipajul nostru devine mai numeros. «Sargedava» primeşte în rîndurile sale pe membrii echipajului «Pieniny». Pe toţi îi uneşte PRIETENIA. Se fac schimburi de cravate iar Pavel propune ca fiecare membru din echipaj să poarte două cravate —, cravata roşie cu tricolor şi pe cea a cercetaşilor polonezi.

Un asemenea echipaj de cutezători-prieteni, care în zilele următoare avea să ia cu asalt piscurile măiestrit dantelate în piatră ale masivului Pieniny şi să înfrunte valurile zglobii ale Dunaieţului, se cuvine să aibă şi o emblemă proprie. Deopotrivă, Anka şi Sorin, Pavel şi Carmen, Marinela şi Petrak, Romeo şi Marişka şi toţi ceilalţi decupează litere, siluete de brazi, corturi. Se coase ajur, se confecţionează franjuri, pregătindu-se tuturor celor prezenţi la întîlnirea cu copiii din Kroscienko ca şi celor din tabăra din localitate o adevărată surpriză: o minunată lucrare plămădită din eforturi comune pe care stă scris: PRIETENIE—PRZYJAŹN.

Sîntem apoi cu toţii oaspeţi ai muncitorilor de la fabrica de artizanat «Cepelia», urcăm vîrf cu vîrf pînă pe piscul central al Penînylor, pe Trzy Korony. Împreună alunecăm apoi, peste 50 kilometri cu plutele pe Dunaieţ, printre chei de înălţimi ameţitoare, admirînd bogata vegetaţie montană.

Alături de plutaşi contribuim la asamblarea plutei, arborăm emblema echipajului şi, în acordurile unui taraf local pornim cu urarea de «Vînt bun la pupă». Se propune ca pluta să se numească «Cutezătorii». Chitara lui Pavel şi acordeonul lui Sorin acompaniază spectacolul ce se desfăşoară pe nava «Cutezătorii». Se alege şi un marş al expediţiei noastre nautice, marş pe care-l cîntă toată lumea cu bucurie.

Cei opt pionieri, fii ai Sargedavei, au petrecut 12 zile în tovărăşia prietenilor polonezi. Au fost vizitate în aceste zile şi oraşele Nowy Targ şi Cracovia — capitala istorică a Poloniei, cu monumentele sale medievale, capodopere ale renaşterii şi ale artei gotice. Printre acestea se numără şi vechiul castel Wawel considerat un panteon al poporului polonez.

SARGEDAVA
PIENINY
86

După legendă, oraşul Cracovia este o cetate cu porţile deschise pentru toţi cei ce iubesc prietenia, frumosul, realizările omului, pentru cei ce iubesc pacea. Echipajul «Sargedava» a adus cu el dragostea pentru om şi inima deschisă pentru prieteni, atribute moştenite de la strămoşii noştri, au adus cu ei bucuria că trăiesc într-o ţară socialistă, liberă şi independentă, că toţi copiii României au o viaţă fericită, lipsită de griji, că învaţă, muncesc şi trăiesc aşa cum au visat bunii şi străbunii noştri.

*

Vineri, 10 august, ultima zi la Kroscienko. Pe malul Dunaieţului zeci de copii îmbrăcaţi în uniformă de cercetaş, turişti şi localnici îşi dau întîlnire cu pionierii români la adunarea festivă unde redactorul şef al revistei «Swiat Mlodych», Jerzy Majka, alături de Stanislaw Orski, primarul oraşului, şi Maria Orska, comandanta cercetaşilor din localitate, evocă cu bucurie frumoasele momente ale expediţiei, ale prieteniei legate între pionierii români şi cercetaşii polonezi. Echipajul a trăit şi momentul solemn al primirii unei Medalii a Uniunii Cercetaşilor polonezi.

...Cîntec şi joc în jurul focului de tabără. Se dedică melodii, se spun glume, se trece în revistă filmul zilelor petrecute în Polonia, se fac proiecte pentru viitor. În unduirea melodioasă a cîntecului ales ca marş al expediţiei, temerarii formează un cerc ce se leagănă liniştit. Cîntecul scade în intensitate pînă la murmur, apoi, la un semn, profesorul Stanislaw Orsky transmite semnale în dreapta şi în stînga prin strîngerea mîinii celui alăturat, asemenea unui telegraf fără fir. Strîngerile de mîini se succed cu repeziciune. Se transmite astfel, în liniştea serii scăldată de freamătul Dunaieţului, salutul sincer, prietenesc cu ocazia despărţirii.

...Din nou Varşovia. Marele oraş cu clocotul specific unei capitale. Varşovia este oraşul-erou, care sub bombardamentele hitleriste a fost redus la tăcere. Peste 80% dintre clădiri au fost transformate în moloz. Din cele 920 monumente istorice ale sale au mai rămas doar 60, dar în cei 35 de ani de la eliberare, varşovienii, printr-un mare efort, au şters complet rănile războiului, oraşul renăscînd asemenea păsării Phönix. Astăzi, întîlneşti pretutindeni oameni harnici, constructori destoinici, gazde ospitaliere şi vesele.

De acum, echipajul «Prietenia-Przyjazn» format din expediţionarii români şi polonezi se îndreaptă tot cu avionul spre însorita capitală a României care se pregăteşte intens pentru marea noastră sărbătoare naţională de la 23 August. Dacă în Polonia am vizitat monumente medievale, prietenii noştri au putut contempla la Bucureşti imagini ce vorbesc de geneza poporului nostru, incrustate în marmură acum 1800 de ani — Columna lui Traian. Prietenii noştri au putut cunoaşte, de asemenea, multe alte aspecte din trecutul istoric al poporului nostru, aspecte din eroica luptă a clasei muncitoare în frunte cu comuniştii pentru libertatea şi fericirea patriei, a poporului. Expediţia prietenilor polonezi de care ne despărţim la Bucureşti, seara tîrziu, va continua în minunata Deltă a Dunării pe care oaspeţii noştri abia aşteptau s-o cunoască.

Prof. VIOREL MANOLESCU

„PIETON 2000“

Talonul nr. 3

ÎNTREBARE:
Un biciclist circulă pe strada numerotată cu cifra 4 şi intenţionează să vireze la stînga pe strada nr. 3. Precizaţi dacă are voie să efectueze această manevră şi în cazul unui răspuns pozitiv, trasaţi direct pe schiţă itinerarul pe care-l va urma.

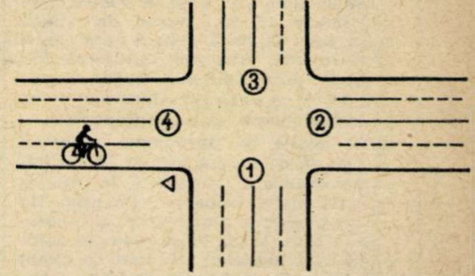

ÎNTREBARE:
Patru membri ai unei patrule şcolare de circulaţie primesc misiunea de a asigura supravegherea şi dirijarea deplasării copiilor în intersecţia din imagine. Notaţi cu x-uri amplasamentele celor patru pionieri.

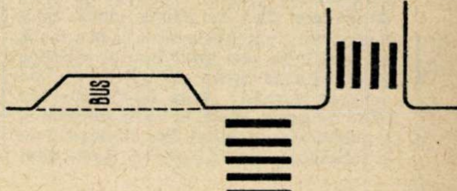

DAN VASILE

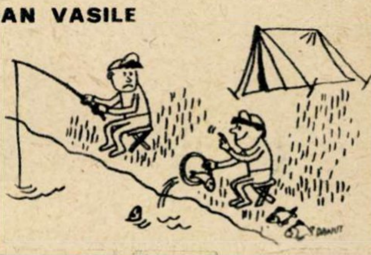

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU

Vioara

SCHIȚĂ DE Costache Anton

Vacanța mare venea totdeauna anunțată de mireasma florilor. Întîi peste orașul nostru plutea discret parfumul florilor de castan. Cîteva zile sau cîteva săptămîni chiar, florile castanilor luminau aproape toate străzile. Apoi, cînd lumina lor diafană începea să se stingă, de undeva, dintr-o grădină bătrînă, de pe o străduță mai dosnică ori din spatele unor blocuri noi se înălța timidă mireasma florilor de salcîm. Nu vedeam salcîmii, în drumul meu spre școală, n-aveam timp să-i caut. N-aveam timp nici măcar să mă opresc, dar știam, eram sigur că dacă m-aș fi oprit i-aș fi găsit repede, erau prin apropiere. Mireasma dulce-amăruie a florilor de salcîm mă făcea să tresar, să-mi aud inima bătînd cu putere, să simt intens frămîntările legate de apropierea vacanței! A! Dar să nu credeți cumva că mă frămînta situația la învățătură. În privința aceasta nu-mi făceam nici o grijă. Un loc pe podiumul premianților și o coroniță de flori (la noi în detașament coronițele sînt împletite din flori de cîmp) mă așteptau la fiecare serbare. Tata, mama, unchiul Mihai, fratele mamei, constructor de vapoare la Galați, mătușa Adela, o soră mai mică de-a tatii, ingineră la Săvinești, amîndouă bunicile — bunica Maria din partea mamei și bunica Leonora din partea tatii — erau, bineînțeles, în sală, ocupau un rînd de scaune. De fapt, unchiul Mihai nu se afla în sală, participarea lui la serbare se concretiza totuși prin telegrama pe care factorul poștal o aducea aproape de fiecare dată în ultima clipă. Sora mea Isabela aștepta la intrarea în școală, locul ei, între cele două bunici, rămînea gol pînă cînd bătea gongul pentru începerea serbării. Abia după cele trei bătăi de gong, afară, în curte auzeam și un clinchet precipitat. Era clopoțelul de la bicicleta factorului poștal. Peste cîteva clipe o vedeam strecurîndu-se în sală pe Isabela. Mă căuta cu privirea în colțul de lîngă treptele care duceau în spatele scenei și flutura telegrama prin care unchiul Mihai își felicita nepoții (adică pe mine și pe Isabela) pentru «merituoasele succese la învățătură» și-i invita să petreacă vacanța «la noi, pe malul însorit al Dunării». Erau chiar cuvintele unchiului Mihai, aceleași în fiecare telegramă, încît nici nu mai trebuia să le citesc, le știam pe de rost, ca pe o poezie. Dar acest amănunt nu schimba cu nimic lucrurile, pentru că nu cele șapte-opt cuvinte rostite în gînd mă făceau să urc în fugă treptele de lemn, să-mi iau vioara, s-o acordez, să-mi verific ținuta și să mă strecor apoi pe scenă printre elevii cu care pregătisem programul serbării. De obicei, era suficient să apară Isabela, să-i întîlnesc privirea, zîmbetul sau s-o văd fluturînd triumfătoare telegrama. În clipa aceea, cu voia sau fără voia mea, uitam unde mă aflu. Pentru că telegrama aducea nu numai dovada concretă, de netăgăduit că unchiul Mihai nu ne uitase, că se gîndise la noi, că ne aștepta, aducea și o parte din orașul în care urma să ne petrecem vacanța, aducea strada care cobora spre șantierul unde lucra unchiul Mihai, forfota și vuietul de pe șantier, aducea țipătul pescărușilor și, bineînțeles, chemarea sirenelor de pe vapoarele care treceau pe Dunăre. Erau frumoase vacanțele la unchiul Mihai. Erau splendide. erau nemaipomenite. Din clipa în care-i treceam pragul casei, unchiul Mihai uita cîți ani are, uita că era coșcogea inginerul, uita chiar că era șef de șantier, devenea pur și simplu copil. Un copil înalt, cu părul cărunt, aproape coliliu. Era cu doi ani mai tînăr decît mama, însă părul alb, alb și cutele de pe frunte și dintre sprîncene îi dădeau un aer sever, îl aspreau, îl făceau mai vîrstnic, nu cu doi, nici cu patru, ci cu douăzeci de ani. Însă cum ajungea acasă și dădea cu ochii de noi, se schimba într-o clipă, cutele de pe frunte și dintre sprîncene îi dispăreau, iar asprimea cădea de pe el ca o crustă de gips. Ne întreba:

— Ce facem azi? Mergem la pescuit sau căutăm o pepenărie?

— Mergem la pescuit! striga Isabela bătînd veselă din palme.

Eu mormăiam intimidat de entuziasmul Isabelei.

— Căutăm o pepenărie.

Unchiul Mihai ne privea cînd pe unul, cînd pe celălalt și zîmbea:

— Bine! Mergem întîi la pescuit, apoi la pepenărie.

Se ducea în camera lui, își dezbrăca salopeta albastră cu care se întorcea de la lucru și apărea într-un costum alb, subțire, răcoros. Spunea:

— Gata. copii. Plecăm.

Pe chei, nu prea departe de danele lîngă care staționau uriașe cargouri, sub o husă din material plastic, ne aștepta barca unchiului Mihai. O barcă de șase persoane, cu motor. Vă dați seama, o adevărată șalupă. Unchiul Mihai scotea husa, descuia lacătul de la capătul lanțului care o ținea ancorată de țărm și ne făcea semn să urcăm. El rămînea totdeauna ultimul. După ce ne vedea instalați pe scaune, pornea motorul. Cum urcam în barcă, Dunărea căpăta altă culoare, devenea argintie, iar spre mijloc se înălța aidoma unui deal. Isabela întreba:

— Unchiule Mihai, ce se întîmplă? În partea aceea apa crește, se înalță ca un deal. N-o să ne răsturnăm?

Unchiul Mihai rîdea:

— Fii fără nici o grijă. N-o să ne răsturnăm. E numai impresia ta că apa crește.

— Cum? Dealul acela e numai o impresie?

Isabela făcea ochii mari. Era mirată că putea să aibă asemenea impresii bizare. Eu nu mă miram. Eram obișnuit cu întrebările ei. Cred că nici cea mai modernă mașină electronică de calcul nu era în stare să pună atîtea întrebări, cîte punea Isabela într-un minut.

Odată, într-o vacanță, eram cu barca lîngă celălalt mal al Dunării, sub niște sălcii pletoase. Era un loc unde cădeau la undiță somni mari, mustăcioși. Unchiul Mihai se căznea să pună în cîrlige bucăți de carne. Lucra cu mănuși. Purta niște mănuși maronii, dintr-o piele foarte fină. Nu le scotea aproape niciodată. Observasem mai de mult această ciudățenie, însă nu îndrăznisem să întreb nimic. Cred că și Isabela observase, pentru că atunci, în barcă, s-a năpustit asupra unchiului Mihai cu zece întrebări, nu cu una:

— Unchiule Mihai, dumneata de ce nu-ți scoți niciodată mănușile? Ce ți s-a întîmplat? Ai pățit ceva la mîini? Te-ai lovit?

Unchiul Mihai nu ne-a privit, dar nici n-a mai zîmbit, cum avea obiceiul. A spus fără chef, aproape supărat:

— Mi-a prins degetele de la mîna stîngă un strung și mi le-a retezat un pic.

Isabela s-a năpustit din nou ca o meliță:

— Un strung? Ce fel de strung? Și-apoi s-a mai văzut undeva un inginer să nu știe să umble cu un strung?

Unchiul Mihai a privit-o lung, de parcă atunci o privea întîi. A înălțat apoi din umeri și-a mormăit ursuz:

— Uite că-l vezi acum!

S-au prins în undițe cinci somni mari, cu mustățile lungi de cîte o jumătate de metru, ar fi fost deci motiv să ne bucurăm, eu și Isabela ne-am bucurat chiar, însă pe unchiul Mihai nu l-am mai văzut zîmbind pînă cînd am pornit spre casă.

Seara, după cină, în clipa cînd mă pregăteam să plec la culcare, să nu-mi vină să cred. Isabela m-a prins de braț și mi-a spus repede și mai mult în șoaptă:

— Să știi, Virgil, că nu-i adevărat ce-a zis unchiul Mihai. Nu și-a retezat degetele la strung. I-au fost zdrobite la poliție, de mult, în timpul războiului. Era elev de liceu și-a fost prins într-o seară lipind manifeste. Avea în cutia viorii un pachet întreg.

De data aceasta, eu am privit-o lung pe Isabela. Eram surprins, uluit, buimac. Abia am izbutit să îngaim:

— De unde știi?

— De la bunica Maria, a spus cu simplitate Isabela. Ea mi-a povestit tot. Îi mai păstrează și acum vioara. Cînd mergem pe la ea să-i ceri s-o vezi.

— Bine, am spus, și-am încercat să nu mai fiu prea surprins. Și nici mirat. Isabela era mai mică decît mine cu doi ani și nu voiam să mă creadă un mototol, un papă-lapte. În noaptea aceea n-am dormit un pic, iar peste trei săptămîni, cînd m-am dus să-mi petrec restul vacanței în orășelul de pe malul Bistriței, am întrebat-o pe bunica Maria, direct, fără nici un ocol, aproape furios:

— Spune-mi, bunico, e adevărat că lui unchiul Mihai i-au fost zdrobite degetele la poliție, cînd era elev?

Bunica m-a privit întîi în tăcere, apoi a spus cu simplitate:

— Da. E adevărat!

Mi-am plecat fruntea, apoi am întrebat, de data aceasta cu un început de sfială!

— E adevărat că-i mai păstrezi vioara?

— Da, e adevărat, a spus din nou bunica și ducîndu-se la scrin, a scos dintr-un sertar o cutie neagră, cu vopseaua cam scorojită.

— Asta-i vioara, a mai spus bunica. Unchiul tău a găsit-o la magazia poliției imediat după 23 August, cînd a ieșit de la închisoare.

Stăteam în fața viorii și nu eram în stare să mai scot o vorbă. De-afară pătrundea o mireasmă amăruie. M-am dus spre geam ca un orb, pipăind aerul. Lîngă fereastră era un salcîm înflorit. Bunica a bănuit de ce m-am dus spre fereastră și a spus:

— A înflorit a doua oară. E semn bun.

De-atunci, din acea vară, mireasma florilor de salcîm mă face totdeauna să tresar, să-mi aud inima bătînd cu putere, să mă gîndesc intens la apropierea vacanței. Să mă frămînt zile întregi. Pentru că niciodată nu știu dacă voi pleca întîi la unchiul Mihai sau la bunica Maria. Sînt frumoase, sînt splendide, sînt nemaipomenite vacanțele petrecute la unchiul Mihai — dar parcă tot mai mult mă atrage ceva spre orașul de pe malul Bistriței. E mai multă liniște, munții sprijină cu umerii lor înalți zările, iar eu am timp să umblu, să caut umbra unui școlar care se strecoară pe străzi cu vioara sub braț, lovindu-se cu fruntea de stele.

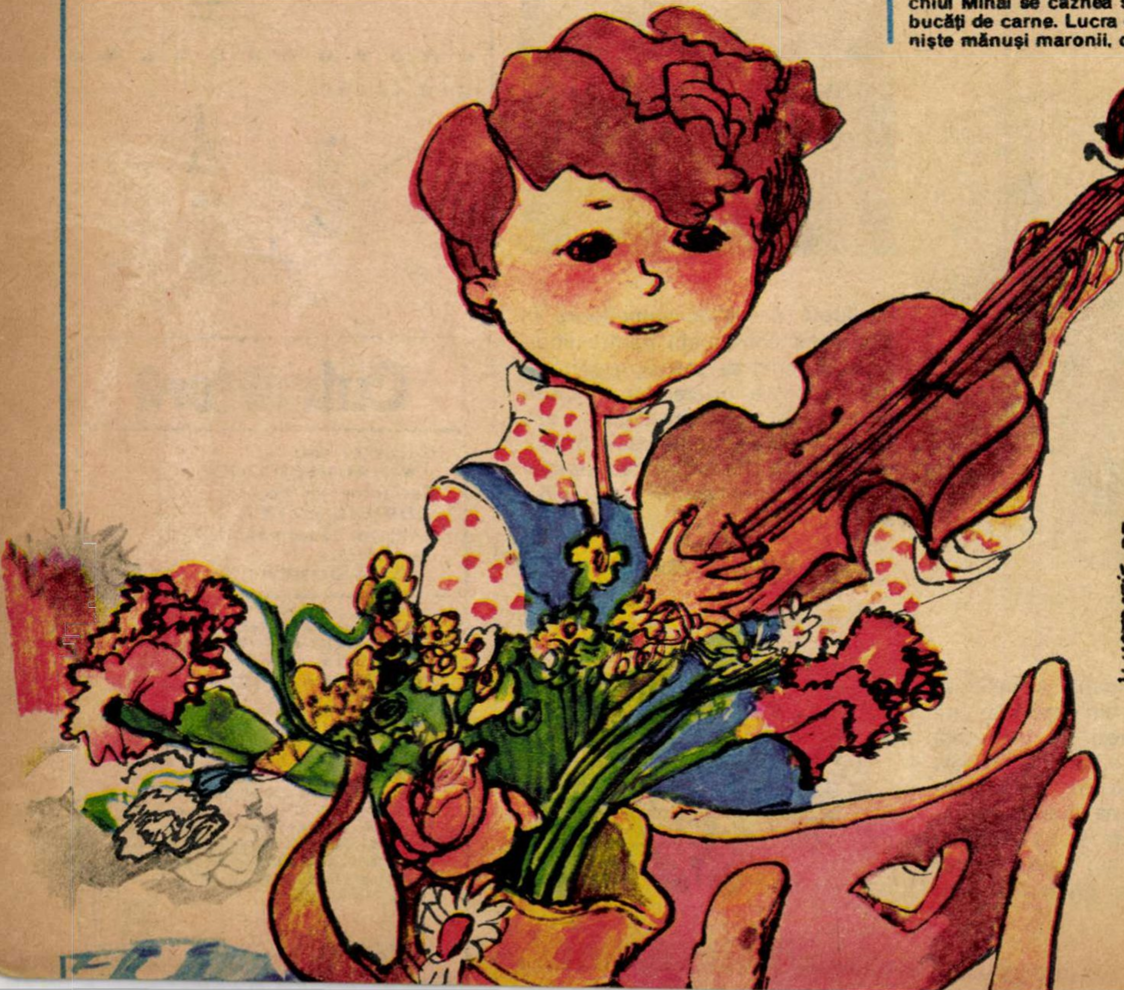

ILUSTRAȚIE DE Pompiliu Dumitrescu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

JOI,
13 SEPTEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 624)

36/37

Cutezătorii

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎNTÎMPINĂM NOUL AN ȘCOLAR CU TROFEELE HĂRNICIEI ȘI CUTEZANȚEI NOASTRE

Pionierii români —
pe primul loc în finala
celei de-a XXIII-a ediții
a Tetratlonului
atletic internațional
«Prietenia»
(pag. 8—9)

Foto: C. DIACONU

Ideile Omagiului-angajament prind viață

Partidul ni-i părinte fără seamăn,
Credința-n el ni-i far din tată-n fiu;
Cu viitorul patriei de-o seamă,
Eu, pionier, rîvnesc oștean să-i fiu.

Oricînd, în muncă, în învățătură,
Cu sete-ascult mereu chemarea lui.
Al țării sînt, cu-ntreaga mea făptură,
Tînăr oștean al comunismului.

(din Omagiul pionierilor la cel de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român)

„FIECARE PIONIER PENTRU

Înaripatele versuri, rostite cu emoție și înflăcărare de către pionieri la cel de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român, întruchipează fierbintele Omagiu pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor îl aduc partidului, secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ele sînt, în același timp, cuvinte de solemnă angajare de a munci și a învăța pentru a deveni fii de nădejde ai partidului, ai patriei socialiste.

Au trecut de atunci mai mult de patru ani și în cronica pionieriei, cei peste două milioane de purtători ai cravatei roșii cu tricolor au înscris și înscriu cu fiecare zi noi pagini de hărnicie, de cutezanță pionierească.

În aceste zile cînd comuniștii, întregul nostru popor întîmpină cu realizări deosebite cel de-al XII-lea Congres al partidului, pionierii patriei raportează frumoasele rezultate obținute în activitățile de pregătire politico-ideologică și în amfiteatrele hărniciei pionierești. Peste tot acolo unde este nevoie de brațul lor tînăr și harnic, pionierii țării se află la datorie asemenea comuniștilor și fraților lor mai mari, uteciștii.

● Cele trei tabere de muncă patriotică la care au participat pionierii de la **Școlile generale nr. 4, 7 și 11 din municipiul Roman** au raportat recoltarea a 3 tone de plante medicinale, 2 tone cetină de brad și 3 tone de agrișe.

La ora la care am primit această știre la redacție, am aflat că tot în județul Neamț, pionierii din localitățile **Răucești, Bărgăuani, Zănești, Moldoveni, Timișești și Stănița** se află alături de părinții lor pe ogoare la recoltatul cartofilor și sfeclei de zahăr.

Pionierii **Școlilor generale nr. 9, 12 și 26 din municipiul Piatra Neamț** participă la lucrările de amenajare și întreținere a livezii supraintensive de la C.A.P. Piatra Neamț. Remarcăm că această livadă are o istorie foarte recentă! Ea a fost plantată de pionierii sosiți aici din întreaga țară pentru a participa anul acesta la finala celei de-a doua ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» — secțiunea de teatru.

● Numeroaselor fapte de hărnicie, pionierii din județul **Ilfov** le alătură acțiuni politico-ideologice și cultural-artistice menite să le îmbogățească orizontul cunoașterii, fapte pe care le dedică cu dragoste apropiatului Congres al P.C.R.

Astfel, pionierii **Școlii generale din comuna Șoldanu** au participat la o interesantă dezbatere pe marginea Proiectului de Directive ale Congresului al XII-lea al P.C.R. O acțiune cu aceeași temă a avut loc și la clubul de dezbateri politico-ideologice de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Giurgiu.

Apropiatului forum al comuniștilor, pionierii școlilor generale din localitatea **Mănăstirea** i-au dedicat un recital de poezie patriotică și revoluționară cu titlul «Omagiu patriei și partidului».

Sub genericul «Programul partidului — carte deschisă spre viitor», pionierii din localitățile **Crevedia, Afumați, Joița** și **Bolintinu Deal** au dezbătut cu viu interes Proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea al P.C.R.

● 450 000 de ore de muncă patriotică au efectuat cei peste 13 000 de pionieri care au participat la taberele de profil de pe raza județului **Cluj.**

Purtătorii cravatei roșii cu tricolor din acest județ au lucrat cu însuflețire la construcția de școli și săli de

O FAPTĂ DE MUNCĂ ÎNFLORIREA PATRIEI!"

clasă (Şcoala generală nr. 17 — **Cluj-Napoca)**, grădinițe și ateliere (Școala generală nr. 18 **Cluj-Napoca**). Ei și-au adus contribuția la construirea a 130 de asemenea obiective, au amenajat și au întreținut 225 de baze sportive, terenuri de joacă și piste aplicative.

Organizați în 8 tabere de muncă patriotică, numeroși pionieri din **municipiul Turda** au participat la întreținerea și recoltarea legumelor, fructelor și plantelor medicinale de la Stațiunea experimentală.

● Vești frumoase aflăm și de la pionierii prahoveni. Organizați pe brigăzi și echipe ei au participat la lucrări de întreținere și stringere a recoltei, colectare de plante medicinale și mai ales la construirea și finisarea celor cinci noi localuri de școală **(Ploiești, Breaza, Bordeni, Ceptura** și **Surani).** Pionierii din localitățile **Valea Doftanei, Liliești** și **Fîntînele** au cules și predat 850 kg de plante medicinale. Cei din **Albești, Ciorani, Drăgănești, Dumbrava** și **Balta Doamnei** au contribuit la recoltarea a 33 000 kg legume, iar colegii lor din **Măgurele** și **Lipănești** au cules din livezi și vii 12 200 kg de fructe.

Ample acțiuni de înfrumusețare a școlilor, claselor, laboratoarelor și atelierelor școlare desfășoară în aceste zile și pionierii din **județul Mureș.** La astfel de acțiuni gospodărești au participat cu însuflețire pionierii din unitățile școlilor generale din localitățile **Fîntînele, Sărmaș, Trei Sate, Lunca, Sîmpetru, Dîmbu, Răstolița, Pogăceaua** și altele. Buni gospodari și ei, pionierii școlilor generale din **Ghindari** și **Măgherani** au participat la lucrările de construcție a unor noi săli de clasă, care peste două zile vor fi luate în stăpînire de elevi.

● La **Gîrbova, județul Alba,** în cadrul acțiunii «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei», echipe de cîte 60 de pionieri au participat, zilnic, la acțiuni de înfrumusețare a sălilor de clasă, la repararea mobilierului, amenajarea bazei sportive — într-un cuvînt s-au pregătit cu deosebită hărnicie și entuziasm pentru startul noului an școlar. Merită a fi evidențiați pentru aceeași operativitate și bună gospodărire și colegii lor, pionierii din comuna **Săsciori,** a căror școală curată, luminoasă și ospitalieră își va deschide porțile la 15 septembrie!

Sub genericul «Răspundem prin fapte hotărîrilor Forumului», pionierii **Școlilor generale din Bistra, Gîrda, Avram Iancu, Arieșeni** au organizat acțiuni menite să contribuie la realizarea, în cinstea celui de-al XII-lea Congres al P.C.R., în proporție de 105% a angajamentului de muncă patriotică.

CHENAR DE ONOARE

În chenarul faptelor de muncă dedicate celui de al XII-lea Congres al partidului se înscriu la loc de cinste pionierii județului Arad, **antrenați cu toate forțele la asaltul acestui anotimp al recoltării legumelor și fructelor, pe care l-au declanșat în ziua de 29 august, acesta fiind de fapt o continuare a activităților de muncă patriotică desfășurate în întreaga perioadă a vacanței.**

Ei ne vorbesc de această dată prin elocvența cifrelor despre rodul acestor efervescente zile de muncă pe ogoare, în grădini, în livezi.

228 pionieri de la Școala generală din Șeitin **au recoltat, în numai trei zile, 10 776 kg ardei în valoare** de **21 552 lei. La** Covăsinț, **echipe constituite din cîte 80 de elevi au lucrat prin rotație la recoltarea de pe o suprafață de 4,5 ha a florii-soarelui. La C.A.P.** Vinga **pionierii din comună au adunat, în decurs de o săptămînă, ceapa de pe o suprafață de 1,5 ha, iar colegii lor din** Sîntana II **au recoltat 2,9 t ceapă și 4,7 t roșii. Constituiți în grupe de cîte 90** de **pionieri, pe zi, la** Tălmaci **au fost recoltate 12 t roșii, 6 t ardei, 5 t arpagic, iar în cadrul C.A.P. din** Iratoșu **echipele de asalt ale pionierilor aflați în această fierbinte campanie a culesului au recoltat 10 tone de sfeclă.**

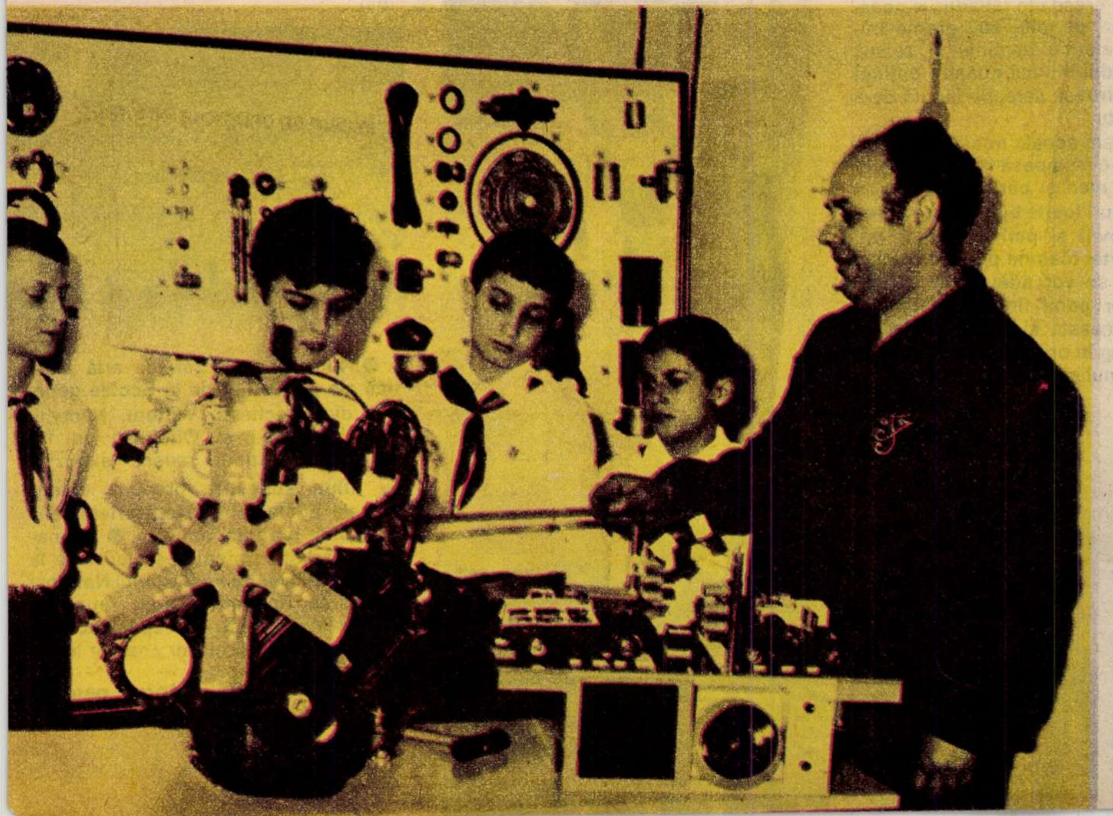

PARTIDULUI

Izvorul muncii înflorește pîini și frunți,
Ni-i țara vatră și grădină-n soare,
Pe fluviu curge raza, iar pe munți
Inima noastră urcă, viitorul să-l măsoare.

Ne-am creat, în zbor spre comunism, putere
De-a face și pămîntul să gîndească,
Partidul Comunist Român ni-i și destin, și vrere
În biruința noastră românească.

Cu țara-ntreagă ctitorind înalt,
Întîiul fiu al patriei, ridică în cetate
Spre soare, tot destinul ei uman, curat
Și-n inima-i curată, ritmul României bate.

El nu-i un singur om, el e poporu-ntreg,
E însăși patria pe care-o poartă-n zbor,
Anii și pașii noștri sînt luminați și merg
Numai spre comunism, prin el, spre viitor.

ION CRÎNGULEANU

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

VRANCEA

CARTE DE VIZITĂ

● În cadrul celor 62 tabere de muncă patriotică din județ au fost cuprinși 26 500 pionieri. Ei au participat cu hărnicie în această vară la lucrările de extindere a școlilor și grădinițelor din comunele Balotești, Cîrligele, Dumitrești, Gugești, Măicănești, Nistorești, Suraia, Năruja și altele.

● Anul acesta, pionierii din județ au plantat un număr de 31 200 de pomi și au colectat 12 100 kg plante medicinale care au și fost predate Plafarului.

● În acțiunile de muncă patriotică pionierii vrînceni au realizat, în cinstea zilei de 23 August, 75 la sută din angajamentul anual, evidențiindu-se unitățile din localitățile Odobești, Tulnici, Vidra, Valea Sării, Măicănești, Milcovul, Țifești, Sihlea, Cîrligele ș.a.

● La faza interjudețeană a celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României», desfășurată la Bacău, reprezentanții județului Vrancea au obținut 22 de premii și mențiuni. Printre cîștigătorii premiului I la faza republicană a Festivalului se află și formația de buciumași din Paltin, formația de muzică ușoară a Casei pionierilor și șoimilor patriei Focșani, colectivul de satiră și umor, Casa pionierilor și șoimilor patriei Adjud.

● Pionierii iubitori ai sportului din județ își desfășoară activitatea în 427 asociații sportive și un club sportiv pionieresc de tir. În cadrul celei de a II-a ediții a competiției sportive naționale «Daciada», pioniera Chirilă Lenuța, de la Școala generală comuna Ruginești, a cucerit locul II pe țară la «Crosul pionierilor» (categoria 13—14 ani). La ediția precedentă a aceleiași competiții, pioniera Liliana Dan, de la Școala generală Vulturu, a obținut titlul de campioană națională la tir.

● În actuala vacanță, peste 40 de echipaje au participat la Expedițiile «Cutezătorii», efectuînd studii de istorie, biologie, etnografie și folclor, geologie ș.a. Astfel, în cadrul expediției avînd ca temă «35 de ani de libertate», echipajul «Șoimii Vrancei» de la Școala generală nr. 7 din Focșani, a cules numeroase cifre și informații privind înnoirile ce au avut loc în toate domeniile vieții noastre în cei 35 de ani de libertate. Alegîndu-și ca traseu Focșani-Tulcea-Sf. Gheorghe, pionierii expediționari ai echipajului «Nufăr 8» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Focșani și-au propus să efectueze studii amănunțite asupra faunei și florei din Delta Dunării.

ROADELE HĂRNICIEI

Activitățile practice ale pionierilor din școala noastră n-au avut niciodată vacanță. În fiecare anotimp muncim cu dragoste și interes.

Iarna, prin februarie, începem să lucrăm la amenajarea răsadniței calde. Semănăm semințe de roșii, ardei, vinete precum și castraveți în ghivece nutritive, pentru a obține răsaduri timpurii. În martie acoperim solarul cu polietilenă, trasăm terenul, așezăm răsadurile de roșii, dar semănăm și cultură intercalată: ridichi de lună și salată. Prin aprilie le valorificăm și pe același teren plantăm din nou răsaduri de tomate. În luna mai, cînd vremea s-a încălzit și se poate face plantatul răsadurilor de legume în cîmp, sătenii vin să-și cumpere răsaduri pentru grădini. În felul acesta contribuim și noi la asigurarea legumelor proaspete în cantități suficiente, într-o zonă de deal, unde înainte nu se cultivau legume.

Răsadurile noastre se bucură de o faimă deosebită care a depășit granițele satului, chiar și ale comunei noastre. Roșiile care cresc din răsadurile noastre sînt mari de 700—800 grame bucata, zaharate, cu semințe și zeamă puțină. E rodul muncii noastre obținut printr-o riguroasă selecție făcută de-a lungul anilor.

De cîțiva ani școala noastră se mîndrește și cu o frumoasă livadă de pomi fructiferi — meri și peri, în sistem intensiv de soiuri foarte bune. Aproximativ 100 de meri și peri își răsfață în soarele acestei toamne primele fructe. Acestora li se vor adăuga în curînd roadele altor pomi tineri, plantați în primăvara aceasta și pe care-i întreținem cu drag în orice anotimp. Pentru a folosi terenul cît mai eficient, printre rîndurile de pomi tineri am semănat fasole de cîmp, cartofi și sfeclă furajeră. In solarul nostru, pe lîngă cele peste 2 000 de răsaduri de legume mai producem și circa 6 000 răsaduri de flori care împodobesc în fiecare vară comuna Străoane.

Toți pionierii muncesc cu mult entuziasm și hărnicie. Iată cîțiva dintre mulții pionieri care s-au remarcat: Gicu Ciubotaru, Camelia Ilade, Luminița Zamfir, Marian Balaș, Liliana Adam, Iulia Bogatu, Lenuța Constandache.

Prin valorificarea răsadurilor, legumelor și a fructelor, școala noastră obține în medie, anual, 10 000—12 000 lei. Roadele hărniciei noastre le folosim pentru autodotarea și înfrumusețarea școlii, pentru efectuarea unor excursii, schimburi de experiență etc.

Ne iubim mult școala, pentru că aici ne îmbogățim necontenit cunoștințele și ne deprindem cu fiecare zi să fim tot mai harnici și mai gospodari.

Pionierele Corina și
Camelia Vișan
Școala generală nr. 1, Străoane

SÎNTEM URMAȘII EROILOR DE LA MĂRĂȘTI

A intrat în tradiția purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din județul Vrancea ca în fiecare vară să se întîlnească la mausoleul de la Mărăști, pentru a cinsti memoria eroilor căzuți pe aceste meleaguri în lupta pentru apărarea pămîntului strămoșesc. Intitulată **«Sîntem urmașii eroilor de la Mărăști»** *acțiunea reunește de fiecare dată sute de pionieri de pe tot cuprinsul Țării Vrancei, care trăiesc aici înălțătoare lecții de istorie a neamului.*

NE MÎNDRIM CU:

...pioniera Steluța Bratu interpretă de muzică populară de la Școala generală din comuna Negrilești, care la faza republicană a Festivalului Național «Cîntarea României» din acest an a cucerit locul I.

...pionierii Dan Popescu și Mircea Băluță, membri ai cineclubului de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Focșani care, sub îndrumarea profesorului Adrian Iacovache, au realizat filmul color **«Ștafeta bunilor»**, distins cu premiul întîi la un concurs internațional organizat în U.R.S.S.

...apicultorii cu cravată de pionier de la Școala generală din satul Hîngulești, comuna Vulturu, care îngrijesc o prisacă cu 30 de stupi, obținînd importante cantități de miere.

...cu harnicii pionieri din Vulturu, Movilița, Boghești, Andreiașu, Corbița și Măicănești care și-au amenajat în acest an baze sportive școlare.

PIONIERII VRÎNCENI ÎN ANUL INTERNAȚIONAL AL COPILULUI

● Peste 2 000 de pionieri din municipiul Focșani au participat la concursul «Sub flamura partidului, creștem odată cu țara», dedicat celei de a 30-a aniversări a Organizației Pionierilor și Anului internațional al copilului; ● Expoziția «Copilărie fericită» deschisă la Teatrul de Stat din Focșani a reunit sute de desene aparținînd pionierilor și șoimilor patriei din municipiu.

● Numeroase lucrări de artă plastică ale pionierilor de la Școlile generale din Urechești, Vulturu, Nănești, Adjud, Panciu și Odobești au făcut obiectul unor reușite expoziții cu titluri sugestive precum: «Meridianele prieteniei», «Hora prieteniei», «Copii de pretutindeni» ș.a. ● Formațiunile artistice pionierești laureate la faza republicană a Festivalului Național «Cîntarea României» s-au reunit în orașul Adjud într-un spectacol pe care l-au dedicat tuturor copiilor lumii.

Redactorul paginii:
E. ROȘCA

DE LA COMUNIŞTI ÎNVĂŢĂM CUTEZANŢA REVOLUŢIONARĂ

Sub acest generic pe care îl îndrăgim toţi pionierii ţării, s-a desfăşurat recent pe ţărmul Mării Negre, la Mangalia, forumul nostru, al purtătorilor cravatei roşii cu tricolor.

M-am străduit ca alături de toţi colegii mei să dau viaţă înflăcăratelor cuvinte de îndemn, pe care le-a cuprins deviza întrunirii noastre naţionale. Am raportat acolo reuşitele noastre, am privit în spirit critic ce mai avem de făcut. Eforturile la învăţătură ale pionierilor au fost sintetizate în procentul de promovabilitate de 93,6% în judeţ, iar în municipiul Focşani de 96%. Consider că în această direcţie trebuie să insistăm, să învăţăm foarte bine încă din primele zile ale noului an şcolar, astfel încît calitatea învăţăturii să crească la fiecare dintre noi. Numai aşa, pregătiţi temeinic în toate, şi în primul rînd la învăţătură, vom putea prelua în viitor ştafeta muncii de la cei care au înălţat, în aceşti ani de lumină ai civilizaţiei socialiste, oraşul Unirii, dîndu-i chip de legendă contemporană — comuniştii.

Măicuţa bătrînă din «Mioriţa» poate veni în Focşani, păşind din baladă, cu mirarea trecerii timpului şi a aflării unei noi epoci: cea în care oamenii trăiesc în armonie şi frăţie, gîndind şi înfăptuind destinul patriei de astăzi şi de mîine.

Marile întreprinderi, blocurile cu înălţimi ameţitoare, şcolile noi dau permanent o nouă statură municipiului nostru.

Ne pregătim, învăţînd cutezanţa revoluţionară, să devenim schimbul de mîine la şcoala muncii şi a visului, pentru a fi buni specialişti, oameni ai producţiei, ai înfloririi patriei dragi.

Nu pot uita cît de folositoare ne vor fi, pentru a ne alege meseria, vizitele la Şantierul naval din Constanţa şi la Canalul Dunăre — Marea Neagră, unde ne-am întîlnit cu mii de utecişti din toate colţurile României veniţi să-şi spună cuvîntul prin muncă entuziastă.

Vom fi muncitorii marii industrii vrîncene de mîine, aflată acum la primele carate, specialiştii de înaltă calificare, cei ce vom edifica cununa de aur pe aceste pămînturi de veche civilizaţie românească.

Acestea sînt gîndurile mele curate, ale colegilor mei, ale tuturor copiilor Ţării Vrancei, în întîmpinarea celui de al XII-lea Congres al P.C.R.

Un gînd de cutezanţă, un vis pe care, sub conducerea partidului, le vom împlini!

pioniera ELENA LEU,
Şcoala generală nr. 10,
Focşani, locţiitor al
preşedintelui C.N.O.P.

ÎN PRAGUL NOULUI AN ŞCOLAR

PRETUTINDENI, FRUMUSEŢE ŞI HĂRNICIE

Sus, pe stînca semeaţă, neclintită, acolo dintotdeauna, stă Cetatea Neamţului. Şi Tîrgul Neamţului e tot acolo, dar cu atîtea construcţii noi că greu îl recunosc.

Printre ele e şi Şcoala generală nr. 5. Vacanţa nu s-a terminat, dar şcoala e plină de copii. Untaru Daciana, comandanta unităţii, împreună cu prietena ei Alina Ungurean, mă însoţesc peste tot. Îmi arată clasele curate, băncile «lăcuite de colegii noştri, cu mîna lor», perdeluţele cusute de ele, cărţile în bibliotecă aranjate, recondiţionate, florile pe care le-au îngrijit toată vara, straturile din faţa şi din curtea şcolii, unde fiecare detaşament are o parcelă, terenul şi sala de sport, manualele şcolare, manualul didactic — totul şi toate sînt gata să-şi primească copiii.

— Să ştiţi — îmi spune Daciana — că şi în vacanţă am mai strîns fier vechi, materiale secundare, plante medicinale. Îmi spune foarte multe nume de copii. N-avem aici loc să le scriem, dar merită toţi laude şi felicitări.

Mă despart de gazdele mele şi o pornesc spre Piatra Neamţ — unul din cele mai frumoase oraşe din Ţara Moldovei.

Aici, la Şcoala generală nr. 3, forfota e şi mai mare. Peste tot — în clase, pe coridoare, în curte — copii. Şterg praful, pun perdelele, hărţile, tablourile, florile, manualele şcolare îşi iau locul lor pe bănci. În atelierul şcolii se finisează ultimele aparate de pirogravat pentru elevii şcolii şi pentru grădiniţa de alături, se verifică tablourile de comandă confecţionate pentru laboratorul de fizică. În clasa a IV-a C sînt aproape toţii colegii. Simona Gargală şi prietena ei Lăcrămioara Tofan discută despre surprizele pe care le pregătesc pentru «bobocii» din clasa I. Da, şi aici, ca pretutindeni prin aceste locuri, întîlnesc numai frumuseţe şi hărnicie.

LUCREŢIA RANGA

ULTIMUL TREN SPRE BUNICI

L-am observat încă de la agenţia de voiaj. Era foarte sigur de sine, îmbrăcat în pantaloni scurţi, rucsacul şi-l ţinea la picior şi privea pe sus. Era pistruiat, tuns scurt, bronzat şi totuşi blond. A cerut un bilet la geam, a plătit, a mulţumit, şi-a aruncat bagajul pe umăr şi... Seara ne-am văzut din nou, de data aceasta pe scara trenului accelerat care tocmai se pornea din Bucureşti spre Botoşani. Să-l fi văzut cu ce importanţă şi-a scos «Amintirile din copilărie» din rucsac! Apoi începu să citească în gînd, zîmbind şi rîzînd discret pînă la Ploieşti cînd... Brusc a adormit cu cartea lîngă obraz. S-a odihnit bine pe tot lungul nopţii şi al drumului. La Paşcani s-a trezit, a ieşit pe culoar, era dimineaţă, a făcut înviorare şi la întoarcere ne-a strigat la toţi «Bună dimineaţa!»

— Unde cobori? l-am întrebat.

— La capăt.

— Şi...

— Plec la bunici, tocmai în comuna Suliţa... la patru dealuri peste Flămînzi, cum o iei spre răsărit. Am la mine placa lui Gheorghe Zamfir, dar eu vreau să învăţ cîntecele acelea fermecate la cavalul bunicului. Merg cu bunicul pe malul iazului Dracşani la pescuit şi cînt acolo din caval. Cînd pescuiesc eu, cîntă bunicul, şi tot aşa. O ştiu din vara trecută. Pe urmă, plec la Stroieşti, un sat alăturat; iau placa şi cavalul şi plec acolo. Am prieteni grozavi. Pe unul îl cheamă Ghiţă Pădureţ, iar pe al doilea Gavril Băltuţă. Plecăm tustrei la ierburi, călare pe cai negri.

— Luaţi şi...

— Da, luăm şi cavalul cu tot cu placă şi patefon. E grozav să paşti caii şi să cînţi la caval. Seara ne ducem şi cîntăm la sediul cooperativei de producţie, este acolo un cerc de împletit coşuri din nuiele. Oamenilor le place să ne-asculte. O ştiu de anul trecut. Cîteodată ne ducem şi pe la şcoală — facem acolo o cuşcă pentru iepuri şi punem un gard de sîrmă. E grozav să faci un gard. Dacă încropim şi-o echipă de fotbal, îi provocăm pe flămînzeni la un meci. Şi uite-aşa...

— ?...

— ...Mai sînt propus, prin şcoală, să plec în tabăra de la Valcău — la munte. Sper, contra plăcii, să obţin de la bunicul cavalul fermecat... Eh, şi cînd mă gîndesc la faptul că acesta-i ultimul tren spre bunici anul acesta... Nu-i nimic, le trimit vederi de peste tot şi-i bine... Totuşi e grozav cînd mă gîndesc ce vacanţă frumoasă a fost... La mare, la bunici, cavalul, caii, gardul de sîrmă, muntele, meciurile...

— La ce adresă obişnuieşti să primeşti răspunsurile la scrisori?

— A, da!... Am uitat să mă prezint: mă numesc Lucian Ionescu şi sînt în clasa a VI-a, la Şcoala generală nr. 73 din Bucureşti. Dacă-mi mai rămîn cîteva zile înainte de sunetul clopoţelului, trec şi pe la calculatoarele de la IIRUC, unde-i tata sudor. Pentru mama pregătesc un cîntec din nordul Moldovei.

Între timp, trenul sosise la Botoşani, iar noi, luîndu-ne cu vorba, nici n-am observat...

— La revedere, Lucian...

— La revedere şi vă doresc zile plăcute.

ALEXANDRU MIRCEA

CUTEZĂTORI LA TOATE VÎRSTELE

La redacție au sosit mii de «Fișe pentru anul 2000» (fișa a fost publicată în nr. 24—25 al revistei, număr dedicat «Zilei pionierilor»). Răspunsurile primite dovedesc interesul cu care cititorii noștri au întîmpinat ancheta. Fiecare răspuns cuprinde un gînd, un sentiment, o undă de visare. Dar mai ales se desprinde din fiecare răspuns dorința cititorilor noștri de a se pregăti pentru o maturitate cît mai rodnică, pe măsura luminoaselor perspective deschise de Programul partidului.

Vă mai amintiți întrebarea nr. 37 a «fișei»? Era formulată astfel: **«Cunoști o faptă de cutezanță petrecută în preajma ta? Povestește fapta și prezintă eroii»**. Iată răspunsurile pe care le-au dat la această întrebare cîțiva dintre colegii voștri:

TOȚI CA UNUL

În urma unor ploi violente, apele năvăliseră în satul nostru, inundînd casele și gospodăriile. Intr-un mare pericol se afla crescătoria de vite. Sute de animale erau amenințate să piară înecate.

„CUNOȘTI O FAPTĂ DE CUTEZANȚĂ PETRECUTĂ ÎN PREAJMA TA? POVESTEȘTE FAPTA ȘI PREZINTĂ EROII“

Au sărit ca unul toți oamenii din sat. Ba chiar și copiii și bătrînii! Pionierii se aflau pretutindeni. Au muncit zi și noapte, săpînd șanțuri pentru scurgerea apei, ducînd vitele la loc ferit. Avutul colectiv a fost astfel salvat.

CAMELIA COCÎRLEA
Școala generală Drăgănești, Prahova

BUNICUL

Bunicul meu împlinește peste puțin timp 80 de ani. Deși este foarte bătrîn, el lucrează la fierărie. Vara cosește fînul pe cîmp. Muncește mult și este un exemplu de hărnicie. Oamenii îl prețuiesc și eu sînt mîndru de bunicul meu, un adevărat cutezător care se comportă ca un om în toată puterea și la această vîrstă.

CRISTIAN PAULIȘ
Școala generală Poienii de sub Munte, Maramureș

CALDE FELICITĂRI

În timp ce se îndrepta spre școală, pionierul Begiu Mihnea, elev în clasa a II-a la școala noastră, a găsit un portmoneu în care erau acte și o importantă sumă de bani. Dîndu-și seama că se află în fața unor valori, s-a dus repede să le predea la miliție.

Pentru fapta sa demnă de toată lauda, pionierul a primit mulțumiri din partea păgubașului și a fost evidențiat și felicitat în fața întregului colectiv de pionieri.

DRAGOȘ ROTARU
clasa a IV-a, Școala generală Giurcani, comuna Găgești, Vaslui

PETRIȘOR

Noi, elevii clasei a VII-a A, formăm un colectiv unit. Soarta fiecăruia dintre noi ne preocupă pe toți, după cum fiecare dintre noi se preocupă de situația întregului colectiv. Iată de ce detașamentul nostru se numără printre detașamentele fruntașe din școală.

O întîmplare grea s-a abătut însă asupra unuia dintre elevii fruntași ai clasei noastre. Pierduse pe omul cel mai drag. Durerea resimțită de Petrișor a fost împărtășită de întreg colectivul clasei noastre. El a lipsit cîteva zile de la școală, după care și-a reluat locul în bancă. Noi, cu toții, am căutat să-l încurajăm, însă el ne-a cerut să-l lăsăm în pace. Știam că nu suferă să fie compătimit. În scurt timp, situația lui Petrișor la învățătură a devenit foarte rea.

Trebuia să întreprindem ceva. Fiind comandanta detașamentului, am convocat o adunare pentru a doua zi. În cuvinte calde, apropiate, i-am arătat lui Petrișor dragostea noastră, faptul că eram alături de el în greaua lovitură care se abătuse asupra lui. În continuare i-am spus că un pionier adevărat trebuie să înfrunte durerea. I-am arătat că tatăl lui care l-a iubit ar fi cît se poate de mîhnit dacă l-ar vedea că nu mănîncă și nu mai învață... Că de dragul mamei lui trebuie să-și revină. Apoi, simțind cu toții că numai cuvintele nu sînt de-ajuns, am alergat către Petrișor și l-am îmbrățișat laolaltă, cu toții. Petrișor a înțeles. A înțeles că noi îl iubim cu adevărat, că trebuie să-și înfrîngă durerea și să înfrunte curajos noua sa situație. N-a fost ușor, dar treptat, treptat Petrișor a redevenit elevul bun de altădată. Nu era zi ca noi să nu ne aflăm lîngă el, să-i spunem o vorbă bună, prietenească.

...Serbarea de sfîrșit de an școlar... Premierea elevilor din clasa a VII-a A. Tovarășa dirigintă strigă: Iordan Petrișor — mențiune! Colegii aplaudă fericiți. În sală, o mamă își șterge cîteva lacrimi.

CARMEN IONELA VASILESCU
Școala generală nr. 3, Roșiorii de Vede, Teleorman

OAMENI ÎN HALATE ALBE

M-a fascinat dintotdeauna lupta oamenilor în halate albe pentru victoria vieții. Unul dintre aceștia mi-a salvat viața, dovedindu-se cutezător, într-un moment cînd nimeni nu mai credea că se poate face ceva pentru mine. Acționînd cu îndrăzneală, bazîndu-se pe știință, cu dăruire m-a salvat.

Încă de mic eram foarte bolnav. Ani întregi singura mea casă a fost spitalul iar singurele mele jucării, sticluțele goale de medicamente. Nimeni nu mai credea că mă voi mai însănătoși. Într-o zi mi s-a făcut atît de rău încît nici nu mai respiram. Atunci a intervenit doctorul Răceanu. Avea un chip trist, poate din pricina ochilor care clipeau de nesomn. Doctorul Răceanu și-a asumat răspunderea de a încerca o operație pe care trei medici o refuzaseră. Două zile și două nopți după operație a stat numai lîngă mine. M-a vegheat, m-a îngrijit, nu m-a părăsit nici măcar o clipă. Am aflat că așa se purta el cu toți bolnavii. Mă gîndesc întotdeauna la doctorul Răceanu cu adîncă recunoștință.

PAUL SOLOMON
Școala generală nr. 5 Tecuci, Galați

N.R.

Lectura și selecția fișelor continuă. În curînd vom publica lista premiilor. Întrebarea nr. 37 **«Cunoști o faptă de cutezanță petrecută în preajma ta? Povestește fapta și prezintă eroii»** *rămîne în permanență actuală. Așteptăm corespondențele voastre!*

La culesul strugurilor din viile C.A.P. Recaș, județul Timiș, pot fi întîlniți în aceste zile și pionierii din localitate. Ei sînt bucuroși că în acest rodnic anotimp sînt alături de părinți la strînsul recoltei.

CAREUL CELOR 99 DE CURAJOȘI

DIN JURNALUL DE BORD AL UNUI FORUM JUDEȚEAN

De afară, din stradă, pare de neînțeles neastîmpărul și forfota mulțimii de copii adunați în curtea mare a casei pionierilor și șoimilor patriei. Mormanul de valize și rucsacuri stau înghesuite și părăsite după un colț de zid, în timp ce stăpînii lor, strecurîndu-se unii printre alții, se întreabă între ei:

— Ai zărit-o pe Adriana Ispas din Buciumeni? Sau, poate, pe Gheorghiță Olteanu din Băleni?

Vechii prieteni se caută cu nerăbdare, cei care sînt veniți pentru prima dată se grăbesc să intre în vorbă, să afle «cum va fi». Deodată, însă, un fluierat scurt le întrerupe discuțiile atrăgîndu-le atenția: se face apelul delegaților la cel de al 8-lea Forum județean-Dîmbovița. Ora plecării se apropie. Curînd, cele trei autocare, împodobite cu flori și stegulețe, pornesc spre Mărgineanca. Numai pînă la un punct, pentru că apoi doar trenulețul acela simpatic — mocănița — poate să-i strecoare pe drumul îngust, umbros și plin de flori, care se oprește în apropierea celor două dealuri împădurite unde este stabilită tabăra.

*

În timp ce razele fierbinți ale soarelui se străduiesc să străpungă desișul copacilor, boarea răcoroasă a pădurii este tot mai îmbietoare. Și cum primele treburi organizatorice s-au încheiat repede, după o masă gustoasă este binevenită și distracția. Așa că, după preferințe, unii pionieri pun stăpînire pe mingi și pe terenul de sport, alții se îndreaptă bucuroși spre pădure, conduși de Rodi, care zărise niște zmeură, și de Octavian, care își asigura prietenii că știe, de anul trecut, un loc plin cu aluni.

— Ei, și chiar dacă n-o să găsim alune, măcar ne facem niște arcuri și săgeți, se consolă repede cu ideea Gheorghiță, un băiat înălțuț, tuns scurt. Am de gînd să vă propun o întrecere...

În scurt timp, curtea taberei rămîne pustie. Doar cîțiva «semaforiști», pe o bancă, se sfătuiesc ce articole să fie scrise, iar desenatorii și-au adus chiar și culorile, dornici să treacă cît mai curînd la treabă. Numai că primele linii colorate încep să se destrame. Picături mici și reci, trecute parcă printr-o sită, se așază grăbite peste tot. La început în liniște, părînd o «ploicică de vară». Mai apoi, întețindu-se și devenind de-a dreptul neprietenoasă. Copiii însă n-o prea iau în seamă deși, de prin desișuri și din împrejurimile taberei își fac, rînd pe rînd, cu toții apariția, îndemnați insistent de glasurile comandanților-instructori:

— Haideți, copii, să nu răciți. Intrați în dormitoare și schimbați-vă. Cît plouă, o să ne odihnim puțin. Cînd o să stea, vom ieși din nou afară...

— Ce frumos a fost pînă acum, se văicăresc unii. De unde au apărut norii, că nici nu i-am văzut! Din senin?

— Las'că trece, se găsi un optimist. Ce, n-ai mai văzut ploaie pînă acum?

— Drept să-ți spun, ca asta parcă nu! Ia uitați-vă pe geam, le atrage atenția Cornel.

— De necrezut, ca la ecuator, frate! se minunează Liviu.

Într-adevăr, numai în cîteva minute priveliștea devenise de nerecunoscut. Iarba, pietrele și chiar băncile nu se mai pot zări de sub apă. Și *ploaia continuă* să cadă. Văzînd cu ochii, șuvoaiele devin tot mai puternice, tot mai învolburate.

— Ce bine că avem dormitoarele aici, sus. Mai greu să ajungă apa pînă la noi, își făcu curaj Cătălin.

— Ce-o fi cu fetele? își aminti un băiat exact în momentul în care lumina se stinse.

Un moment de tăcere, de neliniște. Apoi, pe culoar se aud pașii grăbiți ai profesorilor-comandanți.

— Stați liniștiți. Ne așteptam la așa ceva. Nu-i nimic. Am pregătit niște lămpi. Cine mai are lanterne le poate folosi la nevoie. Mai neplăcută este vestea că în seara aceasta nu vom putea lua masa. Bucătăria este de nefolosit.

— Ce fac fetele? se auzi același glas îngrijorat.

— După cum știți, ele sînt pe cealaltă colină. Deci, ca și voi, apărate de furia apelor, și împreună cu tovarășele profesoare, îi liniști comandantul-instructor al taberei, profesorul Nicolae Cîndea. Păcat însă că nu putem lua legătura...

Iulian cade pe gînduri, întristat. E posibil? Dacă s-au speriat. Doar sînt fete... Cu firea lui iscoditoare se gîndește la fel de fel de soluții. Dar nici una nu poate sta în picioare. În cele din urmă, în sfîrșit, găsește ceva: sticla cu mesajul. Da, asta era. Să le scrie că băieții nu sînt niște sperioși și că la fel le recomandă și lor că, în orice caz, pot conta pe ei.

Ploaia nu contenea. Iar în timpul acesta, aproape cu exactitate, la fel se petreceau lucrurile și în căminul fetelor. Și ele se gîndeau îngrijorate că printre băieți sînt unii mai mici care ar putea să dea amploare, mai mare decît era cazul, întîmplării cu ploaia. Și le părea rău că nu sînt împreună cu ei, să-i liniștească, să-i ocrotească.

Ploaia continua. Să se culce, parcă nimănui nu-i era la îndemînă, deși trecuse de mult ora «stingerii».

— Haideți să jucăm telefonul fără fir...

Cuvintele șoptite începură să zboare de la una la cealaltă. În liniștea jocului se auzi un ușor zvon de cîntec pionieresc.

— Sînt băieții! se bucură Mirela. S-au plictisit și-acum s-au apucat să cînte, păcat că nu-i putem auzi mai bine.

*

Puțin după miezul nopții, ropotul ploii a încetat definitiv. Copiii însă nu se mai puteau bucura întrucît, toropiți de oboseală, de emoții, adormiseră. Doar comandanții-instructori se sfătuiau asupra măsurilor ce urmau să fie luate...

— Din păcate, va trebui să părăsim acest loc frumos, își spuse părerea comandantul taberei. Voi încerca mai întîi eu cîteva variante de trecere peste deal. Probabil că șoseaua, ca și trenulețul, nu ne mai pot fi de folos.

Într-adevăr. Lumina zorilor arată că avusese dreptate comandantului-instructor, iar soluția propusă, de a se trece peste deal în comuna alăturată, ca cea mai potrivită.

— Este cam noroios și anevoios drumul, le-a spus la întoarcere copiilor, dar nu e altă soluție...

— Nu vă faceți griji, sînt printre noi expediționari cu «vechi state»! O să ne ajutăm între noi, ca între prieteni și tovarăși. Nu zicem noi că sîntem «alături la bine și la greu»?

Comenzi scurte, sfaturi necesare și, apoi, la drum! Unii se uitau în urmă cu părere de rău, alții se întrebau chiar dacă nu ar fi fost mai bine să se aștepte ca apa să se scurgă și să rămînă în continuare. Hotărîrea însă era foarte clară. Nu mai puteau fi asigurate condițiile necesare bunei desfășurări a forumului. Urma ca acesta să continue într-una dintre cele mai frumoase școli din Tîrgoviște. Acum însă, cu dealul nu-i de glumit. Alunecos și destul de înăltișor. Mihaela Ionescu, venită de la Odobești, are o mulțime de bagaje. Valiză și cîteva sacoșe. Merge încet și se simte jenată.

— Știți, mama mi-a pus multe haine. A zis că mai bine să am, decît să-mi lipsească.

— Lasă, lasă. Acum sînt de prisos scuzele. Hai să te ajut, Mihaela, se oferă Lucia Trifonescu, o pionieră înaltă, cu alură de sportivă. Băieții se dovedesc și ei gata să fie de ajutor altor colegi și mai ales fetelor.

*

Tot înainte! răsună limpede glasul Elenei Nicoleta, pionier-comandant de unitate. De data aceasta, răspunsul la deviză este dat în careul celui de-al 8-lea Forum județean care-și desfășoară în continuare lucrările la Tîrgoviște. Cei 99 de delegați, cu toții prezenți, salută pionierește. Sînt gata să înceapă o nouă zi de activități, de dezbateri, de schimb de experiență. Fiecare dintre ei dorește să se întoarcă în unitatea care le-a dat mandatul s-o reprezinte, cu idei noi, cu un plus de experiență și de maturitate. Dorință care, într-un astfel de colectiv, ca cel de aici, are toate șansele de împlinire.

SEMAFOR
SEMAFOR

ELENA MĂNESCU

N.R. *Apreciind curajul, spiritul de solidaritate și prietenie, ca și disciplina și comportarea pionierească a delegaților la cel de al 8-lea Forum județean — Dîmbovița, Consiliul Național al Organizației Pionierilor a distins pe toți cei 99 de pionieri cu Diploma și insigna «Cutezătorul». Aceeași distincție a fost acordată și tovarășilor comandanți-instructori și instructori-utecisti pentru asigurarea bunei organizări și desfășurări a forumului pionieresc județean. Tuturor, felicitările revistei!*

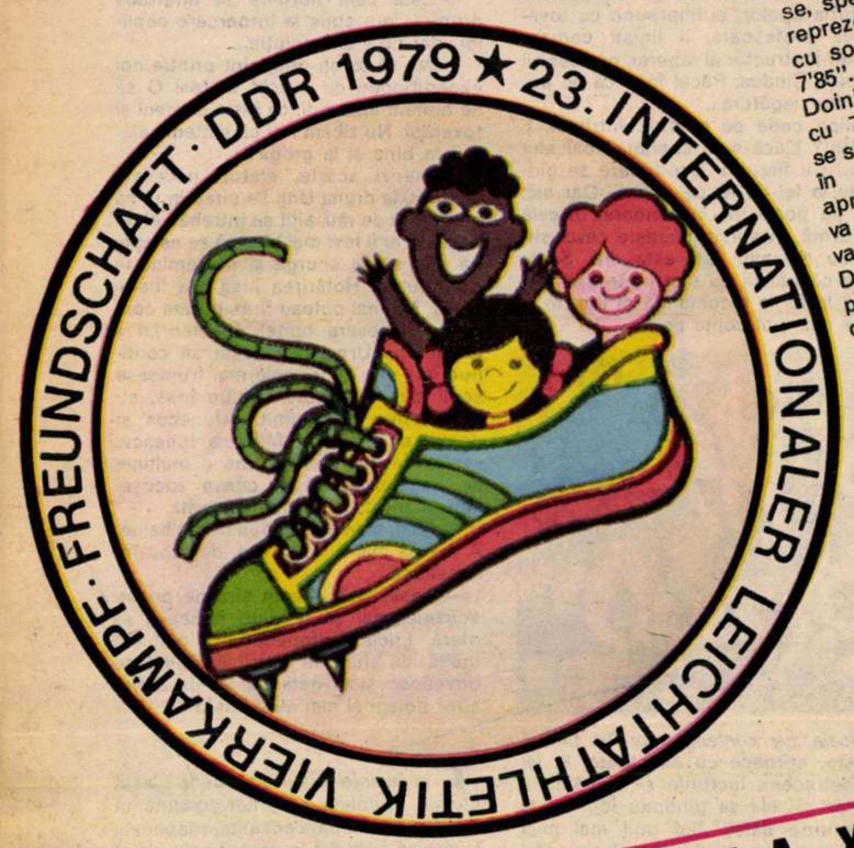
FREUNDSCHAFT · DDR 1979 ★ 23. INTERNATIONALER LEICHTATHLETIK VIERKAMPF ·

ÎN FINALA CELEI DE-A XXIII-A EDIȚII A TETRATLONULUI ATLETIC INTERNAȚIONAL „PRIETENIA“ - PIONIERII ROMÂNI DIN NOU PE PRIMUL LOC!

DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL C. DIACONU

De aproape un sfert de veac, în fiecare vară, echipele pionierești de tetratlon care s-au situat pe primul loc în faza națională se întîlnesc și-și dispută întîietatea în finala internațională, găzduită de fiecare dată de alta dintre țările participante. Oferind tinerilor atleți posibilitatea de-a se afirma pe plan internațional încă de la vîrsta copilăriei, finala pe națiuni a acestei tradiționale competiții cunoscută sub numele de Tetratlonul «Prietenia» se constituie într-o prestigioasă competiție sportivă și, din acest motiv, laurii campionilor și medaliile de aur sînt mult rîvnite și viu disputate, întrecerile fiind «fierbinți» și spectaculoase. Așa cum au fost și-n această vară, la finala desfășurată în Republica Democrată Germană.

PE SCURT, DIN CRONICA ÎNTRECERILOR

8 august a.c. Dimineața. Pe stadionul din Bad-Saarow — un orășel aflat la vreo 70—80 de kilometri sud-est de Berlin — animație specifică debutului competițiilor sportive internaționale. Printre cele nouă drapele înălțate pe catarge, flutură și tricolorul nostru. Printre membrii celor nouă echipe participante din Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Mongolia, Polonia, Ungaria, U.R.S.S., R.S. Vietnam — se află și pionierii români. Grupați împrejurul celor doi profesori — antrenori ascultă, concentrați, ultimele indicații ale acestora. Brusc, megafoanele prind glas. Traslatorii traduc: «Fetele pe teren!»

Întrecerile debutează cu proba de viteză fete. Unele după altele, cîte 5—6 fete, fiecare din altă țară, iau startul și se lansează pe cei 60 de metri. Finișuri și sosiri strînse, spectaculoase. În prima serie, reprezentanta noastră Carmen Ivașcu sosește a doua, cu timpul de 7'85". În cea de-a treia serie însă, Doinița Nedelcu sosește prima, cu 7'76". Celelalte patru colege se situează și ele pe locuri fruntașe în seriile lor, cu timpi sensibil apropiați de cei ai Doiniței (care va ocupa locul doi la individual și va cuceri astfel o medalie de argint). După încheierea probei, cei doi profesori-antrenori — Dumitru Văduvoiu și Ileana Poștaru — par mulțumiți: «Fetele s-au mobilizat, au evoluat omogen și, după calculul lor, se află pe primul loc pe națiuni». Arbitrul principal confirmă la stația de amplificare acest rezultat care le dau «aripi» fetelor noastre. «Aripi» de care au nevoie la săritura în înălțime care, după o scurtă pauză, a și început.

Mai înceată, dar cu atît mai spectaculoasă și mai plină de emoții și neprevăzut, săritura în înălțime e dominată net de pionierele noastre care-și realizează relativ ușor performanțele din țară. Spre sfîrșitul probei, în competiție rămîn doar două pioniere: sînt româncele Doinița Nedelcu și Carmen Ivașcu, aflate în plin efort de autodepășire. Și, spre bucuria colegilor și încîntarea sutelor de spectatori, iată-le că reușesc. Doinița trece peste ștacheta ridicată la 1,62 metri (locul întîi la individual și medalia de aur), Carmen oprindu-se la 1,60 (locul doi și medalia de argint la individual).

După primele două probe, fetele noastre se mențin în fruntea clasamentului. Rămîne de văzut însă ce vor face, după-amiază, băieții. Vor reuși oare să le calce pe urme?

Viteza — băieți e dominată de către pionierii mongoli care cîștigă aproape toate seriile. Dar băieții noștri le țin îndeaproape «trena». La proba de înălțime reușesc chiar să-i depășească, îndeosebi prin Gabriel Băra, care, printr-o mare concentrare și un efort deosebit, trece peste ștacheta ridicată la 1,80 m, ocupînd locul doi la individual (medalie de argint).

«Ce frumoasă-i medalia ta de aur!» Doinița Nedelcu, în dialog cu un pionier din R.D. Germană.

După prima zi de concurs, pionierii români se află pe primul loc, la o diferență de peste 100 de puncte de cei polonezi, situați pe locul doi. Dar mai este încă o zi, mai sînt încă două probe — rezistența (pe 500 metri la fete și pe 800 metri la băieți) și aruncarea mingii de oină. Vor reuși ei să-și păstreze această diferență?

Nu numai că au reușit s-o păstreze, ci chiar să și-o mărească. Printr-o exemplară mobilizare, făcînd dovada dorinței fierbinți de a vedea înălțîndu-se pe cel mai înalt catarg drapelul patriei, cei doisprezece pionieri români au evoluat cu rezultate foarte bune și-n aceste două probe, cîțiva dintre ei reușind din nou să realizeze aici, departe de țară și în condiții de concurs oficial, recorduri personale. Iat-o, de pildă, pe Carmen Ivașcu. Din prima încercare ea aruncă mingea de oină la 52,61 m. Își realizase, astfel, performanța din țară și se părea că se va opri aici. La a doua încercare însă — surpriză: mingea cade la 58,42 m, pentru ca la a treia să aterizeze tocmai la 61,24 m. Deci două recorduri personale pe distanța a cîteva minute doar.

Totalizînd 3 948 puncte (cu 157 p mai mult decît realizase la finala națională), ECHIPA PIONIERILOR ROMÂNI S-A CLASAT PE LOCUL ÎNTÎI PE NAȚIUNI, cucerind marele trofeu al concursului, «Cupa CIMEA», medaliile de aur și titlul de campioni ai actualei ediții, la o diferență de 192 p față de echipa Poloniei (locul doi, cu 3 756 p) și la 336 p față de echipa U.R.S.S. (locul trei, cu 3 612 p). Demn de remarcat e și faptul că **fetele noastre s-au situat pe locul întîi (medalii de aur, cu 2 042 p),iar băieții pe locul doi (medalii de argint, cu 1 906 p).**

CEL MAI EMOTIONANT MOMENT

La două zile după concurs, în tabăra Lila Hermman din apropiere, unde componenții echipei noastre și-au petrecut, în compania celorlalți participanți la Tetratlonul «Prietenia», a numeroși pionieri din R.D.G., aproape două săptămîni de binemeritată odihnă și recreere, eforturile și rezultatele lor au fost din plin răsplătite de emoționantul moment pe care l-au trăit cu toții: urcați pe treapta cea mai înaltă a podiumului, cu medaliile de aur strălucindu-le pe piept și cu diplomele de campioni în mîini, cu fețele radiindu-le de bucurie și de mîndrie, ei au ascultat, împreună cu numeroasa asistentă prezentă la festivitatea de premiere, acordurile solemne și dragi ale Imnului de Stat al României, acorduri care au răsunat aici datorită lor.

ÎN TARA — DISTINCTII ȘI FELICITĂRI PENTRU ÎNVINGĂTORI

28 august a.c. Finala internațională a Tetratlonului «Prietenia» s-a încheiat cu multe zile în urmă, dar pionierii — componenți ai echipei noastre se află încă în plină actualitate, în atenția generală. Apreciindu-se frumoasele rezultate pe care le-au obținut în această prestigioasă competiție internațională, ei au fost primiți la sediul Consiliului Național al Organizației Pionierilor de către tovarășul președinte Constantin Boștină care, felicitîndu-i călduros în numele Biroului C.N.O.P. și urîndu-le noi succese în viitor, a înmînat, fiecăruia, insigna «Meritul pionieresc», iar celor doi profesori-antrenori «Diploma de onoare» a C.N.O.P. Prezenți la această festivitate, tovarășul general Marin Dragnea, prim-vicepreședinte al C.N.E.F.S., și Maria Login, din partea M.E.I., le-au adresat, de asemenea, felicitări, acordîndu-le din partea celor două amintite instituții, insigne, diplome și premii.

Vorbind în numele celor doisprezece pionieri, precum și al celor doi profesori-antrenori, pioniera Doinița Nedelcu a spus în încheiere: **«Mulțumim și pe această cale conducerii partidului și statului nostru, tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, pentru grija pe care ne-o poartă nouă, copiilor României de azi, pentru minunatele condiții pe care ni le oferă de a învăța, de a ne putea manifesta talentele în diferite domenii de activitate. Închinăm aceste succese ale muncii noastre celei de a 35-a aniversări a Eliberării patriei și celui de al XII-lea Congres al partidului. Ne angajăm solemn în fața dumneavoastră să obținem și în viitor rezultate cît mai bune atît în sport cît și la învățătură, în muncă și în viață.»** Sînt cuvinte rostite din inimă de către unul dintre acești doisprezece pionieri-campioni care — comportarea și rezultatele lor de pînă acum ne-o dovedesc — știu să muncească și să trăiască în așa fel, încît oriunde și oricînd, în orice împrejurare, ne vom putea mîndri cu ei.

LA REVEDERE, ÎN 1980 ÎN ROMÂNIA!

Un finiș strîns, spectaculos.

Săritura în înălțime este dominată net de pionierele noastre

Alături de medaliile de aur, pe piepturile acestor cutezători strălucește acum și insigna «Meritul pionieresc».

PIONIERII - PRIETENI AI ADEVĂRULUI ȘTIINȚIFIC

DE LA GÎZE LA GALAXII

Un copil scrutează încordat universul cel mic prin microscop. Altul explorează, prin telescop, universul cel mare și fără margini. Alții adună în ierbare sau insectare «recolta» expedițiilor și excursiilor din timpul verii: totul este clasat, categorisit, înregistrat, potrivit tuturor învățăturilor deprinse la lecțiile de științe naturale.

Sînt imagini pe care le întîlnești frecvent în școlile ori casele pionierilor și șoimilor patriei de pe întreg cuprinsul patriei. Imagini care — asociate celei mai des întîlnite dintre ele, aceea a milioanelor de școlari de toate vîrstele parcurgînd, sub grijulia oblăduire a învățătorilor și profesorilor, drumurile nu o dată abrupte ale însușirii cunoștințelor de cultură generală sau deprinderilor de a desfășura o muncă practică în diferite meserii — reliefează marele adevăr al celei mai tinere generații din România socialistă: trăim într-o societate unde fiecare copil, din clipa mirifică în care deschide larg ochii spre lume pînă cînd pășește apăsat pe sub bolțile de lumină fremătătoare ale adolescenței, este călăuzit să nu aibă prieten mai credincios, mai fidel, decît luminosul adevăr al științei.

Nu o dată mi-a fost dat să poposesc înfiorat de emoție prin sălile expozițiilor în care erau etalate roadele creației tehnice pionierești. De la mașini și aparate dintre cele mai ingenioase, unele brevetate ca invenții și prețuite ca realizări vrednice de toată lauda de către savanți cu prestigiu internațional, pînă la roboți pentru toate folosințele (doar în aparență «jucării», în realitate fiind utile dispozitive capabile să ușureze munca omului!), o vastă gamă de ilustrări elocvente demonstrau rodnicia priceperii, iscusinței, hărniciei și, nu în ultimul rînd, a cunoștințelor acumulate de pionieri, toate acestea canalizate cu atenție părintească de partidul comuniștilor pe făgașul unei spectaculoase afirmări.

La toate acestea s-ar mai putea adăuga ceva, nu lipsit de importanță: faptul că, în procesul creării unor asemenea «bijuterii» tehnice, copiii au înțeles, mai temeinic decît la orice lecție, rosturile fecunde ale prezenței omului în univers, forța pe care i-o dă știința, numai știința, de a descifra și stăpîni tainele naturii, ba chiar, mai mult, de a «concura» natura prin mecanisme apte s-o facă a sluji omului. Adică, la drept vorbind, au înțeles că nu există pîrghie mai puternică pe care să apese energia omenească spre a pătrunde enigmele cosmosului și ale vieții, spre a înlesni traiul de zi cu zi, decît adevărul științei, că nu se poate concepe reazem mai de nădejde pentru marea operă pe care generațiile mai vîrstnice au început-o și pe care ei, cei ce înaintează astăzi pe căile învățăturii, o vor desăvîrși, decît același, luminos și inepuizabil, adevăr al științei.

Zilnic ne sosesc noi vești care lărgesc nemăsurat orizontul cunoașterii umane: timpul petrecut de om într-o navă spațială s-a mărit de la cîteva ore la sute de zile... au fost descoperite noi forme de viață în adîncul cel mai adînc al oceanelor... sonde cosmice au transmis primele fotografii ale faimoaselor inele ale planetei Saturn... s-a realizat al nu știu cîtelea transplant al unei inimi omenești... Și încă multe, foarte multe altele! Dar și mai multe așteaptă să fie descoperite. Pe voi vă așteaptă, copii ai României socialiste, alături de toți copiii Terrei. Pe voi, prieteni sinceri și de nedespărțit ai marelui adevăr al științei...

VICTOR BÎRLĂDEANU

UN PRIETEN AL OMULUI

La sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, un îngrijitor de animale de la un circ marin din S.U.A. a observat că, spre deosebire de celelalte animale din acvariu, un delfin (Tursiops truncatus) se apropia fără nici o teamă de el, mînca din mîna lui, înțelegea cînd îi spunea anumite lucruri și cînd făcea anumite gesturi. De aici și pînă la dresarea lui nu a fost decît un pas. Astăzi nu există spectacol de circ marin din care să lipsească vedeta numărul unu: delfinul!

Cine este de fapt acest animal — vedetă?

LEGENDĂ ȘI ACTUALITATE

Cu mai bine de două milenii și jumătate în urmă s-au născut încîntătoare legende despre delfini. Una dintre ele arată cum a fost salvat de la moarte poetul grec Arion de un delfin care l-a scos la suprafață de pe fundul Mării Mediterane. Legenda spunea că delfinul salvator venise atras de cîntecul virtuosului bard.

În «Istoria naturală», Pliniu arată că în timpul împăratului August, un băiat s-a împrietenit cu un delfin care îl aștepta în fiecare zi pentru a-l trece înot peste apa unei zone de litoral din Marea Neagră. După două mii de ani povestea s-a repetat. În 1955, în Noua Zeelandă, pe plaja de la Hokianga, un delfin a însoțit timp de mai mulți ani cîțiva vîslași care făceau curse de legătură. El se împrietenise cu vîslasii pe care îi conducea...

RĂZBUNARE...

În martie anul trecut, pescarii de pe insula Ikina din arhipelagul nipon au omorît o mie de delfini, crezînd că în acest fel vor proteja resursele de pește din apropierea țărmului. Nu mică le-a fost însă uimirea cînd, la două zile după masacru, din larg au apărut mii de delfini, împiedicîndu-i pe pescari să pescuiască. Un membru al cooperativei pescarilor de pe insula japoneză povestea: «...trebuie să fi fost mii, dacă nu chiar zeci de mii de delfini care au venit în apele insulei, îndepărtînd peștele din apropierea țărmului»...

...ȘI RECUNOȘTINȚĂ

La începutul acestui an, echipajul traulerului sovietic de pescuit «Ardamatovo», fiind la 40 km de țărm (în Extremul Orient al Uniunii Sovietice), a observat un delfin care înota în apropiere de navă și în urma căruia se vedea o dîră de sînge. Echipajul a lansat o barcă de salvare cu un medic și cîțiva marinari. Delfinul rănit s-a apropiat de barcă, astfel încît marinarii l-au putut prinde și lua la bordul traulerului. Medicul i-a făcut o injecție și i-a cusut rana. După operație, delfinului i s-a dat drumul în mare. Marinarii au constatat însă cu emoție că delfinul nu se îndepărtează. El a înotat în urma traulerului pînă noaptea tîrziu. Între timp a fost

UN POSIBIL SUBMARIN AL VIITORULUI

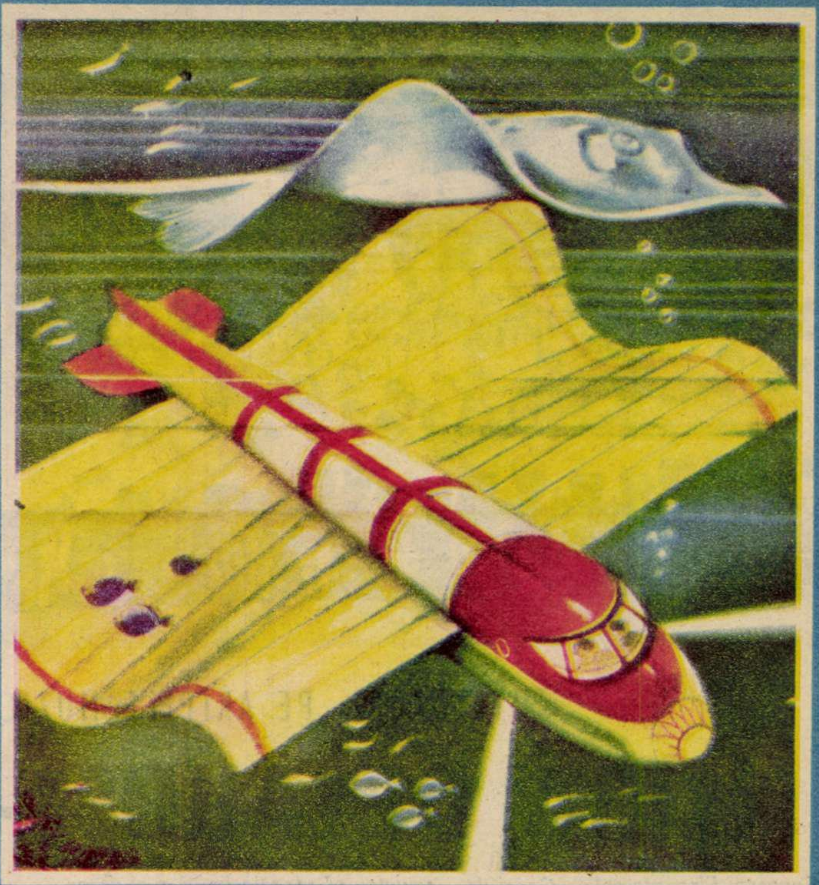

Peștele-torpilă este un pește plat, care posedă niște înotătoare mari semănînd cu două discuri. Cu ajutorul lor, el execută mișcări ondulatorii asemănătoare formei valurilor. Datorită acestei mișcări sinusoidale, peștele se poate deplasa în apă în direcția dorită. Acest tip de deplasare îi permite în primul rînd să demareze foarte repede și să capete la scurt timp după aceasta o mare viteză de înaintare. În al doilea rînd, el poate executa toate aceste mișcări fără nici un fel de zgomot.

Oare nu s-ar putea ca în același fel să se deplaseze și submarinele? Aceasta a fost întrebarea pe care și-a pus-o un elev din Erevan, Așat Tovmasian, după lectura unei cărți despre viața peștilor-torpilă. El a conceput o ambarcațiune subacvatică de mici dimensiuni. La corpul navei sînt atașate două aripi. Suprafața activă a acestora se execută dintr-o bandă elastică (cauciuc sau o țesătură elastică din material sintetic) care urmează să fie împletită pe tijele metalice plate care formează aripile. Acestea sînt puse în mișcare printr-un mecanism din interiorul navei. Aspectul general al navei este prezentat în desen. Dimensiunile suprafeței active a aripilor pot varia între 10 × 5 m și 20 × 10 m.

Unul din tipurile cele mai simple ale mecanismului motor este format dintr-un ax cotit (destul de lung) pus în mișcare de unul sau mai multe motoare. Axul cotit antrenează suprafața activă care va executa mișcări sinusoidale corecte. Viteza de rotație a axului nu trebuie să fie mai mare de 0,5—1 rotații pe secundă. La o asemenea viteză de rotație nava poate dezvolta o viteză de 30—40 km/h. În concluzie, o navă submersibilă asemănătoare peștelui-torpilă poate fi construită. Așat recunoaște că această ambarcațiune are si unele neajunsuri, că sînt necesare îmbunătățiri. Ca de exemplu: ce trebuie făcut pentru ca acest submarin să ocolească obstacolele? Cu siguranță că dimensiunile suprafeței active influențează asupra posibilităților de manevrare. Dacă unul dintre voi, dragi cititori, va avea o idee despre felul în care se poate îmbunătăți soluția constructivă a acestui submersibil, s-o comunice, prin intermediul redacției, micului constructor.

Principiul de funcționare al părții active.

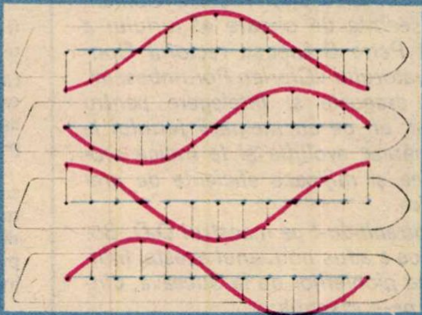

---

nconjurat de cîteva zeci de alți lelfini, care l-au însoțit în permanență, pînă la despărțirea de vas.

CUM SĂ EXPLICĂM COMPORTAMENTUL ACESTUI ANIMAL?

Pornind «în joacă» de la dresaea delfinului, omul a avut revelația lescoperirii celui mai interesant ınimal, cu adaptările cele mai uimioare.

Care este explicația informațiilor, egendare sau reale, privind comportamentul și inteligența delfinilor?

Delfinii sînt mamifere adaptate a mediul marin, care au păstrat aracteristicile principale ale mamiferelor de uscat: respirația pulmonară cu aer atmosferic, tempeatura constantă a corpului, alăptarea puilor de către mamă, comlicarea sistemului nervos, în speial a creierului etc.

Raportînd greutatea creierului la ungimea și greutatea corpului, delinul se situează pe primul loc în cara animală. Creierul unui delfin Tursiops) adult, lung de peste doi metri, cîntărește 1 700 g. Compararea creierului delfinilor cu cel al omului, atît ca greutate, cît și ca structură și număr de circumvoluțiuni, a dus la concluzia că aceste mamifere ale mărilor pot fi considerate cele mai inteligente animale.

Dintre numeroase alte caracteristici, reținem numai una: descoperirea unui limbaj specific delfinilor care, spre deosebire de alte sisteme de comunicare existente în lumea animalelor, nu se rezumă la simple semnale, ci este format din asocieri de diferite sunete. Descifrarea acestui limbaj al delfinului va permite omului să comunice cu el, de pildă, prin intermediul unei benzi cu înregistrări de sunete emise de delfini în anumite împrejurări. Experiențe în acest sens, cu rezultate spectaculoase, au și fost comunicate.

CE AȘTEAPTĂ OMUL DE LA DELFIN?

Există sau nu monstrul din lacul scoțian Loch Ness? Toate investigațiile efectuate pînă acum nu au dus la nici un rezultat. Acum, într-o nouă tentativă de a afla adevărul, cercetătorul american Robert Rines vrea să recurgă la delfini. Doi delfini dresați și echipați cu aparate de fotografiat vor ajuta cercetătorul american să dea de urma eventualului monstru. Pentru reușita acțiunii, delfinii au fost antrenați în Florida și anume au fost «învățați» să fotografieze rechini și broaște țestoase uriașe. Pentru explorarea adîncurilor li s-au montat pe spate camere de luat vederi și reflectoare stroboscopice (proiectoare speciale). În plus, sînt antrenați să se adapteze la condiții de mediu diferite de cele în care trăiesc, deoarece vor trebui să «lucreze» într-un mediu acvatic dulce și cu o temperatură foarte scăzută.

Dincolo de această aventură, omul vrea mult mai multe de la delfin: explorarea oceanului planetar cu posibilitățile lui de hrană, cu scoaterea din adîncurile marine a unor rezerve imense de petrol, cărbune submarin, noduli metalici. Or, delfinii s-au dovedit a fi ajutoare de nădejde ale omului în efectuarea de lucrări subacvatice. Ei au fost dresați să transporte uneltele acvanauților, să alunge rechinii din zona în care lucrează sau să-i salveze de la înec. Este în interesul omenirii ca aceste inteligente animale să fie cît mai bine studiate și cunoscute, pentru a fi folosite în scopul descoperirii unor noi resurse de materii prime pe planeta noastră.

Delfinul, prietenul omului, poate fi, așa cum am văzut, un colaborator fidel și de neînlocuit.

ELENA MARINESCU

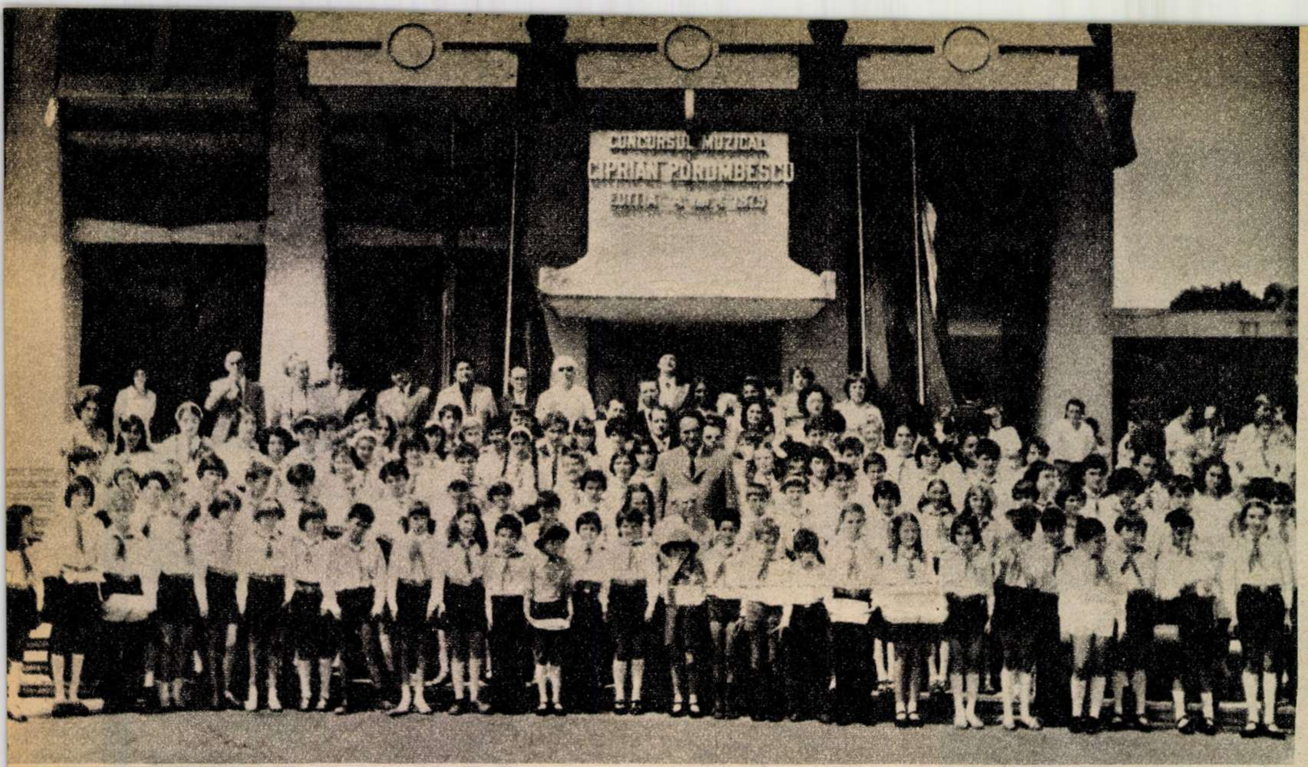

CUTEZĂTORI PE ARIPILE MUZICII

„LIRA DE AUR“ - 1979

Suceava. Eleganta sală a Casei de cultură a împrumutat pentru cîteva zile aspectul marilor săli de concerte. Pentru că și în acest an, în plină vacanță școlară, a avut loc aici Concursul de interpretare instrumentală «Ciprian Porumbescu». Timp de cinci zile, în fața juriului s-au prezentat peste 150 de tineri și foarte tineri interpreți de muzică instrumentală, pionieri și șoimi ai patriei, cărora li se creează toate condițiile pentru a-și cultiva talentul.

Concursul a ajuns, în prezent, la a VIII-a ediție și ne amintim că exact cu opt ani în urmă, tot aici, la Suceava, se prezenta o elevă cu cravată de pionier la gît, cu o modestă vioară sub braț și care privea sala cu ochii ei mari și negri, plini de o lumină curată. Era Mihaela Martin. Cînd de sub arcușul mînuit de ea s-au revărsat în sală, pline de nostalgie, de dor sau durere, sunetele «Baladei» lui Ciprian Porumbescu, noi, cei prezenți, am simțit că ne aflăm în fața unui pionier deosebit de înzestrat. Mihaelei i s-a decernat în acea vară «Lira de aur». Astăzi, numele pionierei de atunci este cunoscut nu numai în toată țara, dar și peste hotare, unde a primit numeroase distincții.

După un an, o altă pionieră, Liliana Ciulei, azi bine cunoscută în lumea muzicală din țară și de peste hotare, avea să primească, de asemenea, prestigiosul trofeu «Lira de aur». Și an de an, mereu pe podiumul concursului de interpretare «Ciprian Porumbescu» au urcat alți copii, ale căror talente au fost îndrumate și ajutate să înflorească în cadrul pionieriei.

Anul acesta, «Lira de aur», căreia i s-a adăugat un premiu special al revistei «Cutezătorii», i s-a decernat pionierei Amina Truică, din Craiova. Pianistă talentată, aflată la început de drum, Amina Truică s-a remarcat atît prin nota personală în interpretarea Rapsodiei ungare a lui Liszt, cît și printr-o uimitoare tehnică dobîndită prin multă, multă muncă.

— Spune, Amina, cum te simți după atîtea emoții? o întrebăm la încheierea concursului.

— Sînt foarte bucuroasă! Pentru mine obținerea «Lirei de aur» este o mare victorie. Particip la acest concurs de mai mulți ani și, de fiecare dată, confruntarea cu colegii mei m-a făcut să învăț ceva nou. De fiecare dată am urcat încă o treaptă.

— Cum explici succesul obținut aici, la Suceava?

— Îmi vine greu să-l explic. Poate că într-o măsură îl datorez talentului. În mod sigur însă, muncii. Celor șase ore petrecute zilnic la pian. O muncă pe care o accept din toată inima, pentru că o iubesc.

Spațiul nu ne îngăduie să vorbim detaliat și despre cîștigătorul premiului I pentru interpretare la violoncel, pionierul Mihnea Croitoru care se remarcă de pe acum atît ca interpret cît și prin încercările sale de compoziție. Nu putem vorbi nici despre atîția și atîția alți pionieri talentați despre care, sîntem siguri, vom mai auzi în viitor.

Și în acest an, la Suceava, Concursul «Ciprian Porumbescu» s-a bucurat de prezența unui juriu competent, alcătuit din prestigioși muzicieni, printre care maestrul emerit al artei D.D. Botez și lectorii universitari de la Conservatorul «Ciprian Porumbescu» din București, Lavinia Tomulescu și Nicolae Coman. Președinte de onoare al juriului a fost Petre Brâncuși, rectorul Conservatorului «Ciprian Porumbescu». Cu dragoste și înțelegere pentru copii, an de an, membrii juriului le urmăresc evoluția și le indică procedee și mijloace eficiente de pregătire.

Întrebîndu-l pe maestrul D.D. Botez ce a adus nou, anul acesta, întîlnirea pionierilor de la Suceava, dînsul ne-a răspuns:

— Sîntem foarte mulțumiți de stadiul în care se află acest concurs, pe care-l socotim foarte important pentru perspectivele muzicii românești. De la concursul de la Suceava și-au luat startul multe valori astăzi consacrate. Copiilor li se oferă aici șansa de a se asculta unul pe celălalt, de a-și compara valorile interpretative, învață să se autoaprecieze. Repertoriul ales de concurenți a fost la prezenta ediție mai bun decît în trecut, enumerînd mai multe și mai valoroase piese românești, potrivite vîrstei. Apreciem în mod deosebit microconcertele pe care pionierii le dau cu acest prilej în întreprinderi și cămine culturale. Anul acesta au avut loc concerte în comuna Adîncata, la Stațiunea de cercetări agricole «Suceava», în comuna Bosanci ș.a.

Un moment foarte frumos al concursului l-a constituit concertul educativ prezentat de conf. univ. Enea Borzea din Cluj-Napoca, purtînd titlul «Viața copiilor, viața pionierilor în imagini muzicale».

B. CARAGIALE

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

18.

— Ar mai fi ceva de adăugat?

Den scutură din cap. Se nimerise să fie imediat în dreapta vorbitorului și se simțea obligată să dea un răspuns. Așa interpretă și ochelaristul gestul ei, deși el însemna cu totul altceva. O deranja, surprinzător, această siguranță de sine a omului cu freza pieptănată în cărare, pe care îl surprindea din nou, pentru a cîta oară, în postura celui atît de stăpîn pe sine încît replica e de la sine anulată. Ce să mai spună ceilalți după ce a vorbit el? Cam așa lăsa să se înțeleagă vocea lui egală și precisă. «Cît m-aș bucura să aibă cineva de adăugat!» rostea în gînd bucurîndu-se copilărește Den. Ce îi cășunase, de nu se împăca cu felul de a fi al tînărului cercetător?

Abia așteptase să se întoarcă și îi convocase din proprie inițiativă la sediul institutului.

— Am ținut să-mi cunoașteți părerile, chiar dacă finalmente nu veți dori să țineți seamă de ele.

Așa își începuse cuvîntul, apăsînd într-un mod ciudat pe cuvîntul finalmente. Nu observase sau numai se făcuse că nu observă întîrzierea invitaților care, ce-i drept, apăruseră toți odată, așa încît întîlnirea putuse începe aproape imediat.

În rezumat vorbind, părerea era una singură, ce a fost a trecut, îl interesa, ca legat de ce făcuseră și ce urmau ei să facă drumul cel mai scurt dintre punctul în care se aflau și locul, neștiut încă de nimeni unde exista rezolvarea.

— În zilele următoare vor fi gata analizele complexe. Sper să nu dureze mai mult decît poate suporta răbdarea voastră.

— Și noi la fel, sublinie pe post de purtător de cuvînt Val.

În sala de consiliu se ivi un moment de relaxare pe seama acestei scurte schimbări de «microfon». Drimă, plin de neastîmpăr ca de obicei, își aruncă privirea prin toată încăperea, observînd cît de deștepte păreau, nefolosite, aparatele de tot felul, la care se apela pentru explicare și argumentații în cursul dezbaterilor organizate de obicei aici. Acum n-avea nimeni nevoie de ele și tocmai de aceea păreau niște mobilier uitat pe scenă de la o piesă de teatru jucată cu o seară înainte.

— Dacă vreți să-mi cunoașteți părerea, iat-o! reveni destul de brusc vorbitorul. N-ar trebui pierdută nici o zi pentru revitalizarea pădurii. Nici o zi, să nu ajungem să constatăm că va fi pe urmă prea tîrziu.

— Parcă tot asta am vrea și noi, mormăi cineva, neidentificat, în jurul mesei îndeajuns de încăpătoare în rotunjirea ei. Dar nu reținuse atenția și dacă judecăm după lipsa de aplomb cu care vorbise nici nu ținuse neapărat. În consecință, tînărul cercetător continuase ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Aș zice că lucrul cel mai important este acum să dăm zăpada de-o parte, își îngăduise el o metaforă, pentru a lăsa florile și iarba să respire în voie, zisese mai departe, folosind niște vorbe care nu i se potriveau deloc. Va fi o muncă de Hercules, e adevărat...

Numele smulsese zîmbete, cei din sală știau bine de ce, inclusiv Val, care printr-o minune nu se desfășura după cum îi era felul, doar vorbitorul se mulțumi să ia zîmbetul drept o reacție colectivă la adresa inspirației sale. Realitatea e că stilul metaforei în care intrase se dovedea persuasiv. Toți deveniseră ochi și urechi.

— Trebuie coborît pe terenul tehnicilor speciale, după părerea mea. Cred că mă înțelegeți ce vreau să spun...

— Ca să fiu sincer, eu unul nu prea...

Vorbise Drimă, pironit cu privirea prin lentilele bombate spre cercetător.

Acesta ezitase o clipă. I se păruse că pînă atunci a vorbit singur și deodată începu să-l chinuie ideea că ar putea să-și facă cunoscute prea lămurit gîndurile. Simțise ușoare broboane de transpirație pe ceafă, sau poate doar i se păruse. Apucase mașinal un șervețel din suportul de pe masă și-și tampona mecanic fața și gîtul. Mirosul plăcut de levănțică emanat de servețel se răspîndi repede în jur.

Se lansase într-o alocuțiune care durase cîteva minute bune. Pînă la urmă îi dumirise. Ce îi sfătuia? Să treacă de urgență la întocmirea proiectului pentru curățirea pădurii de pe Muntele Galben. Cercetătorul punea punctul pe un i de un tip deosebit. Frămîntat de ce s-ar putea întîmpla dacă se va ajunge greu la explicațiile degradării mediului înconjurător în zonă, el sesizase pericolul deteriorării vegetației pînă la stadiul de «moarte clinică». Termenul îl folosise tot el, în încercarea de a fi priceput. Îl interesa asta mai mult decît orice. Ca să aibă sens, «reanimarea» în căutarea căreia se aflau toți pe drumuri, trebuia aplicată pe ceva mișcător, care încă mai respiră. Aici dorea să ajungă. Să scuture copacii de povara inutilă a rănilor de tot felul.

— Doar n-o să ne apucăm să tăiem crenguțele uscate ca pe vremuri, mormăise iarăși careva dintre cei de la masă.

— Să tăiem crenguțele uscate?

Asta ar însemna să tăiem toată pădurea! Sunase retoric o altă voce.

— Să tăiem crengi nu, dar să le scuturăm de tot ce e bolnav în organismul lor, da! sublinie apăsînd pe fiecare cuvînt cercetătorul. Și fără să se mai lase întrerupt, făcuse cunoscut planul acțiunii. Trebuiau închiriate de undeva niște instalații echipate cu motoare sonice. Cîteva zile ar fi fost de ajuns ca să elimine cu ajutorul lor cangrenele făcute de arsură pe trupurile unele teribil de fragede ale copacilor de pe Muntele Galben. Ca la tuns iarbă! mai adăugase cercetătorul, convins că în sfîrșit a ajuns la liman. Este o părere, o simplă părere, simțise nevoia să se repete, și v-am spus-o chiar dacă finalmente, nu veți ține cont de ea.

Oricum, pînă ce analizele vor fi gata, timp de meditație era destul. Și neapărat aveau să se întrunească la școală, cu profesorul, cu ceilalți din Comandament, pentru a lua hotărîri privind programul lor de acum încolo. Așadar, ce s-ar mai fi putut adăuga? Degeaba aștepta Den, ca cineva să-i ghicească «dintele» contra celui ce se arătase pînă la urmă convingător, întrebînd cu siguranță (Den citea tot timpul în cazul lui aroganță): Ar mai fi ceva de adăugat?

Nimeni nu zicea nimic. Și nici nu avea de gînd să deschidă careva gura. Dar parcă nici nu le venea să plece, cîtă vreme ochelaristul era de față și îi privea zîmbind într-un fel anume care ar fi vrut să însemne cam așa: uitați-vă bine la mine, că de mine, oricum, nu scăpați!

(Va urma)

LA PORȚILE SEVERINULUI (V)

Scenariu:
ION GRECEA
Desene:
PUIU MANU

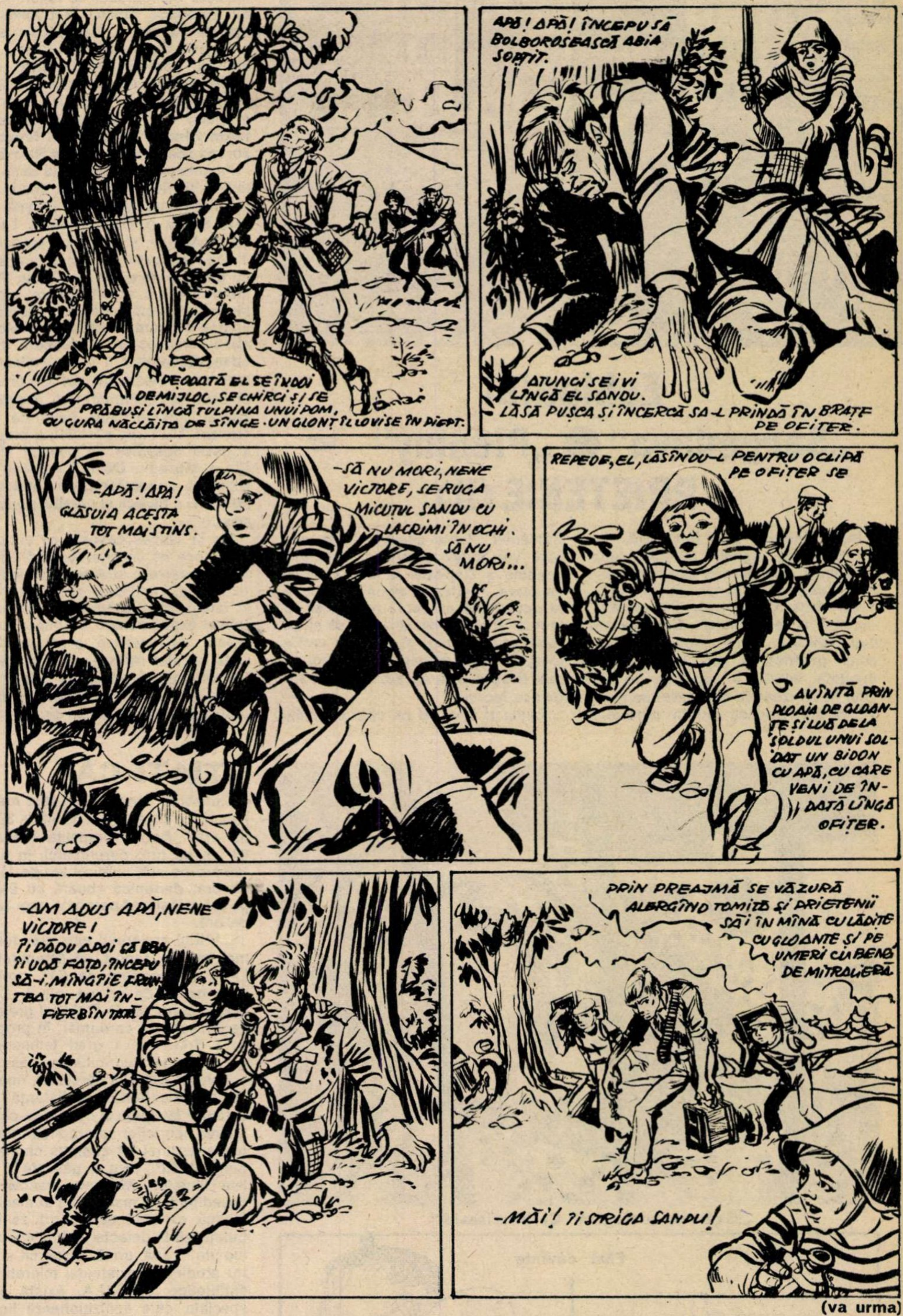
DEODATĂ EL SE ÎNDOI DE MIJLOC, SE CHIRCI ȘI SE PRĂBUȘI LÎNGĂ TULPINA UNUI POM, CU GURA NĂCLĂITĂ DE SÎNGE. UN GLONȚ ÎL LOVISE ÎN PIEPT.
APĂ! APĂ! ÎNCEPU SĂ BOLBOROSEASCĂ ABIA ȘOPTIT.
ATUNCI SE IVI LÎNGĂ EL SANDU. LĂSĂ PUȘCA ȘI ÎNCERCĂ SĂ-L PRINDĂ ÎN BRAȚE PE OFIȚER.
-APĂ! APĂ! GLĂSUIA ACESTA TOT MAI STINS.
-SĂ NU MORI, NENE VICTORE, SE RUGA MICUȚUL SANDU CU LACRIMI ÎN OCHI. SĂ NU MORI...
REPEDE, EL, LĂSÎNDU-L PENTRU O CLIPĂ PE OFIȚER SE
AVÎNTĂ PRIN PLOAIA DE GLOANȚE ȘI LUĂ DE LA ȘOLDUL UNUI SOLDAT UN BIDON CU APĂ, CU CARE VENI DE ÎNDATĂ LÎNGĂ OFIȚER.
-AM ADUS APĂ, NENE VICTORE!
ÎI DĂDU APOI SĂ BEA ÎI UDĂ FAȚA, ÎNCEPU SĂ-I MÎNGÎIE FRUNTEA TOT MAI ÎNFIERBÎNTATĂ.
PRIN PREAJMĂ SE VĂZURĂ ALERGÎND TOMIȚĂ ȘI PRIETENII SĂI ÎN MÎNĂ CU LĂDIȚE CU GLOANȚE ȘI PE UMERI CU BENZI DE MITRALIERĂ.
-MĂI! ÎI STRIGĂ SANDU!

(va urma)

IMPORTANT! Pentru toți pionierii tehnicieni
În numărul viitor vom publica BREVETUL CONCURSULUI
de creație tehnico- științifică al pionierilor și școlarilor.

Vedere din centrul Varșoviei

Echipajul „Sargedava“ ● „Pieniny“ = PRIETENIE (II)

Îndreptîndu-se spre București, copiii polonezi, membri ai echipajului «Pieniny», sînt dornici să-și completeze cunoștințele despre țara pe care o vor vizita. Cei opt pionieri români, membri ai echipajului «Sargedava», dau explicații, descriu locurile pe care copiii polonezi le vor cunoaște. Și, deodată, emoția îi cuprinde pe toți cînd în difuzoarele aeronavei se aude vocea stewardesei: zburăm deasupra României. Peste cîteva minute oaspeții vor putea admira o splendidă imagine a Capitalei la ora apusului de soare. Aterizarea avionului îi bucură deopotrivă pe copiii români și polonezi. Primii sînt dornici să-și revadă pe cei dragi și locurile natale. Oaspeții abia așteaptă să cunoască țara despre care au auzit atît de frumoase lucruri.

Prima zi a vizitei pe care echipajul polonez a făcut-o în România le-a oferit copiilor prilejul de a cunoaște Capitala țării. Au fost vizitate Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării democratice și revoluționare din România, Muzeul Republicii Socialiste România, Muzeul de istorie a orașului București, monumente, cartiere și parcuri din Capitală. «**Atît de interesant a fost ceea ce am văzut** — remarca una din membrele grupului — **încît mi-am terminat toate filmele pe care mi le-am rezervat pentru călătoria în România**».

Asemenea impresii aveau să se multiplice în zilele următoare, zile în care copiii polonezi au vizitat orașele Tulcea, Sulina și Delta Dunării. La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tulcea oaspeții au făcut cunoștință cu un grup de copii români. În timpul întîlnirii li s-a vorbit despre activitățile ce se desfășoară aici, despre pasiunea cu care purtătorii cravatei roșii cu tricolor își desfășoară activitatea. Oaspeților li s-au înmînat numeroase obiecte lucrate de pionieri, obiecte ce demonstrează îndemînarea și ingeniozitatea celor ce le-au realizat. Vizitarea portului, a orașului, a navei oceanice de pescuit «Polar III», a Muzeului Delta Dunării au contribuit la cunoașterea de către copiii polonezi a muncii și creației poporului nostru.

De la Tulcea oaspeții au cunoscut apoi zona de un pitoresc fără egal pe care Dunărea o străbate pînă la Mare. La Sulina, în mijlocul pionierilor veniți în tabără să-și petreacă zilele de vacanță, expediționarii polonezi au cunoscut îndeaproape preocupările și viața copiilor români, au aflat despre eforturile pe care poporul le face pentru a le oferi o copilărie fericită. În preajma marii sărbători de la 23 August, copiii români le-au vorbit oaspeților din Polonia despre însemnătatea actului istoric din 1944, despre realizările pe care școala, învățămîntul românesc le-au cunoscut în anii socialismului.

Dar marea surpriză a reprezentat-o pătrunderea în inima Deltei, despre care copiii au spus că este chiar mai frumoasă decît cea mai frumoasă lume de basm pe care ți-o poți imagina. «**Fauna și flora Deltei au constituit pentru noi o adevărată lecție de geografie și biologie, o lecție unică, pe care o vom păstra în amintire toată viața**». Sînt cuvinte care sintetizează bucuria și încîntarea lor de a fi cunoscut aceste locuri.

De altfel, și în timpul vizitei pe care grupul de copii polonezi au făcut-o la redacție, unde redactorul șef le-a înmînat medalia și diploma de onoare a Expedițiilor «Cutezătorii», aceștia și-au manifestat bucuria de a fi vizitat România ca și dorința de a reveni. «**Căci** — spunea unul dintre membrii grupului — **am fost primiți cu multă căldură; ne-am bucurat de ospitalitatea și prietenia copiilor români, a tuturor celor cu care ne-am întîlnit**».

Cînd, în seara zilei de 18 august la Aeroportul internațional București-Otopeni, expediționarii-oaspeți și-au încredințat din nou pașii uriașei păsări de aluminiu, noi, cei care îi însoțiserăm de-a lungul bogatului itinerar în Polonia și România, am simțit din tot sufletul cît de rodnice și de îndrăgite pot fi asemenea întîlniri între copii, luminate de raza statornicei prietenii dintre popoarele noastre.

IOAN VOICU

„Grădina zoologică? Ce plictiseală!“

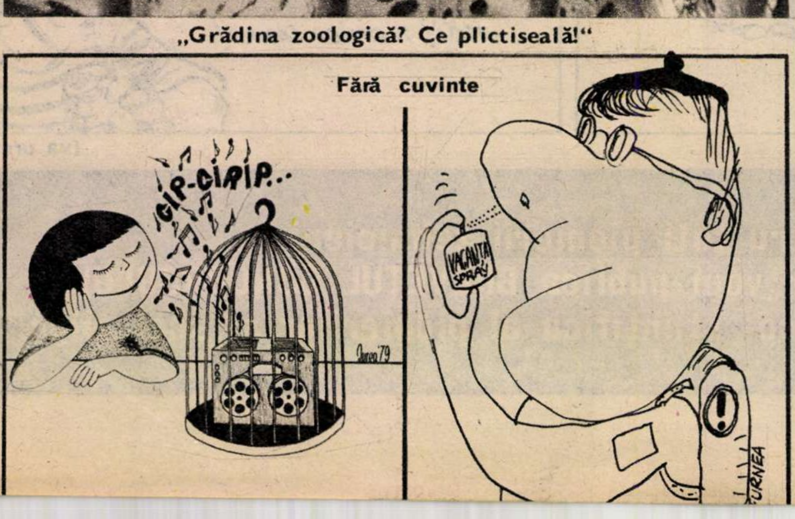

Fără cuvinte

ȘTIAȚI CĂ...

...păsările care străbat țara noastră zboară cu viteze de la 60 km la 320 km pe oră? Astfel: prepelița realizează 60 km pe oră; porumbelul, în jur de 100 km pe oră; vulturul atinge 112 km pe oră; rîndunica zboară cu 240 km pe oră și lăstunul parcurge ușor 320 km pe oră.

...țîrîitul greierului este mai des sau mai rar, în raport cu temperatura? La o temperatură de 60°, greierele țîrîie de 72 de ori pe minut. Cu cît temperatura scade și țîrîitul greierului se micșorează ca număr, în proporție de 4 țîrîituri la 1 grad temperatură.

...în corpul licuricilor se găsește o substanță datorită căreia, ei, noaptea, devin strălucitori de la distanță? Cercetătorii au ajuns la concluzia că strălucirea licuricilor se produce numai în prezența unui alt compus chimic denumit A.T.P., care se găsește în celulele ființelor. Micuțele insecte s-au dovedit a fi de mare folos în medicină, fiindcă extrasul de licurici se întrebuințează la detectarea bacteriilor patogene în apă, urină, sînge, cît și pentru studierea rezistenței microbilor la antibiotice. În S.U.A. există centre speciale, care achiziționează licurici, plătind zeci de cenți pentru o insectă.

...anumite omizi merg unele după altele, urmînd cu exactitate pe cele ce merg în față? Un om de știință a reușit să pună niște omizi să se învîrtească o săptămînă în șir în jurul unui ulcior.

...crocodilul poate trăi fără hrană timp de 700 zile, broasca țestoasă — 500, broasca — 400? Aceste date se referă la acele animale care, avînd capacitatea de a dormi, consumă extrem de puțină energie.

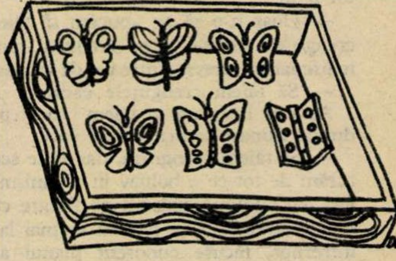

Fără cuvinte

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

La 30 de ani de activitate a Organizației pionierilor din România, poșta țării noastre a emis o marcă în valoare de 0,55 lei, pe care o reproducem.

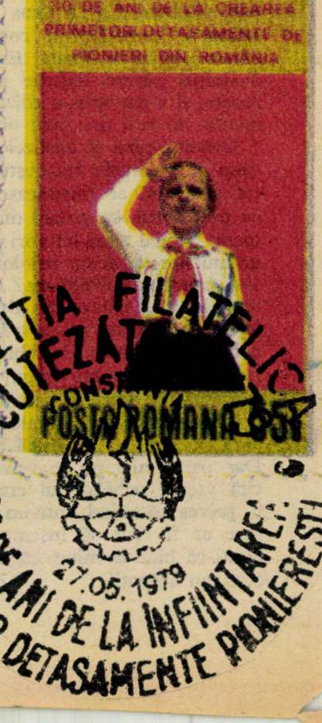

30 DE ANI DE LA CREAREA PRIMELOR DETAȘAMENTE DE PIONIERI DIN ROMÂNIA
POSTA ROMANA 55b
EXPOZIȚIA FILATELICĂ CUTEZĂT
CONST
30 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA PRIMELOR DETAȘAMENTE PIONIEREȘTI
27.05.1979

TRIBUNA CITITORULUI

DRAGI CITITORI,

Spațiul acestei rubrici vă este rezervat în exclusivitate. Sînteți invitați să țineți cu redacția o corespondență vie, plină de inedit, cu adevărat pionierească. Așteptăm ca scrisorile pe care ni le veți trimite să reflecte opinii și sugestiile voastre privind viața colectivelor voastre, precum și conținutul sau aspectul grafic al revistei — opinii și sugestii de care, evident, redacția va ține seama. De-o importanță la fel de valoroasă vor fi părerile și atitudinile voastre față de anumite probleme de comportament ale elevilor și școlarilor, despre preocupările mai importante care stau în atenția lor, felul în care viața de organizație devine un adevărat cadru de creștere și stimulare a ritmurilor pasiunii voastre în muncă, învățătură, în activitățile din școală și din afara ei.

Cum rubrica «**Tribuna cititorului**» apare odată cu deschiderea școlii este și pentru noi un bun prilej să vă urăm succese cît mai frumoase la învățătură și în toate celelalte activități pionierești, despre care așteptăm să ne țineți la curent. Pentru început, iată o scrisoare primită de curînd:

DRAGĂ REDACȚIE,

Aș vrea să spun în rîndurile ce urmează că fac parte dintre cititorii consecvenți ai revistei noastre «Cutezătorii» și-o urmăresc cu tot interesul. N-aș vrea să-mi exprim părerile (care de altfel sînt bune) în legătură cu rubricile cu care m-am obișnuit. Dorința mea este alta. Și anume: am observat că în diferite ocazii se vorbește pe larg (în reportaje, relatări, informații, fotomontaje) despre faptele de cutezanță ale părinților și fraților noștri, dar și despre cele ale pionierilor și școlarilor. Vă întreb: nu cumva ar fi interesant să citim unele materiale și în legătură cu inovațiile tehnice ale purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor? Toată munca noastră din atelierele școlare, sau din agricultură este într-un continuu dialog cu știința, cu uzina și fabrica, în dialog cu uneltele și gîndurile noastre. Despre acestea îmi propun să vă scriu într-un viitor apropiat.

DĂNUȚ CAPOTA
cl. a VI-a, Școala generală
Sărmașu,
județul Mureș

EROI ÎNDRĂGIȚI AI LITERATURII PENTRU COPII –

CIOPÎRȚILĂ

Un personaj îndrăgit al literaturii de azi pentru copii este Ciopîrțilă, eroul trilogiei în versuri de Tiberiu Utan.

Inventiv, efervescent, într-o permanentă agitație, de o cuceritoare grație, Ciopîrțilă nu are, în cele din urmă, nimic din sugestia destructivă a numelui său care apare, în substanța lui, ca o blîndă ironie. Aventurile lui Ciopîrțilă, ca și acelea ale celebrilor Habarnam, Pinocchio sau Furnicel, sînt de fapt un mod figurat de a se prezenta un prototip de inițiere al copilului în universul care crește concentric pe măsură ce se face cunoscut. Mai întîi casa, apoi curtea, pădurea, legendele, cărțile vin treptat să se dezvăluie copilului avid de informații. A le cunoaște, înseamnă a le învăța și deci a le înțelege nu numai la suprafață, ci și în resortul lor intim, lucru pentru care copilul, trăind o foame de informații, încă prea mic pentru speculație, pornește spre cunoașterea nemijlocită. El desface obiectele, le pipăie, le controlează. Probează adevărul interdicțiilor încălcîndu-le. În afară încă de bine și de rău, acest Ciopîrțilă preșcolar trăiește armonios și conform cu propriile dorințe și instincte.

Primul volum, «Isprăvile lui Ciopîrțilă», cuprinde o revoltă a obiectelor casnice maltratate, în urma căreia Ciopîrțilă le va scoate din vizorul său de interese deoarece ele sînt cunoscute, deci asimilate și de aici încolo fără mister. Încălcînd regulile minime ale conviețuirii familiale (Ciopi face totul de-a-ndoaselea, el doarme «doar cînd alții-s treji» etc.) și colective (se plimbă o noapte întreagă cu liftul), Ciopi produce haos, dar un haos pînă la urmă agreabil. El este experimentatorul pur. Experiențele sale sînt duse pînă la ultimele consecințe. Volumul doi, **Ciopîrțilă cascador,** ne înfățișează același copil bolnav de curiozitate, inteligent, inventiv, dornic să-și depășească condiția. Deși nu are încă șase ani, el este pe rînd: cascador, dresor, poet, vînător, actor, tipograf etc.

Zoo Ciopîrțilă și alte întîmplări îl prezintă pe Ciopi în contact cu natura și lumea cărților. Împreună cu bunicul, el merge în pădure unde cunoaște brazii, cerbii, vulturii, veverița, ceața. Versurile sînt încărcate de duioșie și tandrețe, deoarece ele transpun și reacțiile vizual-afective ale copilului, și tonul cald al celui ce inițiază: «Brazii strîns se țin de mînă,/ falnici în pădurea lor/: prin desimea crengilor/ nu răzbate nici furtuna/ și nici vaier de topor./ Veșnic tînăr, veșnic verde,/ nu se teme,/ nu se pierde,/ strîns unit se ține codrul»...

Ciopi, auzind de **safari,** cu animalele casei travestite, îl reproduce în mic. Un vis fioros îl lecuiește însă de această idee. Aude apoi de o școală a papagalilor din Australia pe care o realizează cu materiale la îndemînă (bibilica, rața). Altădată încearcă scamatoria. O ceartă dintre cocoșii curții, Roșculeț și Negruț, culminează într-o adevărată bătălie crîncenă odată cu intervenția eroului nostru și a cîinelui său, Zmeu. Legenda orientală «Inimă de piatră» și apoi «Povestea cerbului minunat» lărgesc sfera inițierii, îndreptînd-o spre psihologie și o morală a vieții sociale.

Trilogia «Ciopîrțilă» este antrenantă și fermecătoare. Unele cuvinte rare, regionalisme (cum ar fi: **modru, sămadă)** cred că îngreuiază lectura, deși este evident efortul autorului de a fi cît mai accesibil acelora cărora îi se adresează, Aș mai dori să subliniez un aspect foarte important al acestei trilogii semnate de Tiberiu Utan și anume splendida condiție grafică a lucrării. Ilustrația primelor două cărți îi aparține Cleliei Ottone, iar a celei de-a treia Anei Pușchilă care a păstrat sensul desenelor imprimat de ilustratoarea primelor două părți. Ilustrațiile sînt atît de reușite, încît ele nu numai că servesc textul, dar îl și îmbogățesc cu noi și noi amănunte hazlii putînd oferi, chiar pentru cei ce încă nu știu să citească, o veritabilă lectură separată.

MIRELA ROZNOVEANU

CUPA „CUTEZĂTORII“ LA FOTBAL PENTRU COPIII DE LA SATE

În zilele de 7, 8 și 9 septembrie a.c. s-a desfășurat, în București, finala celei de-a IX-a ediții, 1979, a îndrăgitei competiții sportive pionierești organizată de revista noastră, **Cupa «Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate.** În numărul următor vom publica un amplu reportaj despre desfășurarea acestei finale și vă vom face cunoștință cu campionii actualei ediții.

Fără cuvinte

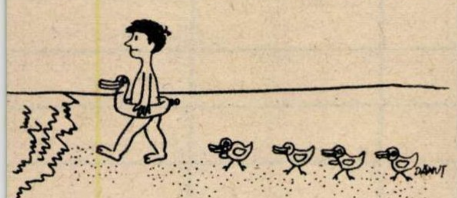

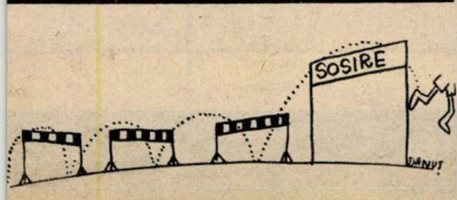

DRAGI PRIETENI CITITORI,
ÎN CURÎND, O NOUĂ RUBRICĂ!

A munci în colectiv, a gîndi și a realiza în colectiv, sînt trăsăturile majore ale societății noastre, epocă de afirmare plenară a posibilităților creatoare ale poporului, aflate sub semnul progresului științei și tehnicii. Voi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, ați învățat de la părinții și frații voștri mai mari, comuniștii, ce înseamnă solidaritate, efort colectiv în muncă și creație, devenind la rîndul vostru inițiatorii și realizatorii unor acțiuni deosebite, ai unor fapte care cinstesc numele de pionier.

Pentru voi, cei care vă puteți mîndri cu proiecte sau realizări importante, care, împreună, cu grupa, detașamentul sau unitatea din care faceți parte, v-ați dovedit sîrguincioși, inventivi și perseverenți la învățătură, la activitățile de muncă patriotică, de creație, sportiv-turistice sau în alte domenii, revista vă pune la dispoziție o nouă rubrică. Destinată în exclusivitate faptelor pionierești «în echipă», rubrica va fi realizată pe baza scrisorilor sosite de la voi. În felul acesta se va îndeplini și dorința acelora care au dorit să cunoască mai îndeaproape viața și activitatea pionierilor din toată țara, atît de la orașe, cît și de la sate.

Așteptăm scrisorile voastre.

REDACȚIA

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

16 PAGINI, 2 LEI

DE-ACUMA ORA ȘCOLII BATE

Cocoșii cîntă-n miez de nucă:
Vreo veste iar au să ne-aducă?
Mai cade-un măr, o frunză pică
Prin iarba nouă — atît de mică.
O rază dulce-așterne miere
Și gura noastră iar i-o cere.
Mireasma toamnei lin adie
Și-n flori lumina-i purpurie.

Intrăm din nou pe poarta mare
Spre cîntecele viitoare;
Un clopoțel ne-aduce-aminte
Vechi socoteli și vechi cuvinte
Pe care iarăși, pe-ndelete
Le vom transcrie pe caiete.
De-acuma ora școlii bate,
Iar cărțile înfrigurate
Ne-așteaptă blînde și tăcute
Pe degete să ne sărute.
Prietene, ții cartea-n mînă:
Ascultă cum întrînsa sună
Mai viu, mai dulce între toate
Al nostru cînt de libertate.
Fiorul care te-nfioară
E al iubirii pentru țară.

DUMITRU M. ION

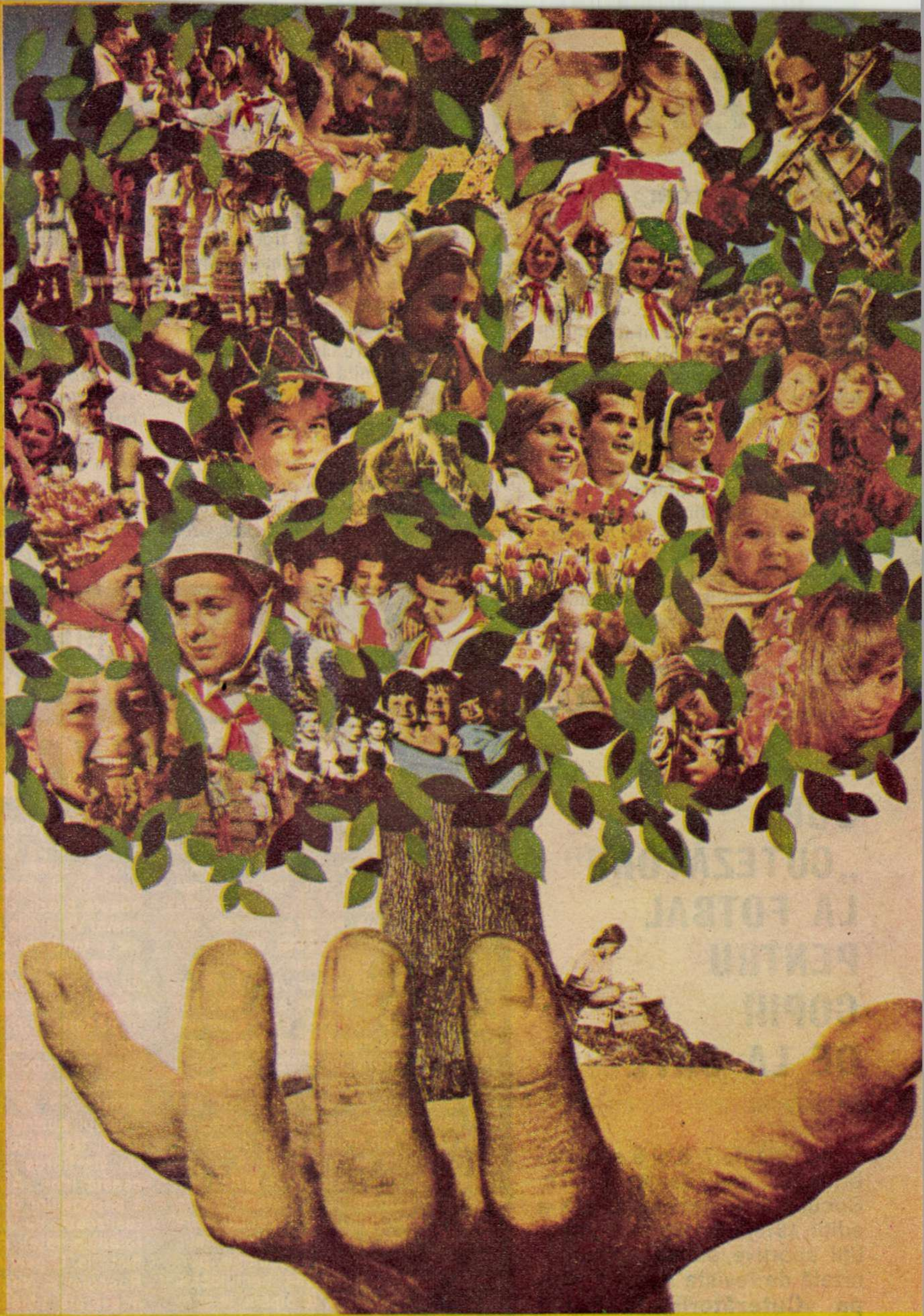

ANUL INTERNATIONAL AL COPILULUI

Afiș de ALEXANDRU BĂLAN

ORAR Cutezătorii

ORA	Luni	Marți	Miercuri	Joi	Vineri	Sîmbătă

ÎN FIECARE JOI,
LECTURA
PREFERATĂ—
«CUTEZĂTORII»!

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

38
39

Cutezătorii

JOI,
27 SEPTEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 626-627)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

„FIECARE PIONIER, O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI !"

I-am găsit greu, deși erau mulți: nu se vedeau din porumbul atît de mare și des, încît și călărețul înălțat în șa s-ar pierde repede din ochi, înghițit de marea arămie și foșnitoare dimprejur.

Harnici și cutezători, ca și părinții lor, pionierii din Scornicești se află, în aceste zile de septembrie, în amfiteatrele toamnei. Despre faptele lor — un amplu reportaj în paginile 8-9.

CADRAN POLITIC

Cutezătorii

● În aceste zile, cînd porțile școlilor vi s-au deschis larg în față, cronica actualității socialiste a patriei a consemnat desfășurarea vizitelor de lucru pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, le-a efectuat în județele Timiș, Bihor și Maramureș. Întîmpinat pretutindeni cu profundă stimă și dragoste de către oamenii muncii români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități, secretarul general al partidului a purtat un dialog rodnic, de lucru, privind modul în care se înfăptuiesc obiectivele actualului cincinal, ca și angajamentele clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității luate în întîmpinarea celui de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român. Mii de muncitori, de lucrători ai ogoarelor au avut prilejul de a se întîlni cu tovarășul Nicolae Ceaușescu chiar la locurile lor de muncă, de a se bucura de sfaturile și îndemnurile sale. În cadrul marilor adunări populare care au avut loc la Timișoara, Oradea și Baia Mare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit ample cuvîntări subliniate de urale și aplauze puternice, locuitorii acestor meleaguri exprimîndu-și sentimentele de respect și dragoste pentru conducătorul poporului nostru, deplina adeziune la politica internă și internațională a partidului.

● Momentul inaugural al noului an de învățămînt a fost puternic marcat de prezența în mijlocul elevilor, studenților și cadrelor didactice a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu. În cadrul impresionantei adunări populare de la Timișoara, secretarul general al partidului a adresat tinerei generații prețioase îndemnuri de a învăța, de a munci, de a cerceta cu pasiune și a milita pentru nou. Cu acest prilej, tinerii și-au exprimat hotărîrea fermă de a răspunde prin muncă și sîrguință grijii și atenției deosebite pe care partidul și statul nostru, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, le acordă formării lor pentru muncă și viață, pentru viitorul comunist al patriei.

● Sîmbătă, 22 septembrie, comuna Scornicești a trăit un eveniment deosebit, care va rămîne înscris cu litere de aur în istoria multiseculară a acestei așezări: cu prilejul împlinirii a 400 de ani de atestare documentară a localității, locuitorii comunei au primit vizita celui mai de seamă fiu al țării și al acestor meleaguri, tovarășul Nicolae Ceaușescu, însoțit de tovarășa Elena Ceaușescu. Primit cu emoționante manifestări de bucurie și stimă de către toți locuitorii comunei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a vizitat cîteva dintre cele mai semnificative obiective agricole și industriale, interesîndu-se îndeaproape de felul în care este organizată și se desfășoară activitatea, de rezultatele obținute atît pe ogoare, cît și în întreprinderile industriale. Atît în timpul vizitei, cît și cu prilejul marii adunări populare desfășurată pe stadionul comunal, unde tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o cuvîntare îndelung și viu aplaudată, conducătorul partidului și statului nostru i-a felicitat pe locuitorii Scorniceștilor pentru rezultatele bune obținute pînă în prezent, rezultate pentru care comunei i-a fost conferit Ordinul «23 August» clasa I, chemîndu-i, totodată, să facă din Scornicești «un oraș modern, agro-industrial, care să demonstreze forța socialismului, forța oamenilor muncii, constructori ai socialismului».

● Publicat în presa de sîmbătă, proiectul «Programului-Directivă de creștere a nivelului de trai în perioada 1981—1985 și de ridicare continuă a calității vieții», este supus dezbaterii publice, urmînd a fi adoptat de Congresul al XII-lea al partidului. Documentul este primit de către toți fiii patriei cu deosebită satisfacție, el prefigurînd creșterea susținută a nivelului de trai în cursul cincinalului viitor.

● La sediul Organizației Națiunilor Unite a fost difuzat recent, ca document oficial al Adunării Generale, **Mesajul președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, adresat Organizației Pionierilor din țara noastră cu prilejul celei de-a 30-a aniversări de la înființare.** Mesajul face parte din documentația de bază pentru dezbaterea punctului de pe agenda celei de-a 34-a sesiuni a Adunării Generale intitulat «Anul internațional al copilului: planuri și acțiuni pentru îmbunătățirea situației copiilor din lume, în mod deosebit din țările în curs de dezvoltare».

Scornicești — 400. Fiii comunei întîmpină pe cei mai dragi oaspeți cu florile bucuriei și recunoștinței.

IDEILE OMAGIULUI - ANGAJAMENT PRIND VIAȚĂ

Ne este școala rampă de lansare
Spre-nalte constelații de lumini.
Noi doar în nestemate de sudoare
Comoara viitorului citim.

(din Omagiul pionierilor la cel de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român)

● **În întîmpinarea celui de-al XII-lea Congres al P.C.R.** În școlile municipiului Timișoara și ale județului Timiș se desfășoară numeroase și ample acțiuni politico-educative dedicate de către pionieri celui de-al XII-lea Congres al partidului. De un frumos succes s-a bucurat expoziția de sculptură organizată de purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Timișoara**, intitulată «File de istorie, file eroice». Cinstind același apropiat eveniment, pionierii de la școlile generale din localitățile **Tormac, Sacoșu Turcesc** și **Buziaș** au prezentat spectacole-recital de cîntece și poezie patriotică, desfășurate sub genericul «Sub flamura gloriosului partid».

● **Pe ogoarele patriei.** Angajați cu toate forțele în acțiunile de recoltare ale acestei toamne bogate, pionieri din județul Ilfov și municipiul București au participat la culesul fructelor, legumelor și floriisoarelui. Astfel, purtătorii cravatei roșii cu tricolor din localitățile **Gîrbovi, Balotești, Buturugeni, Petrăchioaia, Ghimpați, Chirnogi** și altele raportează strîngerea pînă în prezent a 80 tone legume, 15 tone fructe și a capitulelor de floarea-soarelui de pe o suprafață de 100 ha. Zilnic, cîte 200 de pionieri din școlile **sectorului 4 din București** au contribuit, prin munca lor, la sortatul cartofilor, la rampa Gării Progresul, iar colegii lor din **sectorul 1 (Școala generală nr. 185)**, organizați în grupe de cîte 50 de pionieri, au ajutat la culesul legumelor de la C.A.P. Chitila.

Bun venit, bobocilor! Prima zi de școală din anul acesta a fost încărcată de emoții, bucurie și daruri și pentru șoimii patriei (cei dintr-a-ntîia) din județul Mureș. Pionierii din unitățile **Școlilor generale nr. 4, 14, 17 din Tg. Mureș, nr. 1 din Sovata, nr. 1, 3, 4 din Tîrnăveni, nr. 5 din Reghin** ș.a. i-au întîmpinat pe copiii care în această toamnă au pășit pentru prima dată pragul școlii, cu dragoste și bucurie, făcînd din această zi o adevărată sărbătoare. Clase curate și împodobite, cărțile noi, frumos orînduite pe pupitre, flori și mici daruri confecționate de pionieri — iată cîteva din plăcutele surprize oferite proaspeților școlari.

CHENAR DE ONOARE

«Faptele noastre de muncă, patriei socialiste». Sub acest generic își desfășoară activitatea în ferme legumicole, podgorii și livezi cei peste 6 000 de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor din județul Buzău, care contribuie alături de țăranii cooperatori la strînsul recoltei din actuala campanie de toamnă. Iată un bilanț parțial: brigăzile și echipele de pionieri din localitățile **Padina, Scutelnici, Pogoanele, Largu, Luciu, C.A. Rosetti, Vîlcele, Balta Albă,** și **Smeeni** au recoltat 15 ha porumb, 7 ha sfeclă de zahăr, 5 ha floarea-soarelui, 120 tone roșii, 10 tone ardei gras, 2 tone morcovi și 5 tone vinete, Din livezile de pruni de pe raza localităților **Nehoiu, Mărunțișu, Siriu, Cozieni, Odăile, Brăiești, Cănești, Chiliile,** pionierii au cules peste 300 tone de fructe, iar purtătorii cravatei roșii cu tricolor din localitățile **Zorești, Cîndești, Nișcov, Sărata Monteoru, Pietroasele, Săhăteni, Ulmeni** și **Clondiru** au cules și predat 416 tone de struguri din fermele I.A.S. și C.A.P. Bineînțeles, acțiunea acestor harnici și inimoși cutezători continuă.

GÎNDIT ȘI FĂURIT ÎN ROMÂNIA

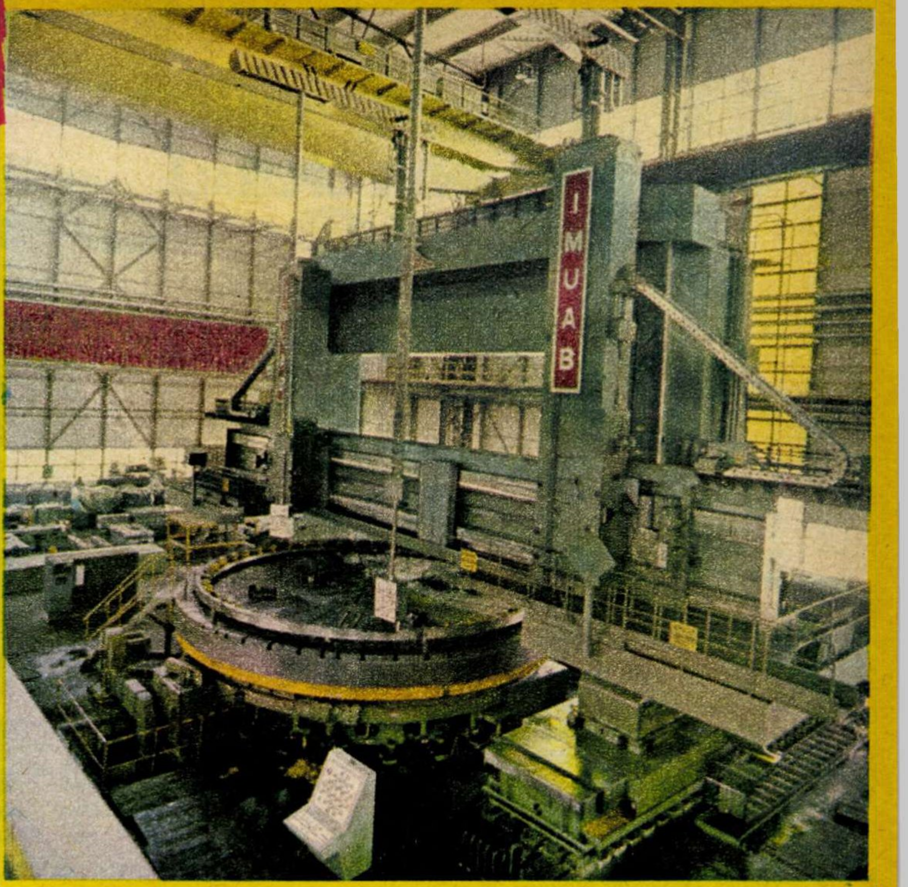

La Întreprinderea de mașini grele București, uzină în care se plămădesc puternicele inimi ale termocentralelor care se ridică în țara noastră, poate fi admirată cea mai mare și complexă mașină-unealtă fabricată vreodată în România: strungul-carusel SC160D.

Proiectat de Institutul de cercetări științifice și inginerie tehnologică pentru mașini-unelte, agregate, mecanică fină și scule «Titan» și produs la Întreprinderea de mașini-unelte și agregate din București, acest strung gigant are o înălțime comparabilă cu a unui bloc de locuințe cu cinci etaje. Greutatea lui totală atinge 830 de tone. Mașina poate prelucra piese în greutate de pînă la 400 de tone, cu diametrul de pînă la 16 metri și grosimea de pînă la 5,5 metri. Ea poate executa operații dintre cele mai diverse: strunjiri cilindrice, conice, curbilinii și plane; filetări centrice și excentrice; frezări plane sau în spațiu; alezări, găuriri și rectificări, toate într-o gamă de viteze între 0,125 și 12,5 rotații pe minut.

Strungul este acționat de nu mai puțin de 52 de motoare electrice. Două echipamente electronice cu comandă numerică acționînd pe cinci axe asigură un grad înalt de automatizare, care permite conducerea lui de către numai un strungar și doi ajutori.

Noua performanță a industriei românești constructoare de mașini înglobează 6 400 de repere produse prin colaborarea a 28 de unități industriale din întreaga țară și a nouă institute de cercetări, proiectări și de învățămînt superior.

ANUL ȘCOLAR 1979-1980, UN AN AL RIDICĂRII ÎNVĂȚĂTURII SPRE O NOUĂ CALITATE

Septembrie a strîns toate drumurile vacanței într-unul singur, drumul școlii, al învățăturii. Cu frunțile încă luminate de pîlpîirea focurilor de tabără ori de zîmbetul cald al bunicilor, purtînd în obraji roșul macilor și al ionatanelor, mai mari, mai puternici, sănătoși, încrezători în forțele proprii, cei peste trei milioane de școlari din învățămîntul primar și gimnazial au trecut din nou pragul școlii. Și școala, în acest an, anul Congresului al XII-lea al partidului, i-a întîmpinat sărbătorește, cu bucuria pe care o prilejuiește orice revedere, dar și cu o înaltă răspundere, cu o sporită exigență în procesul de educare, de instruire și formare în spirit revoluționar a omului nou, cetățeanul de mîine al patriei noastre socialiste.

Dacă luna martie anunță de obicei începutul primăverii astronomice — septembrie, cu o viguroasă, cu o nemaiîntîlnită fervoare ne reamintește în fiecare an începutul unei alte primăveri, a unei primăveri spirituale. Pentru că, din inima Capitalei și pînă în cel mai îndepărtat sat sau cătun, pornesc nerăbdători, irump spre lumină asemeni mugurilor și florilor, școlarii din clasa I. Ei trec pragul școlii, cu mîndrie, cu emoție, cu încredere. În clasele cu ferestre mari, luminoase îi întîmpină învățătorul, iar pe băncile proaspăt vopsite îi așteaptă abecedarul, cartea miraculoasă din paginile căreia începe lungul și complicatul drum al devenirii, cartea care-i învață să cunoască literele, să le așeze unele lîngă altele și cu uimire să descopere și să pronunțe cuvinte cunoscute, nume dragi: patrie, muncă, partid, Ceaușescu.

La începutul acestui an școlar numărul elevilor care au trecut pentru întîia oară pragul clasei a fost de 385 000. Atît pentru ei, cît și pentru colegii din clasele mai mari, au fost pregătite, prin grija partidului și statului, condiții optime de învățătură: cărți gratuite, localuri noi de școală, laboratoare pentru chimie, pentru limbi străine, internate, săli de meditație, truse pentru fizică, matematică, electronică, uniforme școlare, rechizite. Au fost tipărite în cele mai bune condiții grafice 700 titluri de cărți școlare într-un tiraj de aproape 30 milioane de exemplare. Tot în acest an școlar, 35% dintre elevi sînt bursieri. Și, ca o ilustrare vie a profundului democratism al școlii românești, toți copiii patriei, fără deosebire de naționalitate, au acces în școli de toate gradele.

Dar pe lîngă condițiile materiale deosebite, profilul noului an școlar, întregul proces educativ din țara noastră stă înainte de toate sub semnul contribuției nemijlocite, originale, adusă conceptului modern de școală de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea rostită la Consfătuirea de lucru din zilele de 5, 6 și 7 septembrie a.c. de la C.C. al P.C.R. Soluțiile clare și ferme preconizate în cuvîntare au infuzat un spirit nou, revoluționar, învățămîntului de toate gradele, apropiind și mai mult școala de viață, de practică, de munca de cercetare și de producție. Înființarea încă din acest an a liceelor cu profil de chimie industrială și a unor noi licee cu profil mecanic sau metalurgic va da elevilor o pregătire corespunzătoare, creînd largi posibilități de realizare, de participare activă la viața întregii țări.

Școala românească are asigurate, așadar, condiții minunate de dezvoltare, de modernizare, de ridicare a învățăturii spre o nouă calitate. Aceste condiții se reflectă direct în viața purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, a tuturor copiilor din țara noastră, în dorința lor de a învăța mai bine, de a se pregăti temeinic pentru muncă, pentru viață.

COSTACHE ANTON

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

Cu țara

SĂRBĂTOARE LA RÎUL ALB

În unitatea noastră sînt de neuitat acțiunile desfășurate în cadrul Anului Internațional al Copilului. Amintesc astfel propunerea făcută în comandamentul unității noastre de a organiza o serbare cîmpenească în satul de vacanță Rîul Alb. Celor care nu au avut prilejul să-l cunoască le putem spune noi că e un loc minunat! Cadrul creat aici exprimă de la sine grija ce ne-o poartă conducerea de partid și de stat pentru a ne asigura o copilărie fericită. De la Rîul Alb drumurile-ți sînt deschise, pentru sărbătoare, pentru frumusețile peisajului montan al Semenicului. Pe linia realizării dorinței noastre am căutat să obținem sprijinul tovarășilor comandanți-instructori și al părinților posesori de autoturisme. Acceptările părinților de a fi alături de noi ne-au dat avînt. Am trecut la pregătirea programului artistic sub genericul «COPIII LUMII DORESC PACEA»! S-a declanșat apoi acțiunea de pregătire a parăzii, a cîntecelor de drumeție și excursie. Alții s-au ocupat de organizarea întrecerilor sportive. Colegii de la clubul tehnico-științific «ECOUL» ne-au asigurat stațiile de amplificare. Dulciurile și răcoritoarele au fost darul — surpriză al conducerii școlii și al comitetului cetățenesc de părinți.

A venit și ziua mult așteptată. A luat startul o coloană de 75 de mașini. Într-adevăr impunător! Mașina miliției ne deschidea cale liberă. O motocicletă cu ataș ducea emblema școlii noastre. Mașina următoare purta emblema Anului Internațional al Copilului.

Iată-ne ajunși la Rîul Alb. Primii «cetățeni» ai acestui frumos sat de vacanță eram noi. Întîlnirea cu furnalistul P. Sfercocea — Erou al Muncii Socialiste, întrecerile artistice și sportive au făcut parte din programul acțiunilor desfășurate aici.

Cine ne-a văzut, cine a privit convoiul zecilor de mașini, pline cu copii deplasîndu-se de la Reșița la Rîul Alb, și-a putut imagina caracterul de adevărată sărbătoare al acțiunii noastre. Cu legitimă mîndrie putem spune că a fost o premieră de rezonanță deosebită din suita variatelor manifestări dedicate Anului Internațional al Copilului!

DORIN ZAIȚI,
clasa a V-a B, Școala generală nr. 6, Reșița.

JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN CARTE DE VIZITĂ

● Sub genericul amplei acțiuni republicane «Fiecare pionier, o faptă de muncă pentru înflorirea patriei», pionierii din județul Caraș-Severin și-au mobilizat toate eforturile pentru gospodărirea și înfrumusețarea școlilor și localităților. Firește, exemplele de hărnicie sînt numeroase, dar dintre acestea amintim: noi terenuri sportive și de joacă amenajate la Băile Herculane, Topleț, Mehadia, Prigor, Caransebeș, Bocșa, Oțelu-Roșu ș.a; la extinderea și întreținerea plantațiilor pomicole de la Brebu, Constantin Daicoviciu, Domașnea, Moldova Nouă, Ticvaniu Mare au participat pionierii din aceste localități; în timpul vacanței de vară au fost organizate 116 tabere de muncă patriotică pentru efectuarea unor lucrări în agricultură, silvicultură sau pentru colectarea de plante medicinale și fructe de pădure. La obținerea unor rezultate deosebite a contribuit și chemarea lansată de către unitatea Școlii generale nr. 6 din Reșița, unitate care și-a realizat angajamentul de muncă patriotică în proporție de 145%. Pe plan județean, la această oră ni se comunică realizarea lui în proporție de peste 70%, urmînd să fie îndeplinit integral în cinstea celui de-al XII-lea Congres al P.C.R. Sute de pionieri sosiți de pe alte meleaguri ale țării și-au petrecut plăcute zile de vacanță alături de colegii din județul Caraș-Severin, la Rîul Alb-Reșița, Pescăruș-Caransebeș, Izvorul Rece-Bocșa. Trebuie să evidențiem însă hărnicia și spiritul de buni gospodari ale gazdelor — pionierii din aceste localități, care au contribuit la amenajarea și extinderea acestor frumoase și ospitaliere sate de vacanță.

● Rodul activității desfășurate în cele 2 208 cercuri tehnico-aplicative și științifice (frecventate de către 33 776 pionieri și școlari) a făcut obiectul unei interesante și bogate expoziții județene, în cadrul căreia au fost prezentate 209 lucrări de creație tehnică, adăugînd la acestea și pe cele realizate de către participanții la concursul «Atelier 2000».

● La etapa republicană a celei de-a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» pionierii din județul Caraș-Severin au cucerit 4 locuri I. Cine sînt laureații? Corul de cameră și formația de dansuri populare ale Casei pionierilor și șoimilor patriei din Reșița (reeditînd astfel succesul înregistrat și în ediția precedentă), formația de dansuri populare a Școlii generale Petroșnița și trupa de pantomimă a Școlii generale din localitatea Marga. Și, vorbind despre aceste meritorii succese, firește, trebuie să menționăm și cîteva cifre menite să releve efervescența artistică generată de această prestigioasă manifestare republicană: 26 341 pionieri și școlari și-au desfășurat activitatea în cadrul celor 1198 formații existente în județ, la care adăugăm și cele 675 cercuri de creație literară, plastică.

ECATERINA CRISTESCU,
pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P.

TELEX

Iată acum și veștile de ultimă oră transmise de către pionierii județului Caraș-Severin.

● *Cele 30 tabere de muncă patriotică organizate în luna august, în cadrul cărora au lucrat 6000 de pionieri, raportau la data de 1 septembrie recoltarea a 50 t de legume și 2 t fructe, iar cele 6 tabere avînd ca obiectiv culegerea de plante medicinale totalizau o cantitate de peste 15 t.*

Încă o cifră concludentă, privind de această dată creșterea viermilor de mătase: au fost predate la beneficiar 10 t gogoși de mătase. S-au evidențiat în această acțiune pionierii Școlilor generale din Oravița, Luncavița, Iablanița.

Aplauze se cuvin și harnicilor pionieri din Topleț, care au participat la ultimele lucrări pentru darea în folosință în bune condițiuni a noului local al grădiniței. De asemenea, colegii lor din Reșița — respectiv de la Școlile generale nr. 7, 9 și 10 — au contribuit printr-un mare număr de ore de muncă patriotică la construcția noului edificiu al casei de copii din localitate.

● *Pionierii tînărului oraș Moldova Nouă au primit la începutul lunii septembrie ștafeta națională «Alături de grăniceri, de strajă patriei» sosită din județul Mehedinți. În perioada cît ștafeta a poposit în județ au fost organizate în comun acțiuni politico-educative și de pregătire pentru apărarea patriei.*

● *Iată acum și o manifestare artistică recentă: e vorba despre spectacolul susținut pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Reșița de către formații pionierești din municipiu, sub genericul «Sub flamura partidului, creștem odată cu țara». Asemenea spectacole au prezentat de curînd și pionierii din localitățile Bocșa, Bozovici, Caransebeș, Moldova Nouă și Oțelul Roșu. Aceste acțiuni se înscriu în suita manifestărilor dedicate celui de-al XII-lea Congres al P.C.R.*

Redactorul paginii:
ILEANA PIȚA

creştem către comunism

PALMARES

● Pionierii judeţului Harghita sînt deţinătorii locului I la ediţia de iarnă a competiţiei naţionale «Daciada», pentru pionieri şi şcolari, precum şi ai Cupei şi Diplomei de onoare a C.N.O.P.

● La faza republicană a concursului de creaţie tehnico-ştiinţifică al pionierilor şi şcolarilor, pionierii Jenő Illyés şi Jenő Vegh, de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei Odorheiul Secuiesc, au obţinut premiul II pentru aparatul Klimofix. Tot premiul II i-a fost atribuit şi colegului lor, Attila Csuták de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei Miercurea Ciuc.

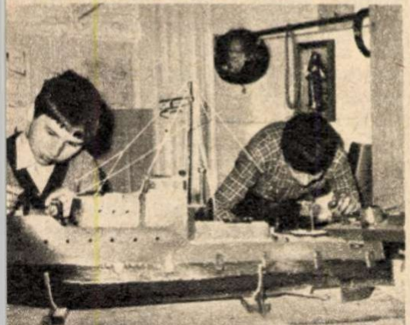

● Printre premianţii la faza pe ţară a celei de-a II-a ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României» se află şi pionierii István Mihály, din Odorheiul Secuiesc (locul II, pantomimă), Tom Moldovan, din Topliţa (locul II, monolog), precum şi formaţia de flaute a Liceului industrial Cristuru Secuiesc (locul II). În cadrul aceleiaşi competiţii, pionierii harghiteni au mai cucerit patru locuri III şi o menţiune.

JUDEŢUL
HARGHITA
CARTE DE VIZITĂ

● Pionierii din judeţ au încheiat anul şcolar 1978—1979 cu un procent de promovabilitate de 97,5 la sută. Printre unităţile fruntaşe — fără nici un corigent — se numără cele de la Şcoala generală nr. 2, Gheorghieni, de la Şcolile generale nr. 1 şi 3, Topliţa, de la Şcoala generală nr. 2, Vlăhiţa, precum şi cele de la Şcolile generale din Filiaş, Harghita-Băi, Atid, Dealu, Vărşag, Ulieş ş.a. Pentru a obţine o promovabilitate de 100% comandamentele acestor unităţi s-au preocupat cu seriozitate de ridicarea calităţii la învăţătură pe tot parcursul anului şcolar.

● 26 500 purtători ai cravatelor roşii cu tricolor activează în 1 130 cercuri tehnico-aplicative şi ştiinţifice.

● Cele 851 formaţii artistice pionereşti participante la cea de-a II-a ediţie a Festivalului Naţional «Cîntarea României» cuprind 20 884 pionieri.

● În cadrul activităţilor de muncă patriotică desfăşurate sub genericul «Fiecare pionier, o faptă de muncă pentru înflorirea patriei», pionierii din judeţul Harghita au colectat 515 000 bucăţi ambalaje de sticlă, 350 000 kg resurse secundare, au amenajat 23 baze sportive, cîte un teren de joacă la Miercurea Ciuc şi Gheorghieni, precum şi un bazin de înot. Pînă la această oră planul la munca patriotică este îndeplinit în proporţie de 80%.

● 10 000 pionieri au dat ajutor în această vară pe şantierele de construcţii şcolare. Ei sînt mîndri că la peste 100 dintre noile săli de clasă date în folosinţă la acest început de an şcolar au lucrat şi ei.

● Numărul de echipaje participante la ediţia din această vară a Expediţiilor «Cutezătorii» este de 72.

NAGY PÉTER ZOLTAN,
pionier-locţiitor al preşedintelui C.N.O.P.

INIŢIATIVE PIONIEREŞTI

● Sub genericul tradiţionalului salut al minerilor, la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Vlăhiţa s-au întrecut, într-o originală competiţie, purtători ai cravatei roşii cu tricolor din Vlăhiţa, Lueta si Căpîlniţa — localităţi în care mineritul are vechi tradiţii: Atît concurenţii, cît şi cei prezenţi în sală au petrecut o duminică pionierească instructivă şi veselă, prin care şi-au manifestat dragostea faţă de tradiţiile de muncă ale părinţilor.

● În fiecare an, în luna mai, în comunele şi oraşele judeţului Harghita are loc Festivalul jocurilor de copii. Urmărind culegerea şi reactualizarea jocurilor pe cale de uitare, festivalul mobilizează pe toţi pionierii şi şoimii patriei din fiecare localitate. Jocurile copiilor au loc în aer liber şi atrag un numeros public, format din tineri şi vîrstnici din localitatea respectivă. Cele mai frumoase jocuri sînt prezentate la sărbătoarea jocului, care are loc la 1 Iunie.

● «Anotimpuri» este genericul unor originale manifestări turistice organizate în diferite zone ale judeţului de casele pionierilor şi şoimilor patriei. Cu acest prilej, echipaje reprezentative din fiecare şcoală generală şi liceu participă la marşuri şi activităţi de pregătire pentru apărarea patriei, la concursuri de... gătit şi, în final, la un antrenant program cultural-artistic, desfăşurat pe scena căminului cultural sau în jurul focului de tabără.

TROFEELE HĂRNICIEI

● În cadrul acţiunii «Asaltul Carpaţilor» pionierii din judeţ au participat la acţiuni de marcări şi remarcări de trasee turistice, care totalizează circa 1000 km.

● Pe şantierul de construcţii al noului local de şcoală, al internatului şi al bazei sportive din Remetea, unde şi pionierii au dat un preţios ajutor, s-au evidenţiat în mod deosebit Bálázs Fülöp Otto, clasa a VII-a, Bálázs László, clasa a VIII-a, Orbán Erzsébet, clasa a VIII-a şi Molnár Ibolya, clasa a VII-a.

● Printre unităţile fruntaşe la colectarea plantelor medicinale şi a fructelor de pădure, întreţinerea plantaţiilor şi a altor munci agricole se află şi cele din Sîndominic, Tuşnad Sat, Lueta, Sărmaş, Joseni, Tulgheş, Odorheiul Secuiesc şi Vlăhiţa.

REDACTORUL paginii:
ECATERINA ROŞCA

FORUM 1979

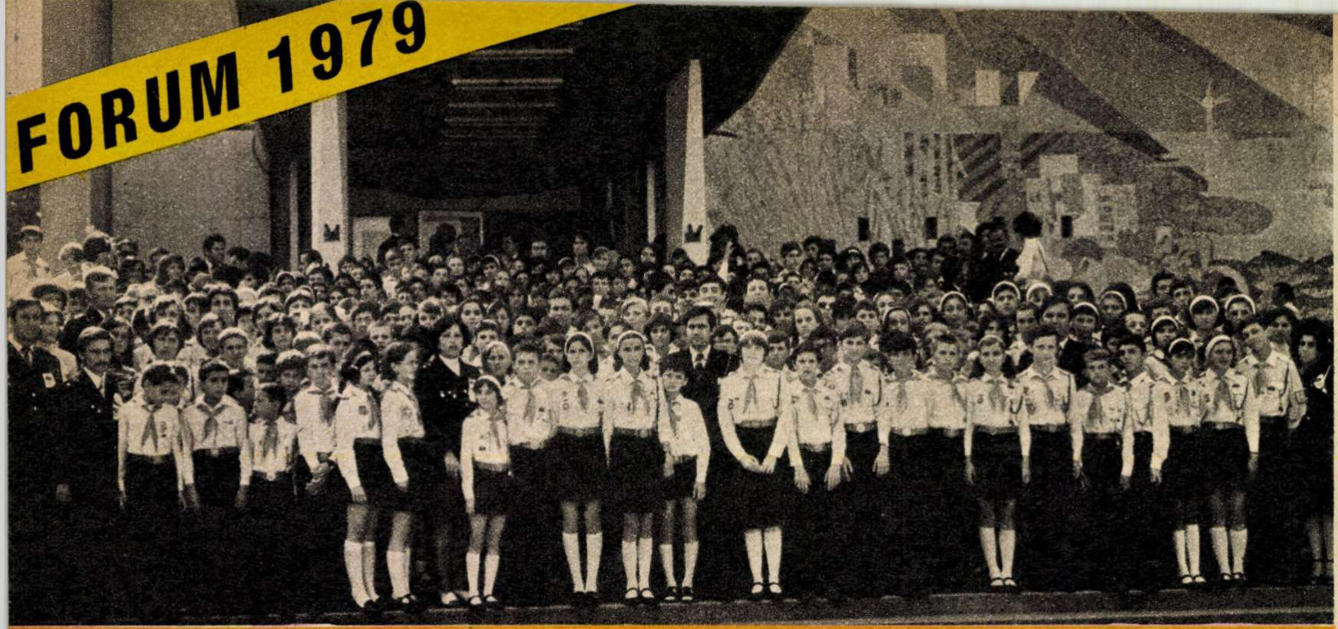

„DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ“

PIONIERII

- AU DEZBĂTUT
- AU HOTĂRÎT
- ACȚIONEAZĂ

În lumina solemnului angajament, exprimat prin **Telegrama adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România** de către cei peste 400 de participanți la cel de-al VIII-lea Forum Național al pionierilor desfășurat la Mangalia, pionierii din întreaga țară dezbat, hotărăsc și acționează cu fermitate, la nivelul consiliilor și comandamentelor pionierești, la nivelul grupei, detașamentului și unității, pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i revin celei mai tinere generații a țării, pentru intensificarea activității de educare comunistă, prin muncă și pentru muncă, în spirit patriotic, revoluționar a tuturor pionierilor și școlarilor.

PIONIERII AU DEZBĂTUT

● activitatea desfășurată în cursul anului școlar 1978—1979 privind modul cum s-a acționat pentru dezvoltarea unei atitudini înaintate față de muncă, față de principala lor îndatorire patriotică, revoluționară — învățătura.

● rezultatele obținute în acțiunile de muncă patriotică, în ateliere, în cercurile tehnico-aplicative și științifice, în activitățile cultural-artistice, sportiv-turistice și de pregătire pentru apărarea patriei

● modul cum s-a acționat pentru întărirea democrației pionierești, pentru antrenarea tuturor pionierilor la conceperea, organizarea și desfășurarea activităților politico-educative la nivelul grupei, detașamentului, a întregii unități

● ce neajunsuri s-au manifestat în toate domeniile activității lor și care sînt modalitățile cele mai eficiente pentru remedierea acestora

● cum s-a acționat în lumina Codului etic al pionierului

● îndrumarea activității grupelor de șoimi ai patriei și conlucrarea cu organizațiile U.T.C.

PIONIERII AU HOTĂRÎT

● să facă totul pentru sporirea contribuției Organizației Pionierilor pe baza Planului de măsuri aprobat de conducerea partidului, la educarea comunistă prin muncă și pentru muncă, în spirit patriotic—revoluționar a tuturor copiilor țării

● să depună toate eforturile pentru a învăța și a munci cît mai bine, cu pasiune și perseverență, pentru a-și însuși cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii.

● să promoveze cu consecvență principiul întrajutorii eficiente la învățătură, să înlăture formalismul care mai persistă în ceea ce privește sprijinul reciproc între pionieri și școlari.

● să folosească sincer, prietenește, critica și autocritica, să-i încurajeze pe cei care dovedesc stăruință, hărnicie în activitatea școlară și practică

● să stimuleze inițiativa pentru participarea tuturor pionierilor la conceperea și desfășurarea activităților pionierești

● să-i mobilizeze pe toți pionierii și școlarii, atît pe cei din ciclul gimnazial, cît și pe cei din ciclul primar, pentru a participa la activitățile cu caracter tehnico-aplicativ și științific

● să lupte pentru întărirea disciplinei, să militeze necontenit în spiritul principiilor și normelor eticii și echității socialiste pentru formarea unei conștiințe înaintate, revoluționare.

● să organizeze în permanență multiple activități politico-educative de masă — întîlniri cu fruntași în producție, vizite la monumente și obiective industriale și agricole să acționeze pentru a transpune în fapte mobilizatoarea deviză a Forumului '79, «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară»

● să acționeze cu hotărîre pentru cunoașterea și înțelegerea politicii interne și externe a partidului și statului nostru, pentru educarea tuturor copiilor țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități — în spiritul patriotismului, cultivînd dragostea fierbinte față de patrie, partid, popor, față de tradițiile revoluționare ale clasei noastre muncitoare, față de cauza Partidului Comunist Român.

PIONIERII ACȚIONEAZĂ

● conștienți de faptul că tînăra generație a țării constituie detașamentele comuniștilor de mîine, temeinic pregătiți politic și profesional, pionierii acționează pentru îndeplinirea exemplară a îndatoririlor pionierești, a sarcinilor încredințate de partid pentru educarea prin muncă și pentru muncă, pentru obținerea unor rezultate bune și foarte bune la învățătură și în toate domeniile activității lor

● în cinstea apropiatului Congres al partidului, cei peste 2 400 000 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor își mobilizează toate forțele în acțiunile de împletire permanentă a învățăturii cu pregătirea practică

— de strîngere și depozitare a recoltei

— pentru buna gospodărire și înfrumusețare a școlilor, a localităților unde trăiesc, muncesc, învață

— pentru colectarea și valorificarea unor materiale secundare necesare economiei naționale

— pentru îndeplinirea integrală a angajamentului de muncă patriotică asumat pentru anul 1979

● stimulați de succesele artistice și sportive obținute pînă acum, acționează pentru mobilizarea tuturor pionierilor și școlarilor pentru a participa la Festivalul Național «Cîntarea României» și la Competiția sportivă «Daciada».

● o preocupare la un nivel calitativ superior o constituie ridicarea nivelului politico-ideologic, formarea în spiritul concepției materialist-dialectice despre lume și viață

● militează pentru strînse relații de prietenie cu toți copiii lumii, pentru pace și solidaritate internațională.

● se străduiesc necontenit pentru a-și însuși cele mai nobile virtuți ce caracterizează omul nou — dăruirea și cutezanța revoluționară — pentru a deveni demni urmași ai comuniștilor, ai acelora care făuresc destinul comunist al patriei.

Dragi pionieri,

Acum, în aceste zile luminoase din preajma celui de-al XII-lea Congres al P.C.R., noi, cei peste 2 400 000 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor, împreună cu părinții și frații noștri mai mari, strîns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu — ne angajăm solemn ca, sub deviza celui de-al VIII-lea Forum Național al pionierilor, «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară», să ne mobilizăm toate forțele pentru a contribui prin faptele noastre de învățătură, de muncă, alături de întregul popor, la înfăptuirea Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

«TOT ÎNAINTE!»

PIONIERII-MEMBRI AI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Județul Alba: Dumitrescu Crina; Podaru Dan; Folea Camelia; **Arad:** Luciu Sorin; Spiac Florin; Titsch Cristine. **Argeș:** Radu Adrian; Duță Daniel; Nuță Daniela; Sandu Floricica. **Bacău:** Lucaci Aurelia; Rotaru Marinela; Purcaru Florin; Dabija Enea; Munteanu Ciprian. **Bihor:** Kelemen Ștefan: Dan Mihaela; Sarba Maria; Maghiar Florin. **Bistrița-Năsăud:** Filip Cornelia; Mora Maria; Runcan Mirel. **Botoșani:** Curelaru Mihai; Bobu Lili; Dohotaru Viorel; Tomac Doru. **Brașov:** Boier Marilena; Oprea Simona; Fătu Gheorghe; Vereș Gabriel. **Brăila:** Tănase Rodica; Corbu Didina; Șerbulea Gabriel. **Buzău:** Marin Nela; Crăciun Valeriu; Constantin Mirela; Iordache Sonia. **Caraș-Severin:** Cristescu Ecaterina; Abrudan Ion; Tudor Dan-Traian. **Cluj:** Vădean Dan; Dascăl Maria; Jobbagyi Gheorghe; Mihu Dana. **Constanța:** Gîrbovan Victoria; Moiceanu Ramona; Pîrvu Gheorghiță; Păun Paul. **Covasna:** Kato Katalin; Ambruș Iozsef; Voiculescu Cristian. **Dîmbovița:** Poenaru Călin; Elena Nicoleta; Ispas Adriana; Oană Daniel. **Dolj:** Gîrniță Alin; Antonie Mariana; Vasilcoiu Eugen; Jumolea Elvira. **Galați:** Bold Ciprian; Mușală Lucia; Țarălungă Georgeta; Cărăuș Ovidiu. **Gorj:** Pop Gheorghe; Cîndea Ileana; Chiriac Mirela. **Harghita:** Nagy Péter Zoltan; Dornean Maria; Bodrogi Csaba. **Hunedoara:** Barbu Viorica; Iacob Romică; Dinișoni Manuela; Lupșa Mihai. **Ialomița:** Guriță Romeo; Frățilă Mihai; Călin Ionica. **Iași:** Dominte Dan; Tomei Liliana; Damian Cătălin; Rotaru Constantin; Onofrei Mihaela. **Ilfov:** Milan Veronica; Nicolae Liliana; Nicoară Horia; Dinu Marius. **Maramureș:** Hobincă Daniela; Dan Rodica; Tămaș Dorin; Mihalyhazi Zoltan. **Mehedinți:** Lăin Mariana; Daia Marcel; Petrovici Merima. **Mureș:** Lăzăruț Lucian; Elges Martina; Teslovan Mariana; Nagy Ferencz. **Neamț:** Todirică Ionică; Alinei Nicoleta; Bățătescu Iulian; Soceanu Mihaela. **Olt:** Niță Camelia; Sofaru Florica; Spiridonescu George; Ioniță Mariana. **Prahova:** Căruțașu Constantin; Ilie Denisia; Ghindă Iuliana; Enache Gabriela; Dobre Cătălin. **Satu Mare:** Ciobanu Claudia; Lung Ioan; Vince Alexandru. **Sălaj:** Bodea Florinel; Vizaknai Arpad; Costelaș Ioana. **Sibiu:** Cătană Liliana; Drotleff Robert; Potra Liliana Romana. **Suceava:** Gîtman Laurenția; Onisim Daniel, Gavrilovici Valeriu; Nacu Vasile; Gheorghiu Cecilia. **Teleorman:** Chirca Ionel; Alecu Anca; Cimpoieru Cristina; Tucu Marius. **Timiș:** Kolbusz Andreea; Bob Maria; Gomboș Ancuța; Lauran Dorin. **Tulcea:** Gheorghiu Odette; Dragomir Violeta; Caraman Ștefan. **Vaslui:** Lina Diana; Bordeianu Gina; Alexa Ciprian; Norocea Nelu. **Vîlcea:** Galațchi Cătălin; Beldiman Lidia; Marinescu Cecilia. **Vrancea:** Leu Elena; Toma Doina; Mînecan Gelu. **Municipiul București:** Chițu Sorin; Popișteanu Georgeta; Iaurum Gabriela; Însurățelu Camelia; Măndiță Octavian; Năstase Dan.

PIONIERII-LOCȚIITORI AI PREȘEDINTELUI C. N. O. P.

Dumitrescu Crina,
Alba

Luciu Sorin,
Arad

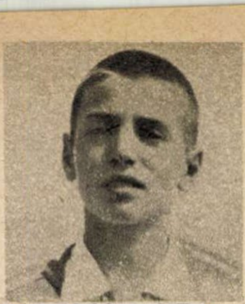
Radu Adrian,
Argeș

Lucaci Aurelia,
Bacău

Kelemen Ștefan,
Bihor

Filip Cornelia,
Bistrița-Năsăud

Curelaru Mihai,
Botoșani

Boier Marilena
Brașov

Tănase Rodica
Brăila

Marin Nela,
Buzău

Cristescu Ecaterina,
Caraș-Severin

Vădean Dan,
Cluj

Gîrbovan Victoria
Constanța

Kato Katalin,
Covasna

Poenaru Călin,
Dîmbovița

Gîrniță Alin,
Dolj

Bold Ciprian,
Galați

Pop Gheorghe,
Gorj

Nagy Péter Zoltan,
Harghita

Barbu Viorica,
Hunedoara

Guriță Romeo,
Ialomița

Dominte Dan,
Iași

Milan Veronica,
Ilfov

Hobincă Daniela,
Maramureș

Lăin Mariana,
Mehedinți

Lăzăruț Lucian,
Mureș

Todirică Ionică,
Neamț

Niță Camelia,
Olt

Căruțașu Constantin,
Prahova

Ciobanu Claudia,
Satu Mare

Bodea Florinel,
Sălaj

Cătană Liliana,
Sibiu

Gitman Laurenția,
Suceava

Chirca Ionel,
Teleorman

Kolbusz Andreea,
Timiș

Gheorghiu Odette,
Tulcea

Lina Diana,
Vaslui

Galațchi Cătălin,
Vîlcea

Leu Elena,
Vrancea

Chițu Sorin,
București

SCORNICEȘTI
400

Înscris profund în conștiința națiunii noastre ca loc de naștere al tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele României socialiste, personalitate politică de prim rang a lumii contemporane, Scorniceștii, de la a cărui atestare documentară s-au împlinit patru secole, oferă azi imaginea satului românesc mergînd ferm și vertiginos pe drumul profundelor transformări socialiste, revoluționare, pe drumul progresului și civilizației. Harnici și ambițioși, inventivi și cutezători, locuitorii acestei comune, în componența căreia intră 14 așezări, între care și satul Tătărăi, la care face referire documentul de acum 400 de ani, au obținut, de-a lungul luminoaselor decenii ale socialismului, rezultate impresionante, atît în agricultură, cît și în celelalte domenii, în industrie, în construcții, în activitatea cultural-artistică, în sport — toate acestea răsfrîngîndu-se, cum e și firesc, în creșterea nivelului de viață, materială și spirituală, a oamenilor săi.

Astfel, de pe cele 15 000 de hectare, lucrate cu mijloacele tehnice și după metodele științifice pe care le oferă agricultura noastră socialistă, se obțin azi între 10 și 12 mii kilograme porumb la hectar și între 5—6 mii kilograme grîu, rezultate pentru care C.A.P.-ului din Scornicești i-a fost acordat cu cîțiva ani în urmă titlul de **Erou al Muncii Socialiste.** *Șaisprezece hectare de sere (care produc anual legume în valoare de 14 milioane lei) și un mare Complex avicol, vin să completeze, substanțial, producțiile obținute pe ogoare.*

Floare răsărită și crescută pe meleagurile comunei în ultimii ani, industria a găsit aici un teren deosebit de fertil, dînd dimensiuni noi, moderne, atît peisajului satului tradițional, cît și preocupărilor și vieții locuitorilor lui. Există și funcționează în Scornicești o **Întreprindere de producție și prestări** *cu o diversificată activitate industrială (ateliere artizanale, ateliere unde se produc repere pentru industria de automobile și tractoare, o secție de împletituri din răchită și alta de băuturi răcoritoare), care realizează anual o producție de peste 80 milioane lei, o* **Întreprindere de confecții** *(care realizează articole pentru bărbați, femei și copii în peste 130 modele, valoarea producției din acest an ridicîndu-se la 123 milioane lei), și, dată recent în funcțiune,* **Întreprinderea de piese și subansambluri auto** *care, în final, va furniza anual industriei constructoare de mașini 3 milioane de pompe de benzină, apă și ulei, pentru toate tipurile de autovehicule fabricate în țară.*

Urmare firească a dezvoltării economice a localității, noul cartier de locuințe care, alături de unitățile industriale, prefigurează chipul de mîine al unuia dintre orașele agro-industriale ale țării, se compune în prezent dintr-un spital cu 190 de paturi și o policlinică modernă, precum și din peste două sute de apartamente proprietate de stat și personală, la care se vor adăuga, în curînd, un cămin de nefamiliști, un bloc de garsoniere și încă 600 de apartamente. În comună au fost construite magazine universale, brutării, dispensare, un liceu agro-industrial, școli generale, grădinițe, 4 cămine culturale, cinematografe.

Alături de părinții lor, copiii din Scornicești își aduc și ei, după puterile lor, contribuția la înflorirea comunei, bucurîndu-se de la un an la altul de condiții de învățătură și de viață mereu mai bune.

(Continuare din pag. 1)

La un moment dat, în fața noastră am văzut și-am auzit lanul fremătînd ca de-o furtună, brusc stîrnită, cocenii înalți se frîngeau, troznind, de la mijloc și, în clipa următoare, știuleții, dezghiocați cu gesturi repezi și precise, de mîini mici, dar îndemînatice, ieșeau din cămășile foilor, dezvelindu-și în soarele de septembrie aurul boabelor crude încă.

— Ce faceți, nu cumva stricați frumusețea asta de porumb...

Fără să se oprească din lucru nici pentru o clipă măcar (aveam să aflăm mai pe urmă că erau prinși, ca-ntotdeauna cînd ies la treabă, în întrecere), două fete și-un băiat, care se nimeriseră în preajma noastră, întorc privirile spre noi, ne măsoară repede și-și dau seama că glumim și-atunci ne zîmbesc și ei:

— Nu-l stricăm deloc! zice una dintre fete (Elena Rada, din clasa a VI-a A). Asta-i metodă care se folosește în C.A.P.-ul nostru. Dacă rupem cocenii de la mijloc și depănușăm știuleții cît sînt cruzi încă, porumbul se coace mai devreme.

Mihaela Laura Dumitrescu și Gheorghe Mirică, colegi de clasă cu Elena Rada, îi vin în ajutor cu explicații în plus. Aflăm astfel, de la acești copii care ne conving repede că-s «la curent» cu tot ceea ce se petrece în jurul lor, că metoda a fost inițiată cu cîțiva ani în urmă de președintele C.A.P.-ului, Eroul Muncii Socialiste Vasile Bărbulescu, și că dă rezultate dintre cele mai bune:

— Porumbul se coace mai repede așa, și noi îl putem culege cu două săptămîni mai devreme. Adică tocmai în perioada noastră de practică, înainte de-a începe cursurile.

Lecție de istorie contemporană la Muzeul din Scornicești.

Deocamdată — în laboratorul de chimie, peste cîțiva ani — în întreprinderile industriale.

HARNICI ȘI CUTEZĂTORI, CA ȘI PĂRINȚII LOR, COPIII ACESTEI STRĂVECHI AȘEZĂRI PRIVESC CU ÎNCREDERE, ÎMPREUNĂ CU TOȚI COPIII ȚĂRII, SPRE VIITORUL COMUNIST

«**Noi îl putem culege**». Ei nu-și pot imagina să trăiască zilele recoltării decît ajutîndu-și părinții la cîmp. Mult din porumbul de pe sute de hectare de pe care se obțin producții record, de peste 10 000 de kilograme la hectar, trece prin mîna lor în aceste două săptămîni! E una dintre performanțele hărniciei lor cu care pionierii și școlarii din Scornicești se mîndresc pe bună dreptate. Dar nu-i singura.

Cînd ajungem la capătul lanului, în pauza de «băut apă», dar și pentru o binemeritată odihnă, stolul de copii se-adună împrejurul celor două bidoane de plastic aduse din sat de doi colegi de-ai lor. Și avem astfel prilejul să ne continuăm dialogul și să aflăm și despre alte realizări ale pionierilor de aici.

Jos, în vale, Scorniceștii își etalează întreaga panoramă a satului aflat în plină transformare, în plină și vertiginoasă dezvoltare pe toate dimensiunile. Alături de casele vechi se înalță, aliniate și cochete, cu balcoanele pline cu flori, blocurile noi. În preajma lor, sub brațele rotitoare ale macaralelor, altele se «nasc» din pămînt. În partea de sud a localității, siluetele cîtorva întreprinderi industriale se conturează ca decupate pe verdele dealului din față, care a început să fie tăiat în terase ce seamănă cu niște trepte făcute parcă pentru uriași. Imaginea aceasta, tulburătoare pentru o așezare rurală, pe care o întîlnim însă în numeroase alte părți ale țării, e familiară copiilor de-aici, care nu numai că o cunosc în toate detaliile ei, ci sînt și implicați în apariția și-n continua ei transformare. Cunosc bine «istoria» fiecărui bloc în parte, pentru că și ei au contribuit la înălțarea acestora, înlăturarea molozului, descărcarea și manipularea cărămizilor, amenajarea, dar mai ales întreținerea straturilor cu flori fiind «operații» pe care și le-au asumat în exclusivitate; cunosc bine și serele unde, din cînd în cînd (mai ales la recoltatul legumelor), dau cîte o mînă de ajutor; și șantierul noii Întreprinderi de piese și subansambluri auto unde, organizați pe echipe, vin nu numai să vadă cum se construiește, ci și să-i ajute pe constructori; cunosc bine și stadionul, unde merg nu numai ca spectatori, în tribune, la meciurile echipei «Viitorul», ci-i calcă și gazonul și pistele, fie în calitate de fotbaliști, fie de atleți sau gimnaști; cunosc la fel de bine și Întreprinderea de confecții, unde printre cele 1300 de muncitoare lucrează multe dintre mamele lor; și tot prin părinții lor cunosc și marele Complex avicol, și Fabrica de sticlă, și atelierele S.M.A-ului, și Spitalul, nou și el, ca tot ceea ce depășește aici înălțimea de cîțiva metri a caselor vechi.

Dar și mai bine cunosc acești copii o clădire mai veche, extinsă și modernizată și ea, aflată în chiar centrul Scorniceștilor: e școala lor generală. Pentru ca palmaresul performanțelor lor să fie complet, trebuie să le adăugăm și pe cele realizate aici, în școala lor. Pentru că și aici, în clase și-n cabinete, pionierii și școlarii din Scornicești sînt la fel de harnici și de ambițioși. Așa cum e, de pildă, Mircea Bărbulescu, pionierul comandant al detașamentului clasei a VI-a A. Și cum sînt și colegii lui de clasă, care au încheiat anul școlar trecut cu medii bune și foarte bune. Între toți, doar doi au făcut excepție, rămînînd corigenți. «**I-am ajutat însă și acum sînt tot cu noi. Și anul acesta o să-i ajutăm și mai mult, să treacă și ei, ca și noi, la toate materiile**».

*

Preocupați de cotidienele «probleme», pe care prezentul le pune în fața lor și pe care se străduiesc să le rezolve cu rezultate cît mai bune, copiii din Scornicești sînt preocupați și de viitor, spre care, asemeni tuturor copiilor țării, privesc cu deplină și justificată încredere. Gheorghe Mirică, de pildă, nu s-a gîndit încă ce să devină mai tîrziu («**Mai am timp destul**»), în schimb e hotărît într-o privință: «**Vreau să rămîn aici. Îmi plac locurile și oamenii, și știu că orice profesie mi-aș alege, o să am unde lucra**». Nici Daniela Ene nu va pleca în alte părți. «**Am vizitat deseori spitalul, tata lucrează acolo ca șofer pe o salvare, și mi-a plăcut mult munca pe care o fac oamenii în halate albe. Visul meu e să ajung medic aici și-am să mă străduiesc să mi-l realizez**».

La fel gîndesc și ceilalți colegi ai lor, toți copiii din Scornicești, care, harnici și ambițioși ca și părinții lor, privesc cu încredere spre viitor. Spre viitorul lor și-al acestei vechi așezări rurale, una între numeroase altele din întreaga țară, și care în pragul sărbătoririi a patru secole de existență atestată documentar, acum, în anii luminoși ai socialismului, se îndreaptă cu toate pînzele sus și avîndu-i la bord pe toți locuitorii ei — mari și mici — spre cele mai înalte culmi de progres și civilizație.

CONSTANTIN DIACONU

În sere, printre plantele mai înalte decît ei.

Pe șantierul noii Întreprinderi de piese și subansambluri auto, pionierii dau o mînă de ajutor constructorilor.

LA PORȚILE SEVERINULUI VI

Scenariu: ION GRECEA Desene: PUIU MANU

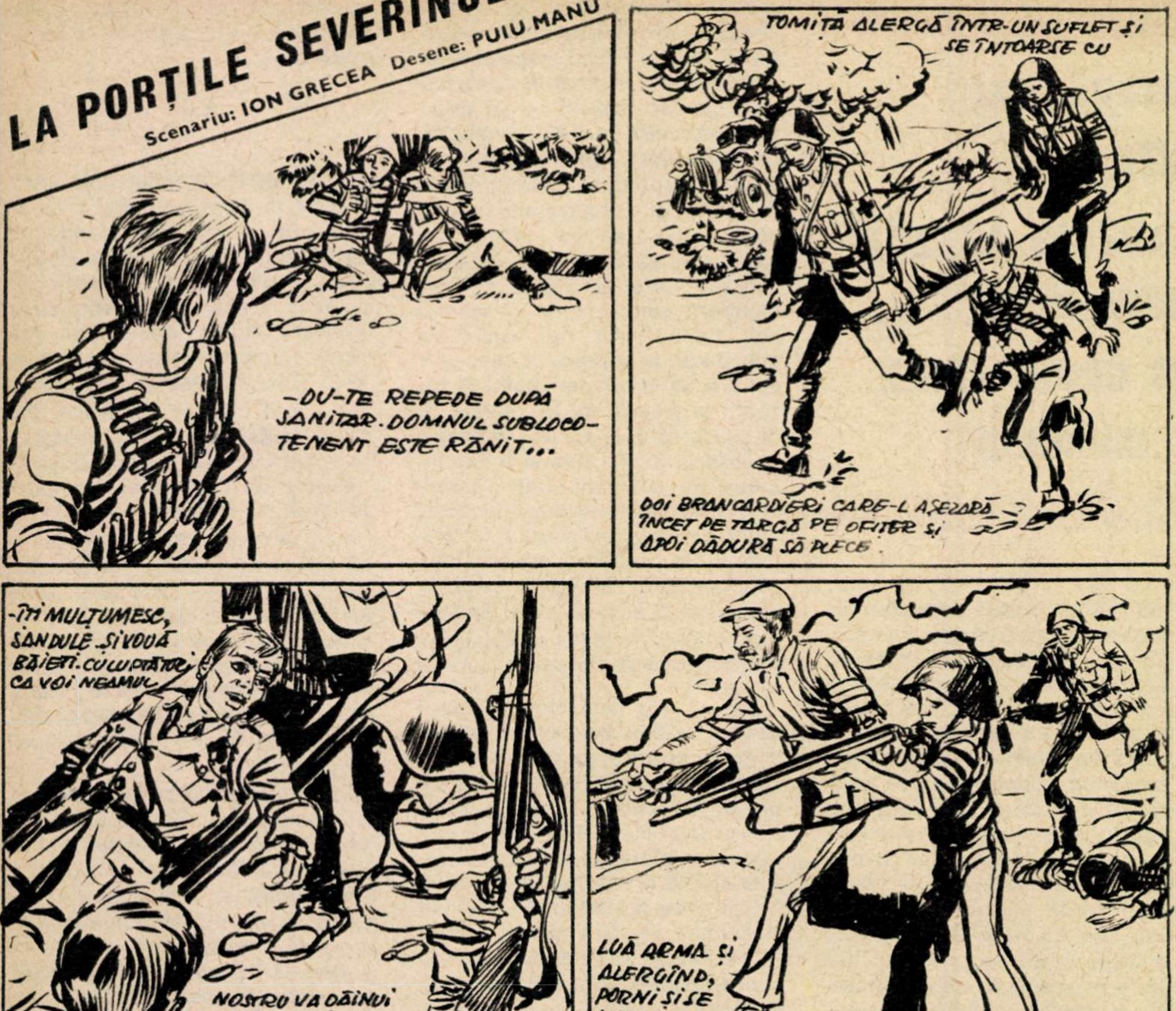
-DU-TE REPEDE DUPĂ SANITAR. DOMNUL SUBLOCOTENENT ESTE RĂNIT...
TOMIȚĂ ALERGĂ ÎNTR-UN SUFLET ȘI SE ÎNTOARSE CU
DOI BRANCARDIERI CARE-L AȘEZARĂ ÎNCET PE TARGĂ PE OFITER ȘI APOI DĂDURĂ SĂ PLECE.
-ÎȚI MULȚUMESC, SANDULE. ȘI VOUĂ BĂIEȚI. CU LUPTĂTORI CA VOI NEAMUL NOSTRU VA DĂINUI VEȘNIC...
-AM SĂ VIN PE LA SPITAL! ÎL ASIGURĂ SANDU, DAR NU ACUMA, DUPĂ LUPTĂ. HAIDEȚI, BĂIEȚI, MAI SÎNT ÎNCĂ NEMȚI ÎN FAȚA NOASTRĂ...
LUĂ ARMA ȘI ALERGÎND, PORNI ȘI SE AMESTECĂ ÎN RÎNDUL CELORLALȚI LUPTĂTORI ROMÂNI, TRĂGÎND GLONȚ DUPĂ GLONȚ, DUPĂ CE MAI ÎNTÎI SE OPREA, OCHEA ȘI LUA REPEDE LINIA DE OCHIRE.
-AȘA, BLESTEMAȚILOR! ÎȘI SPUNEA EL, VĂZÎND CÎTE UN NEAMȚ DÎNDU-SE DE-A ROSTOGOLUL. NUMAI, ÎN VÎRFUL CĂTARII, CUM M-A ÎNVĂȚAT NENEA VICTOR. ȘI NU VEȚI SCĂPA NICIUNUL CĂTRE INIMA ORAȘULUI!
SFÎRȘIT

O întrebare deschisă a „ARHIVEI DE AUR“ pentru toți cititorii:

CUNOȘTI O FAPTĂ DE CUTEZANȚĂ PETRECUTĂ ÎN PREAJMA TA? POVESTEȘTE FAPTA ȘI PREZINTĂ EROII.

În curînd rezultatele anchetei-concurs Fișa pentru anul 2000

Oaspeți la „Cutezătorii“:

中國少年報

ZHONGGUO SHAONIAN BAO

准备着：为共产主义事业而奋斗!

REVISTA „PIONIERII CHINEI“

Printre publicațiile pentru copii din străinătate, care, lună de lună, ne sosesc la redacție, se numără, de mai mult timp, gazeta «Pionierii Chinei», care apare la Beijing (Pekin). În cîteva rînduri am avut bucuria să întîlnim în această publicație vești despre pionierii români și părinții lor. «Inimile copiilor Chinei și României sînt legate strîns» — s-a intitulat reportajul fotografic dedicat turneului pe care Ansamblul artistic al copiilor din Nankin l-au efectuat în țara noastră. «6 oameni în 6 zile pot construi un bloc!» — iată performanța constructorilor brașoveni, despre care s-a auzit pînă în îndepărtata Chină. De 1 iunie am întîlnit în revista amintită o fotografie reflectînd preocupările în domeniul creației tehnico-științifice ale pionierilor și școlarilor noștri realizată de un fotoreporter al «Cutezătorilor».

Diferențele de grai și de scriere nu sînt nicidecum o piedică în calea înțelegerii și prieteniei între cititorii și redactorii celor două publicații. Un dialog rodnic asupra experienței redacționale, asupra vieții și preocupărilor copiilor României și Chinei s-a desfășurat recent la redacția «Cutezătorii», cînd am primit vizita tovarășei Shes Chi Ghang, redactor-șef adjunct la revista «Pionierii Chinei» și a tovarășilor Sen Yu Zheng, Liao Shan

„Steagul păcii“—

UN FESTIVAL AL TINERELOR SPERANȚE

Cînd de pe Valea Trandafirilor porneau spre distilerii primele petale, capitala Bulgariei găzduia o importantă manifestare cultural-artistică ai cărei eroi au fost copiii. Reputați oameni ai scrisului, muzicieni și artiști plastici din țara vecină și prietenă văd în ei pe înșiși viitorii artiști.

Așadar, timp de șase zile, tinere speranțe din Sofia, Plovdiv, Burgas, Ruse, Plevna, precum și din numeroase sate ale Bulgariei — participanți la faza republicană a Festivalului național de creație și interpretare al copiilor — au luat în stăpînire marile scene, sălile de concert și de expoziții din capitala țării, încîntînd spiritul unui numeros public. Numai la festivitatea inaugurală, care a avut loc în sala de concerte «Bulgaria», peste 200 de violoniști

Gang, Wan Yang Gang, reprezentanţi ai presei de tineret şi activişti ai Ligii Tineretului Comunist Chinez.

Publicaţia «Pionierii Chinei» apare săptămînal în tiraj de 7 milioane exemplare şi se adresează copiilor între 9—12 ani. Revista publică informaţii şi reportaje asupra construcţiei socialismului în China, împărtăşeşte cunoştinţe privind rezultatele cele mai noi ale ştiinţei şi tehnicii, reflectă viaţa şcolară şi pionierească. Printre rubricile cele mai apreciate de copii reţinem: **Tigrişor** — suită de desene şi caricaturi prezentînd fapte de comportare ale copiilor; **Poşta surorii de inimă** — rubrică în cadrul căreia copiii pun multe întrebări către «sora»-instructoare de pionieri. De pildă, un pionier a făcut o greşeală oarecare şi i s-a luat cravata. El se întristează. E just cum s-a procedat? — scrie corespondentul. Răspunsul: Dacă un pionier are greşeli, să fie ajutat să se îndrepte. «Sora de inimă» răspunde că nu e bine să i se ia cravata şi sugerează ca detaşamentul de pionieri să acţioneze, să-l ajute pe acel pionier să se îndrepte. Altă rubrică îndrăgită, **Moşul care pune creierul în mişcare**, cuprinde răspunsuri la probleme ridicate de copii. De pildă, este întrebat: Pe glob există mări şi oceane; se vor folosi odată toate resursele Oceanului planetar? sau: De ce ochii iepurilor sînt roşii? sau: De ce e cerul albastru? Stelele din cer pot cădea? ş.a. Copiii scriu, iar «moşul» le răspunde cu răbdare, stîrnindu-le, ca într-un adevărat «raliu al ideilor», un şi mai mare interes pentru problemele ştiinţei... Reţinem de asemenea rubrica **Micul isteţ** — micul reporter destoinic, care află repede şi ştie tot, un tînăr ziarist care culege şi transmite prompt ştiri din ţară şi străinătate. El zboară cu avionul la marele bazin petrolier nou descoperit, ajunge, se documentează şi scrie un interesant reportaj, **Petrolul care curge ca un rîu neîntrerupt**, de la Jenciou (provincia Hopei). Redacţia primeşte multe, multe scrisori. Pionierii fac sugestii, îşi spun părerea: care articole sînt bune, care articole sînt mai slabe. După fiecare număr, redactorii merg în şcoli să asculte direct părerile copiilor...

În cadrul recentei vizite a continuat, de altfel, un schimb de experienţă iniţiat încă în iarna trecută, cînd redactorul-şef al revistelor «Cutezătorii» şi «Jóbarát» a purtat un dialog asemănător la Beijing, la redacţia «Pionierii Chinei» şi la Editura pentru tineret şi copii din China. Oaspeţii noştri şi-au împărtăşit bucuria de a ne vizita ţara, de a cunoaşte îndeaproape marile realizări în domeniul creşterii şi educării copiilor, obţinute — sub conducerea nemijlocită a Partidului Comunist Român — în cei 30 de ani de existenţă a Organizaţiei pionierilor. De la forumurile pionereşti la acţiunile de masă din cadrul «Cîntării României», din cadrul «Daciadei», oaspeţii au cules date semnificative şi impresii rodnice asupra felului în care creşte şi se afirmă tînăra noastră generaţie.

În dedicaţia care inaugurează noua serie a revistei «Pionierii Chinei», apărută la 1 noiembrie 1978, pionierii, copiii de toate naţionalităţile ai Chinei sînt îndemnaţi să aprofundeze învăţăturile comuniste, să înveţe bine, să crească zi de zi, dezvoltîndu-se multilateral din punct de vedere moral, intelectual şi fizic, ca să devină buni continuatori ai cauzei comunismului. Sînt cerinţe importante, cărora publicaţia pionierilor din Republica Populară Chineză caută să le răspundă cu talent, cu competenţă, cu dăruire, ca un adevărat prieten de inimă al milioanelor de cititori ai săi.

I. DONCA

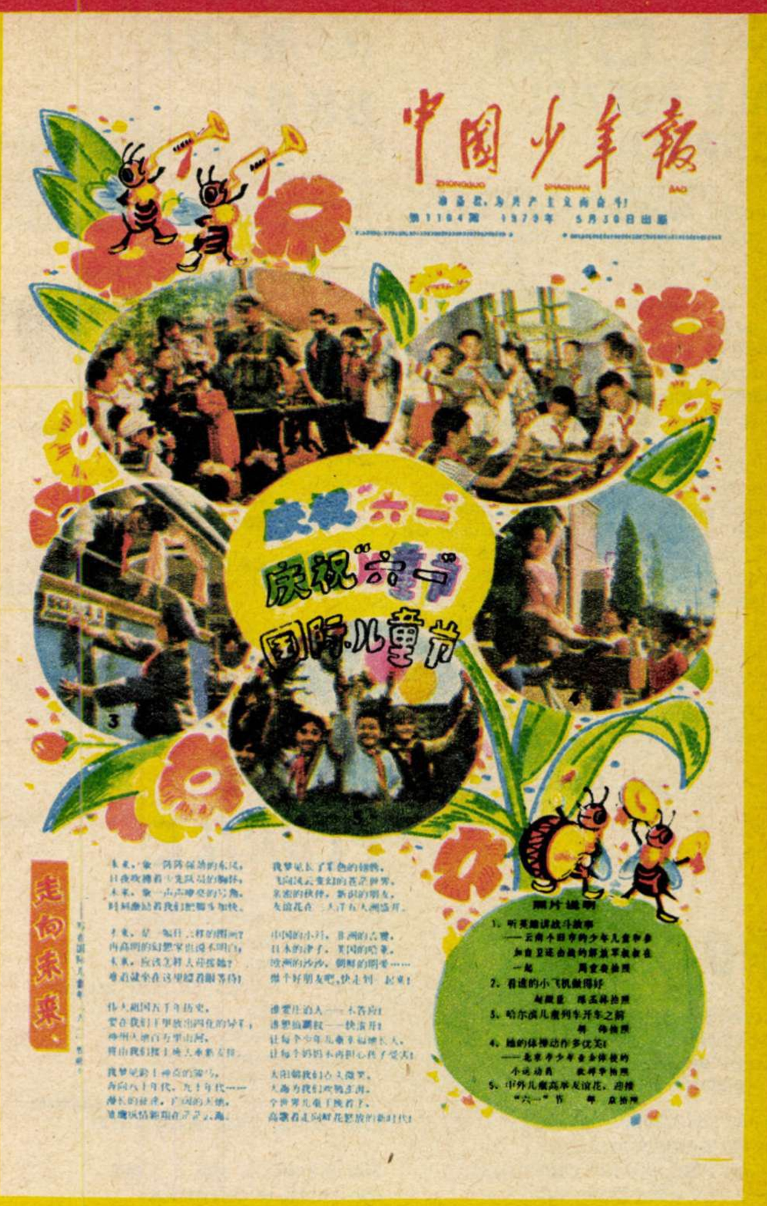
中國少年報
ZHONGGUO SHAONIAN BAO
庆祝"六一"
国际儿童节
走向未来

şi zeci de alţi instrumentişti, au oferit publicului o dovadă de neuitat a talentului lor. Mai bine de două ore, ei au interpretat ca nişte adevăraţi virtuozi cunoscute compoziţii aparţinînd lui Mozart şi Beethoven, Haydn şi Haendel, Ceaikovscki, precum şi piese ale unor reputaţi compozitori bulgari.

La ora cînd în marea sală răsunau primele acorduri ale viorilor, pe alte numeroase scene bulgare îşi dădeau concursul, în manifestări asemănătoare, alţi peste 400 de copii.

Tinerii creatori de poezie şi proză au avut bucuria, ca la secţiunea ce le-a fost dedicată, să fie ascultaţi de către unii dintre cei mai iubiţi poeţi şi prozatori ai literaturii pentru copii: Dora Gabe, Asen Bosev, şi Mladen Isaev. Scrise cu candoarea proprie vîrstei, creaţiile tinerilor poeţi şi prozatori au adus în faţa publicului frumoasele imagini ale copilăriei, ale jocului, ale preocupărilor cotidiene de şcolari («Tentativă de gîndire» — Iscra Teodorova, «Cîntec de pionier» — Marilca Miliceva, «Nu pleca, vară» — Evdochia Televa) dar şi probleme majore, care preocupă deopotrivă pe toţi oamenii lumii: pacea, prietenia dintre popoare («Să fie pace» — Siica Dureva, «Porumbelul» — Vesela Atanosova, «Veniţi, prieteni» — Danca Marcova ş.a.).

O plăcută surpriză a oferit publicului din Sofia expoziţia de desen şi pictură. Avînd ca titlu «Această lume este şi a mea», ea a reunit o selecţie de 1 500 de lucrări din cele peste 10 000 care au fost trimise spre jurizare. Se aflau în expoziţie lucrări ale unor cunoscute cercuri de pictură din Burgas, Tolbuhin, Gabrovo, Malo Konore ş.a., unde profesori pasionaţi şi pictori de profesie au îndrumat îndeaproape, timp de mai mulţi ani, creaţia copiilor.

Asemenea copiilor de pretutindeni, tinerii artişti plastici bulgari folosesc limbajul culorilor pentru a transmite gînduri şi năzuinţe, aspecte din viaţa de zi cu zi, tradiţii şi obiceiuri ale locurilor natale, chipul nou al omului şi al localităţii în care trăiesc. Urmărind lucrările, vizitatorul are prilejul să afle de pildă că la Lucavit, în fiecare primăvară are loc sărbătoarea plantării copacilor (desen de Ianina Ilieva), iar că la Kîrdjali a apărut o nouă profesie — aceea de marinar, pe lacul de acumulare (desen de Maria Miteva).

Multe din bucuriile pe care le oferă anotimpul verii sînt prezente în lucrările copiilor din Tolbuhin (de la copii participînd la culesul fructelor, la cei ce se delectează cu felii mari de pepene sau cu îngheţată). Recunoaştem cu bucurie şi picturile copiilor din Trastenic, pe care vi i-am mai prezentat. Îndrumaţi de inimosul lor profesor Ghiorghi Ananiev, ei expun, de această dată, lucrări inspirate din vizitele efectuate la cei ce lucrează pe ogoare, pe şantiere, la locul de muncă al părinţilor.

Prin descoperirea, încurajarea şi îndrumarea tinerelor talente, Festivalul naţional de creaţie şi interpretare al copiilor «Steagul păcii» din R.P. Bulgaria, aflat în acest an la prima sa ediţie, îşi propune să urmărească îndeaproape evoluţia artiştilor cu cravată de pionier şi să organizeze, anual, manifestări la nivel republican. Toate creaţiile prezentate la Sofia în acest An internaţional al copilului vor pune bazele unei Bănci a festivalului, rămînînd peste ani ca un mesaj, ca o dovadă a preocupării statului bulgar pentru afirmarea talentelor.

ECATERINA ROŞCA

FLORI
ALE POEZIEI COPIILOR

În vara aceasta, la Buciumeni, în județul Galați, s-a desfășurat Tabăra republicană de creație literară și plastică, în care s-au reunit pionieri distinși la concursurile «Tinere condeie» și «Românie, plai de aur». Frumoasa pădure a Buciumenilor, cu arborii ei seculari, împrejurimile atît de pitorești ale taberei, locurile cu rezonanță istorică de aici s-au transformat într-un adevărat șantier de creație. Vizitele efectuate la Mausoleul eroilor de la Mărășești, la marile obiective industriale de la Galați, plimbările pe Dunăre, ca și multiplele activități cultural-artistice, recitalurile de poezie, spectacolele de muzică folk pe texte ale pionierilor, expozițiile de reviste școlare, desene, vederi și obiecte de artă populară aduse din întreaga țară au îmbogățit zilele de tabără cu noi prilejuri de intensă trăire civică și inspirație.

Publicăm alăturat cîteva dintre reușitele poeților pionieri.

prof. Corneliu STOICA

POEM

Cobor din voievozi bătrîni,
Din platoșe și vechi cetăți,
Cobor din negură de vremi
Spre-aceste calde dimineți.

Cobor din Dunăre și mare
Și din Carpații legendari,
Și îmi înalț poemul către soare
Și gîndul către fapte mari.

MIHAELA CRISTINA HERCIU,
Casa pionierilor și șoimilor patriei,
Suceava

OAMENI BUNI

Oameni buni, deschideți-vă sufletele
Și primiți-mi florile...
Trebuie să știu
Că cineva are nevoie de florile mele...
Trebuie să știu
Că florile mele trăiesc undeva...
Departe, departe, departe,
Cu zgomot de apă,
Lucește o floare,
Plutind peste oameni.
Cine va înțelege
Floarea — simbol
Peste ani, peste cer, peste drumuri?
Oameni buni
încercați să luciți
albastru în suflete
și să creșteți flori.

IRINA CĂRUNTU, clasa a IX-a,
Iași

DINTRE TOATE FLORILE

Multe flori înmiresmează pămîntul
Cu petalele lor multicolore,
Dar dintre toate
Numai pe una
Soarele o iubește cu atîta ardoare.
Această floare
Cu chip de nestemată,
Pe care soarele o sărută
În fiecare dimineață,
Dăruindu-i lumina sa binefăcătoare,
Este patria mea, ROMÂNIA.

Sînt mîndru că sînt o petală
Din corola ei de lumină.

CIPRIAN STOICA, clasa a V-a,
Școala generală nr. 29, Galați,
Cenaclul «Petale de lumină»

PATRIA

Privesc patria prin fagur de lumină,
Prin tot ce e viață, statornic și sfînt,
Stejarul falnic din țara grădină
Nu se clatină în bătaia de vînt.

Ascult patria în viers de baladă,
În ritmuri de doine, în grai de colinde,
Iar codrul cel veșnic cu suflete-n cercuri
Din cupa lor verde mireasmă-mi întinde.

Patria-i floarea cu ochii de lună,
Iar palma-i pămîntul cu sonde pe deal.
Brîul de holde scăldate-n lumină
Lin unduiește-n al timpului val.

CAMIL MANOLACHE,
clasa a VIII-a
Școala generală nr. 29, Galați,
Cenaclul «Petale de lumină»

MOȘTENIRE

De la străbuni avem cerul albastru
Și mii de porumbei ce se înalță în zbor,
Candide solii de pace,
Cu albul lor strălucitor.

De la străbuni avem un steag de sînge
Și-un tricolor ca o lacrimă clară.
Ei ne-au sădit cu-nflăcărare-n inimi
O dragoste nemărginită pentru țară.

MARIA CÎMPEAN, clasa a VII-a
Școala generală Surduc, Sălaj

MUGURI DE LUMINI

Cu soare ai venit din nou
Și-ai înverzit pădurea și cîmpia,
Și ți-a răspuns în zori, ca un ecou,
Cu muguri de lumini — copilăria.

Mă-nalț curat cu tine prin livezi
Și soarele îmi joacă în privire,
Iar ramurile mele încă verzi
Răsună ca un clinchet de iubire.

MUGUR COZMEI, clasa a VI-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei
Suceava

Cea de a IX-a ediție a Cupei „Cutezătorii" la fotbal pentru copiii de la sate și-a desemnat cîștigătorii

SECVENȚE DIN PASIONATUL „FILM" AL FINALEI

Vineri, 7 septembrie, orele 14. Conform «sorților», pe teren își fac apariția primele două formații — **«Recolta»**-Gărăgău, Teleorman și **«Săgeata»**-Cojasca, Dîmbovița. Primul fluier al finalei și meciul începe. «Bătălia» e «tare» și în crescendo. Componenții «Recoltei» dau însă dovadă de un plus de tehnică individuală și de o mai bună concepție de joc și în minutul 15 «cade» primul gol marcat de Virgil Bunea. La cîteva secunde doar, unul dintre apărătorii de la «Săgeata», vrînd să scape de un adversar deosebit de insistent, împinge mingea spre propriul portar, care, însă — stupoare! — o scapă în... plasă! Deci... 2—0 pentru «Recolta», rezultat cu care se încheie prima repriză.

În repriza a doua se observă și diferența de condiție fizică dintre cele două echipe, componenții «Recoltei» dovedindu-se mai rezistenți la efort, ceea ce-i avantajează. Astfel, ei reușesc, pe parcursul celor 30 de minute, să mai marcheze încă patru goluri. Se părea că meciul se va încheia cu acest rezultat, dar — spre satisfacția generală. — mobilizîndu-și ultimele resurse, componenții echipei «Săgeata» reușesc (prin Ilie Micu) să marche-

---

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST
Neagu Udroiu
19

Oricum, pînă ce analizele vor fi gata, timp de meditație era destul. Și neapărat aveau să se întîlnească la școală cu profesorul, cu ceilalți din Comandament pentru a lua hotărîri privind programul lor de acum încolo. Așadar, ce s-ar mai fi putut adăuga? Degeaba aștepta Den, ca cineva să-i ghicească «dintele» contra celui ce se arătase pînă la urmă convingător, întrebînd cu siguranță (Den citea tot timpul în cazul lui arogantă): «Ar mai fi ceva de adăugat?»

Nimeni nu zicea nimic. Și nici nu avea de gînd să deschidă careva gura. Dar parcă nici nu le venea să plece, cîtă vreme ochelaristul era de față și îi privea zîmbind într-un fel anume care ar fi vrut să însemne cam așa: uitați-vă bine la mine, că de mine oricum nu scăpați!

Se urcară pe biciclete și porniră fără chef spre trotuarul rezervat lor, o panglică ciocolatie în marginea autostradei. Mergeau cîte doi, care cum nimeriseră, încercînd să lege o vorbă. Din spate, unul din băieți porni în goană spre capul coloanei, pus vîrtos pe pedalat. Chiar înainte de a-l ajunge din urmă, Val îi strigă lui Dinu T:

— Ce aveai, maestre, de nu te mai dezlipeai de fîntîna cu clopoței?

Era numele ce-l dăduse nu știu cine, încîntat de frumusețea muzicii, fîntînii «Omul stăpînește apele». În anumite momente umpleau într-adevăr văzduhul impresionante jerbe de zurgălăi.

Era sigur că tot timpul prietenul său numai la asta se gîndise, la ce i se năzărise atunci.

— Spune-mi, ce faci astă-seară?

— Parcă eu pusesem o întrebare, rosti Val, rămînînd cu capul întors deasupra ghidonului, astfel încît să-i poată observa gesturile lui Dinu, ușor descumpănit de reacția colegului său, cu care rămăsese mult în urma celorlalți, pe tronsonul rezervat bicicletelor. Chiar în acel moment simțiră aerul deasupra capului, retezat scurt de ceva în mișcare. Un helicotaxi se grăbea spre terenul de aterizare din apropiere, ușor de ghicit ca poziție după unghiul de zbor preferat de pilot.

— Insist să-mi și răspunzi, reveni Dinu T.

— Tu ce crezi că poate face un ins care ca și tine trebuie să participe mîine la «Creanga de măr»? Colocviul începe la 10, practic pregătirile trebuie încheiate astă-seară. Uite că ai răspunsul.

— Și eu m-am gîndit la această variantă. Dar tot la fel de sincer am să-ți spun că îmi convine doar pe jumătate.

— Mă tem că nu ai înțeles ce ți-am spus. Nu de programul tău este vorba, ci de al meu și, dacă n-ai nimic împotrivă, pînă una alta mi-l alcătuiesc cum poftesc!

«Ei, ce zici de asta? Cine știe pe unde i-o mai fi alergînd mintea și, ca de obicei, uită să te ia și pe tine cu el», își spuse în gînd Val, hotărît să-și forțeze colegul să aterizeze mai aproape de înțelegerea lui.

— Mi-ar fi plăcut să renunți să te mai gîndești la colocviul de mîine.

— Zăăău?... se arătă nemaipomenit de surprins Val, neștiind cam ce ar mai trebui să spună. Și cum aș putea motiva contemporaneității o asemenea decizie istorică? Să nu vin mîine la colocviu. Adică să refuz să mai gîndesc.

Abia acum realiză Dinu T. că vorbise prea mult cu sine însuși, reușind să-l deruteze pînă și pe bunul său amic, perspicacele Val.

— Ascultă. Dar vorbele lui Dinu se lăsară așteptate. Ajunseră la urechile lui Val, după un rulaj bunicel, în tăcere, pe bicicletele care se lăsau împinse fără efort, pe asfaltul lucios.

— Din tot ce s-a spus astăzi, tu ce ai înțeles că ar urma să facem?

Lui Val i se păru că vorbește cu altcineva. Cum adică el ce a înțeles? Ce era de înțeles și mai mult ca sigur ce au înțeles cu toții. Întrebarea i se păru de-a dreptul nelalocul ei și prin urmare nici nu se grăbi s-o

Ei sînt campionii celei de-a IX-a ediții a Cupei «Cutezătorii».

ze și ei «golul de onoare». Deci 6—1 pentru «Recolta».

În cel de al doilea meci s-au întîlnit **«A.S. Silitorul»**-Bolintin-Deal, Ilfov cu **«Olimpicii»**-Conțești, Teleorman. Mai tehnici și mai insistenți, componenții echipei «A.S. Silitorul» termină învingători cu 5—0.

A doua zi (sîmbătă, 8 septembrie), cel de al treilea meci — dintre «Recolta» și «A.S. Silitorul» — se constituie în derbiul finalei: echipa care va învinge își va spori considerabil șansele de a cuceri Cupa și titlul de campioană. Meciul e disputat cu ardoare, și de-o parte și de cealaltă, e palpitant, spectaculos. Pînă la urmă, tot componenții «Recoltei» se dovedesc mai «tari», învingînd cu 4—2. Al patrulea meci, dintre «Săgeata» și «Olimpicii» părea că va fi mai calm, miza nefiind prea mare. Dar dacă prima repriză (care s-a încheiat cu scor «alb») a îndreptățit această presupunere, cea de-a doua oferă spectatorilor surprize de proporții: scorul e deschis de Gheorghe Olteanu, de la «Săgeata», după nici 5 minute; în replică promptă, Gheorghe Benu de la «Olimpicii» egalează; apoi colegii lui — Lucian Stroe și Alexandru Lincan înscriu unul după altul în poarta «Săgeții» goluri deosebit de frumoase; ultimul gol pentru «Olimpicii» e marcat de același Gheorghe Benu. La 4—1, cu șapte minute înainte de fluierul final, se credea că meciul era deja jucat și că «Olimpicii» sînt învingători. Dar n-a fost să fie așa. Văzînd și știind că nu mai au nimic de pierdut, componenții «Săgeții» se avîntă cu toții la atac și, încurajați de antrenoarea lor — profesoara Rodica Stanca —, de alți spectatori, care, după

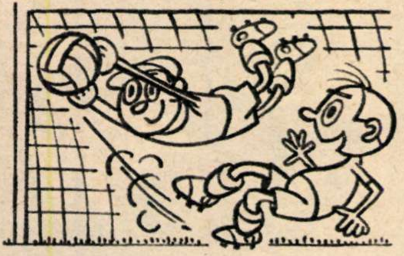

(Continuare în pag. 15)

UN MILION DE PRIETENI

ASTĂZI FOTBAL

AȘADAR, finala Cupei «CUTEZĂTORII» pentru copiii de la sate. O... veterană: echipa «A.S. Silitorul» din Bolintin-Deal. A participat la toate cele nouă ediții. Unde este Negoiță Marin, care cu ani în urmă era un jucător de bază? După ce a împlinit 14 ani, s-a ocupat de... antrenarea echipei. Astăzi este student la Institutul pentru Educație Fizică și Sport (îl reîntîlnim la finală ca... arbitru). Dar tot un Negoiță e și acum antrenor acolo, Iulian, fratele său mai mic. Întîi a fost jucător, înlocuindu-l pe Marin, iar acum e utecist în ultimul an de liceu și fotbalist în divizia C, se ocupă de pregătirea «A.S. Silitorului» unde debutează al treilea... Negoiță, Gheorghe, mezinul familiei, care este în clasa a 6-a. După ce își va îndeplini misiunea în echipă, va deveni și el (dorește foarte mult) antrenorul ei. Toți au lucrat și lucrează sub îndrumarea unui distins specialist și animator al echipei (și al competiției noastre), profesorul Paul Dumitru.

CUM a cîștigat «Recolta»-Gărăgău titlul și Cupa? Alergînd după... ele și la propriu, și la figurat. Componenții echipei au recunoscut singuri: **«Nu sîntem nici mai talentați, nici mai tehnici decît colegii noștri, dar alături de tovarășul profesor Stelian Nedea, antrenorul nostru, se află și tovarășul profesor Ion Bratu , care la noi în școală se ocupă de atletism. Noi de fapt sîntem atleți, în special alergători de demifond, așa că ajungem mai repede la minge, fugim mai iute cu ea și obosim mai greu. Alte calități nu avem.»**

Ba au multe — și una dintre ele este modestia.

MAREA surpriză a turneului final (ce haz ar avea un turneu final lipsit de surprize?) a constituit-o evoluția echipei «Olimpicii» — Conțești. În prima zi evoluează mai slab. A doua zi dimineață la fel. După-amiază, meciul cu atleții din Gărăgău, virtualii cîștigători. «Olimpicii», speriați de rapiditatea acestora, se întrebau cum fac pentru a nu pierde cu mai mult de 0—4. Sorin Dumitrescu, băiatul unui tipograf de la Casa Scînteii i-a încurajat. **«Nu trebuie s-o luați așa! V-am văzut, știți fotbal, doar nițel curaj vă mai trebuie. Dublați jucătorul care înaintează și dați-i drumul tare!»**

Nu afirmăm că, ele singure, aceste îndemnuri au produs revelația. Sigur e faptul că primul gol în poarta campioanei l-au înscris «timizii» din Conțești și au condus aproape tot timpul, cedînd abia în final cu un incredibil 3—4 care i-a dus în mod nesperat de pe locul ultim pe locul 3 la egalitate cu «A.S. Săgeata». Vasăzică, de unde își puneau problema să nu piardă la scor mare, s-au ales și cu medalii, și cu diplome, și cu premii în obiecte. La ei am văzut și una din cele mai frumoase acțiuni: Ionică Peța a pornit cu mingea pe extrema dreaptă din propria jumătate de teren și nu s-a oprit pînă n-a înscris! Voință...

TREBUIE să notez că, deși am asistat la un turneu «de mare luptă», atmosfera a fost excepțională: adversarii de pe teren au devenit din prima clipă și prieteni, cînd a fost cazul s-au aplaudat reciproc pentru o fază bună. Profesorii-antrenori și uteciștii-antrenori au dat cel mai frumos exemplu de colaborare colegială, fiecare ocupîndu-se adesea de rezolvarea unor probleme care nu priveau neapărat echipa «lui», ci și altă echipă; și, toți împreună, au alcătuit un stat major atent, harnic și înțelept, care a fost de mare ajutor redacției în buna desfășurare a turneului.

Ov.Z.

ROMAN FOILETON

ia în considerație.

— Mare lucru dacă n-o să ajungem la marginea orașului fără să băgăm de seamă intersecția de lîngă blocul nostru, zise el ca să treacă timpul.

— Spune-mi, ție chiar nu ți s-a părut suspect că n-a ieșit nimic din toate testele noastre de pînă azi? ridică tonul Dinu, oprindu-se pentru cîteva clipe, apoi asigurîndu-se că din spate nu vine nimeni, a coborît de pe bicicletă.

Val a coborît și el, acceptînd să meargă la pas, alături de bicicletă. Păreau doi inși scoși din cursă, cu mult înainte de a fi cazul. Fețele lor nu trădau nici cel mai mic efort. Așa și era. Bătălia se da în adînc, unul manevrînd parametrii unei ecuații voit alambicate, celălalt răscolindu-și mintea să dea de firul necunoscutelor.

— Dacă îmi amintesc bine, nimeni n-a pronunțat această expresie: n-a ieșit nimic din toate testele noastre. Ești primul care le folosești, iar eu al doilea, imitîndu-te. Abia mîine vom auzi niște prime concluzii.

VA URMA

CONCURSUL REVISTEI **Cutezătorii**

O ȘCOALĂ A CREATIVITĂȚII PIONIEREȘTI

CU ACEASTĂ LUCRARE VOI CONCURA LA SECȚIA

A. ☐ ELECTRONICĂ, AUTOMATIZARE, CIBERNETICĂ	D. ☐ RADIO ȘI TELEVIZIUNE	G. ☐ MACHETE DE CONSTRUCȚII
B. ☐ ELECTROMECANICĂ, MECANICĂ, MECANIZAREA AGRICULTURII	E. ☐ JUCĂRII	H. ☐ „ATELIERUL FANTEZIEI“
C. ☐ APARATE ȘI INSTRUMENTE DIDACTICE	F. ☐ MODELISM	I. ☐ LUCRĂRI DIN DOMENIUL PROTECȚIEI MUNCII

J. ☐ „ATELIER 2000“ MACHETE FUNCȚIONALE CU CARACTER DE ANTICIPAȚIE

LINIȘTE, SÎNTEM ÎN EMISIE!

Schiță de OVIDIU ZOTTA

— **Eu NU tai din text,** bombăni Titel Popenici. **Taie TU din ciucurii cu care ai umplut partitura. — Ciucurii ăștia sînt o compoziție muzicală, ar trebui să înțelegi,** se necăji Silvia, executînd repede, nervoasă, cîteva măsuri la ghitară. **Nu se aude sau ești surd? Linie melodică, ARMONIE, contrapunct! Versuri poate scrie oricine, pe cînd muzica are reguli de fier. — Ale poeziei sînt de aur. Nu renunț la nici o silabă. — Dar vezi bine că versurile refrenului nu se potrivesc cu melodia! — Eu cred dimpotrivă, că melodia TA nu se potrivește cu versurile mele.**

Cei din studio ascultau amuzați, fără să intervină, această dispută artistică. Pînă la urmă, Titel și Silvia aveau să se înțeleagă, ciorovăiala lor nefiind decît o aparență; era prima oară cînd urmau să cînte împreună și, ca să-și ascundă emoția, se prefăceau că se ceartă. Dacă exista un motiv serios de nemulțumire, el trebuia căutat în altă parte și anume în «șarpele cu clopoței». Așa fusese denumită aparatura studioului, instalat de Aurică Grigoraș în încăperea care servise mai înainte pentru depozitarea lenjeriei internatului, mutat acum în clădirea cea nouă. Ajutat de Motoi, Grigoraș lucrase după un plan pe care-l schimba de la o zi la alta, după cum i se năzărea că ar fi mai bine sau după felul pieselor care-i cădeau în mînă. Numai difuzoarele agățate prin școală arătau a lucru normal. Aparatajul stației nu cunoscuse încă fericirea vieții tihnite dintr-o carcasă; bobine, condensatoare, rezistențe, tranzistori acopereau rafturile, masa, podeaua și chiar pervazul ferestrei, într-un hățiș de sîrme multicolore. La întrebarea «Cînd o să aduni toate astea în cutiile lor?», Grigoraș răspundea senin că mai are de pus la punct «o nimica toată» și «mîine» montează totul cum se cuvine în casetele care trebuiau să fie pupitrul de comandă, stația propriu-zisă și blocul de înregistrare-copiere-mixaj. Aceste casete, lucrate îngrijit de Vătășelu, după niște desene făcute special de Remus, arătau splendid, însă zăceau inutile într-un colț. «Mîinele» lui Grigoraș era o noțiune relativă, pentru că el avea mereu «o nimica toată de pus la punct». Spre uimirea necunoscătorilor, imposibila adunătură de piese alcătuia totuși un ansamblu capabil să funcționeze, dar numai în prezența lui Grigoraș, singurul care, cu șurubelnița într-o mînă și cu letconul în alta, se putea orienta în acest hățiș. Lipea ici, răsucea colo, stabilea un contact în altă parte și arăta spre microfon: «Dați-i drumul, sîntem în emisie».

Ușa se închise încet, Motoi își șterse îndelung tălpile pe împletitura de papură, se scutură de picăturile ploii, își trecu pieptănul prin părul ud și încîlcit. Chiar dacă părăsea o încăpere pentru numai cinci minute, și chiar dacă nu ieșea din clădire, el își respecta obiceiurile. — **Nu te mai dichisi atît! Ai reușit să-l vezi?** se repezi Titel Popenici, uitînd de toate precauțiile și dovedind cît era de interesat să se producă în calitate de autor și interpret. **Ai vorbit cu el? — Da. — În fine! Și? — Nimic.**

De trei zile, Grigoraș era imposibil de întîlnit. Nici prin curte nu-l vedeai, se zăvorîse în casă. Pe lîngă curiozitatea stîrnită de acest comportament, îi neliniștea soarta instalației. Trebuia pregătită prima emisiune din noul an școlar și numai Grigoraș era în stare să pună în funcțiune «șarpele cu clopoței». Se mai pricepeau și alții la radiotehnică, dar nimeni nu reușise să se descurce în montajele lui. Spre ciuda Silviei, o chemaseră și pe Daniela Vasiloiu, care avea să le fie colegă și deținea un invidiat loc trei la campionatul național de ultrascurte, dar nici ei nu-i mersese — spre bucuria Silviei. — **E bolnav?** întrebă Vichi. **S-a bătut cu cineva și are ochii umflați? A făcut vreo prostie și nu-i mai dau voie ai lui să plece de-acasă?**

Motoi scutură cu hotărîre din cap la toate aceste ipoteze, arătînd că sînt nefondate. — **Atunci?** se miră Vichi.

Motoi oftă, începu să strănute, nasul i se făcu roșu, iar obrajii palizi — cum i se întîmpla cînd era tulburat — privi cu fereală în direcția Danielei, apoi șopti cîteva cuvinte la urechea lui Remus. Pictorul de corăbii îl ascultă îngîndurat — ceilalți priveau scena cu îngrijorare; dacă Motoi găsea că nu poate să-i vorbească decît lui Remus, însemna că se întîmplase ceva deosebit de important. Existau lucruri pe care numai Remus le putea face fără a stîrni complicații. Într-adevăr, pictorul de corăbii își aținti prietenos ochii asupra Danielei: — **Motoi al nostru e foarte timid. Cînd e de față cineva pe care nu-l cunoaște foarte bine, n-are curaj să vorbească, ce zici de el? — Nu-i un cusur prea mare, mi se întîmplă și mie,** zîmbi Daniela. **Ah, dar ce tîrziu s-a făcut! La 11 trebuie să mă întîlnesc cu mama la magazin, să alegem material de perdele. — Du-te repede,** zise cu o bunăvoința usturătoare Silvia, **chiar azi-dimineață s-a adus marfă, era bine dacă nu veneai deloc și te duceai din vreme acolo unde ai treabă. Să-mi spui și mie ce model ai ales, acum dă fuga, ia dă tu fuga!**

Abia se închise ușa în urma Danielei, că toți tăbărîră pe Motoi, să-i pună la curent. Motoi suspină: — **Grigoraș mi-a cerut cuvîntul să tac din gură.** Titel îl apucă de revere: — **Și-abia acum spui asta?! — Dar am uitat să i-l dau...**

...Fata se urcase în tren la Roman. Grigoraș o ajutase să-și pună valiza în portbagaj, ea îi mulțumise și se apucase să dezlege cuvinte încrucișate. Peste vreo zece minute, exclamase: «**Cum vine asta, pepene în două litere?!**» Grigoraș o lămurise la iuțeală: «**Simplu. Litera p, adică pe, lîngă n, adică ne!**» Noua venită îi apreciase istețimea. De la careul de cuvinte încrucișate, conversația demarase în mare viteză, atingînd o mulțime impresionantă de subiecte, și Grigoraș, văzînd că are succes, devenise din ce în ce mai vorbăreț, simțind nevoia să arate cît mai amănunțit ce om deosebit era el. Îi povestise o sumedenie de lucruri — cum prinsese el odată niște hoți de căpșuni (**«Fantastic! Eu i-am prins!»** strigă **Vichi**), cum își făcuse singur o pereche de schiuri și o grămadă de băieți îl imitaseră (**«Caraghiosul,** zîmbi Remus. **Schiurile mele!»**) cum, altădată, fiind văzut că examinează cu lupa niște insecte, toți colegii făcuseră rost de lupe, cartierul devenind o adevărată cetate a specialiștilor în științele naturii (**«Îl jupoi!** se indignă Vătășelu. **Eu am fost ăla!»**). Motoi își continuă multă vreme înșiruirea, avînd un aer din ce în ce mai necăjit, de parcă el ar fi fost vinovatul. — **Un lucru nu pricep,** zise într-un tîrziu Silvia. **De ce aiuritul ăsta de Grigoraș se ferește de noi? Cum putea să-și dea seama că o să aflăm cît e de mincinos?** — **Simplu,** zise Motoi, mîhnit ca întotdeauna cînd unul din prieteni era într-o situație proastă. **Abia la sfîrșitul călătoriei a aflat că fata se mută în orașul nostru, o să învețe la școala noastră și se numește... — Daniela Vasiloiu, nu-i așa?** bombăni Silvia. **Eram sigură. Numai necazuri ne face de cînd a venit. — Care necazuri? se miră Vichi. E vina ei că Grigoraș a mințit? — Bineînțeles. O fată serioasă, cînd merge cu trenul, nu intră-n vorbă cu necunoscuți, și pe urmă, dacă privim mai atent lucrurile, nici nu se poate spune că Grigoraș a mințit sută la sută. — Te pomenești că o fi spus adevărul?! — Dintr-un punct de vedere, da. Faptele pe care i le-a povestit Danielei nu sînt invenții, s-au petrecut în realitate. — Însă NU** el **a fost eroul lor, ci alții! E un mincinos dovedit și-am să i-o spun. A furat pur și simplu faptele noastre!** exclamă Vichi. — **Ia stai nițel,** zise

---

REVISTA «CUTEZĂTORII»

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“
CONCURSUL REPUBLICAN DE CREAȚIE
TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

BREVET

EDIȚIA 1980

de înscriere și participare

SUBSEMNATUL · · · · · · · · · · · ·
ABONAT LA REVISTA «CUTEZĂTORII»,
DOMICILIAT ÎN COMUNA (ORAȘUL, MUNICIPIUL) · · · · · · · · · · · · · ·

STRADA · NR. · · · · · · · · · · · · ·

JUDEȚUL · · · · · · · · · · ELEV LA ȘCOALA GENERALĂ (LICEUL) · · · ·

CLASA · · · · · · · · · · · · DIN LOCALITATEA · · · · · · · · · · · · · · ·

VĂ ROG SĂ MĂ ÎNSCRIEȚI PRINTRE PARTICIPANȚII LA CONCURSUL REPUBLICAN DE CREAȚIE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR, EDIȚIA 1980, MĂ ANGAJEZ SĂ PREZINT LA CONCURS LUCRAREA INTITULATĂ:

GONG INAUGURAL LA CONCURSUL DE CREAȚIE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR — EDIȚIA 1980

Noua ediție a concursului își inaugurează, odată cu publicarea Brevetului de înscriere și participare alăturat, etapa de masă. În cadrul ei, pionierii și școlarii vor proiecta și vor executa, individual și în grupuri, în cercurile tehnice din școli și întreprinderi productive, în atelierele de la casele pionierilor și șoimilor patriei, lucrări tehnice funcționale, utile, bazate pe idei originale, proprii, cu aplicație în toate domeniile vieții. Brevetul va fi completat și înaintat, ierarhic, Remus, privindu-l atent cu ochii lui albaștri, plini de liniște. **Spui că ne-a furat faptele. De ce o fi făcut asta? De ce nu și-a folosit faptele LUI? — Fiindcă n-are. — Mă îndoiesc.** (Remus se uită la Motoi). **Ții minte cum a adus Grigoraș din deltă nuferii, fiindcă așa zisese Andreescu al nostru, că atunci cînd o să înveți tu gramatică or să crească nuferi pe piedestal. I-a expus Danielei ȘI întîmplarea asta? — Nu. — Ești sigur? — Sînt. L-am întrebat și mi-a spus că de nuferi uitase. — Dar despre tabloul pe care m-a pus să-l fac fără să-mi spună că vrea să i-l dăruiască Silviei de ziua ei? — Nici despre asta n-a vorbit. Mi-a zis că este o problemă strict personală . — Atunci i-o fi povestit Danielei cum de i-a trăznit prin cap în trimestrul doi să umble o jumătate de zi ca să ne întrebe dacă n-are vreunul nevoie de ajutorul lui? — Nu. A trecut isprava sub tăcere, mi-a spus că Daniela s-ar fi putut să nu-l creadă.**

Remus se uită la toți, pe rînd, cu mare atenție: **— Curios, nu-i așa? Omul nostru AVEA cu ce să se laude, însă a preferat să aleagă întîmplările altora. Nu-mi pot explica asta decît prin faptul că i s-or fi părut mai deosebite decît ale lui, cu toate că, de exemplu, istoria cu nuferii ar putea să figureze în cel mai pretențios palmares. Ce facem cu băiatul ăsta? — Din partea mea,** zise Vătășelu, treacă de la mine: **îi dau întîmplarea cu lupa. Dacă i-a plăcut, înseamnă că putea să-i treacă și lui prin cap. — Fie,** oftă Vichi. **Îi dau și eu gloria prinderii hoților de căpșuni. În mod sigur ar fi procedat la fel. — Și eu dau schiurile,** zise Remus. **Mi-a făcut un mare serviciu cu tabloul. Eu în perioada aceea eram cam certat cu Silvia, rămăsese singura fără o corabie de-a mea și nici n-aveam de gînd să-i fac hatîrul, așa că numai datorită lui Grigoraș... Asta e. — Bine,** zise Titel, **ne-am înțeles, nu-i mai reproșăm nimic, dar cum facem să-l scoatem din casă ca să pună în funcțiune «șarpele cu clopoței»? Motoi zîmbi larg: — Nu-i nici o problemă, stați nițel...**

Deschise ușa, fluieră încetișor și în secunda următoare Grigoraș apăru îmbujorat, cu geanta plină de unelte, repezindu-se fără vorbă la instalație.

— Titele, zise Silvia, îți spun pentru ultima oară: vezi ce faci cu textul!

— Sst! exclamă Grigoraș. Poate că merge și așa. Apropiați-vă de microfon. Liniște. Se înregistrează!

---

comandantului-instructor de unitate din școală, consiliilor comunale, orășenești, de sector, municipale, colectîndu-se în final la consiliile județene (Consiliul municipal București) ale Organizației Pionierilor.

Regulamentul concursului poate fi consultat la toate consiliile județene, municipale, orășenești, de sector și comunale ale Organizației Pionierilor.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

TRIBUNA CITITORILOR

Stimate tovarășe redactor șef,

În condițiile actuale ale penuriei de energie, cînd eforturile generale sînt orientate în direcția găsirii unor noi modalități de utilizare a surselor «moderne» de energie — solară, eoliană, geotermică etc., — noi, tînăra generație, ne aflăm angrenați trup și suflet în vastul program elaborat de Partidul Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

După cum știm, pentru perioada viitorului cincinal, Programul de cercetare științifică a înscris, ca priorități obiective de cea mai mare însemnătate privind dezvoltarea susținută a bazei proprii de materii prime și energie, **elaborarea de noi tehnologii în scopul utilizării raționale a energiei și a noilor surse de energie.**

Tînăra generație a patriei, noi, pionierii de azi vedem în importantele documente ce se vor dezbate la cel de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român perspectivele minunate, însuflețitoare, o nouă etapă, de înflorire și mai puternică a întregii economii, o chemare spre noi și înălțătoare fapte de muncă, de luptă pentru progresul țării.

Organizația Pionierilor pune la dispoziția noastră posibilități multiple de reliefare a efortului nostru creator, în această direcție marea noastră «arenă» de întrecere fiind Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, în care proiectele cele mai temerare sînt materializate în diferite aparate și machete.

Avînd în vedere că România pune pe primul plan cercetarea în domeniul energeticii, noi, pionierii membri ai «Atelierului fanteziei» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din municipiul Buzău, propunem **un amendament la Regulamentul concursului de creație tehnică al pionierilor** și **școlarilor** și anume **înființarea unei noi secții, cu denumirea «Pionierii și energetica mileniului III»,** în cadrul căreia se vor putea prezenta în exclusivitate lucrări din acest domeniu «fierbinte» al secolului nostru. Rațiunea pentru care înaintăm această propunere este aceea că, la edițiile precedente ale concursului, diferitele aparate și machete care vizau valorificarea surselor neconvenționale de energie au fost introduse în secții diferite ale concursului, cînd, în esență, destinația acestor lucrări era foarte precisă și actuală.

Dorim ca propunerea noastră să constituie și **o chemare la întrecere către toți pionierii participanți la acest concurs.**

În paginile revistei a apărut invitația că pionierii să propună un nume pentru concursul lor de creație tehnico-științifică. Propunerea noastră ar fi ca întrecerea tehnicienilor cu cravată de pionier să poarte numele PROMETEII SECOLULUI XX.

Pionierii membri ai «Atelierului fanteziei» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Buzău

CUPA „CUTEZĂTORII“ LA FOTBAL PENTRU COPIII DE LA SATE

(Urmare din pag. 13)

cum se știe, «țin» totdeauna cu cei aflați în dificultate, în aceste 7 minute, printr-un efort de mare spectaculozitate, jucătorii «Săgeții» înscriu, unul după altul, 3 goluri în poarta «Olimpicilor» (cărora nu le vine să-și creadă ochilor), egalînd. Și dacă meciul ar mai fi durat cîteva minute, cu siguranță că nu acesta ar fi fost rezultatul.

În cel de-al cincilea meci — dintre «Săgeata» și «A.S. Silitorul» — încurajați de succesul pe care-l înregistraseră în fața «olimpicilor», fotbaliștii dîmbovițeni încearcă să reediteze performanța precedentă. În prima repriză reușesc chiar (0—0 la pauză), în cea de-a doua însă ilfovenii («A.S. Silitorul») își impun net superioritatea (evidentă mai ales în condiția fizică) și meciul se termină cu rezultatul de 5—0 pentru ei.

După calculele hîrtiei, «Recolta» din Gărăgău, Teleorman era, înainte de cel de al șaselea meci, campioană. Dar co-județenii lor, «Olimpicii» (din Conțești, Teleorman), cu care și-au disputat această ultimă partidă, au fost la un pas de-a le «sufla» cupa și de a le-o servi, pe... tavă, ilfovenilor din Bolintin-Deal. După ce prima repriză se încheie cu scorul de 3—1 pentru «Recolta», după pauză «Olimpicii» își revin ca prin minune și reușesc să egaleze în cîteva minute doar. Vom asista, oare, la o răsturnare spectaculoasă, la o surpriză de proporții? Vor pierde cei de la «Recolta» Cupa pe care o și considerau a lor? N-ar mai fi fost nevoie decît de un singur gol înscris de olimpici și faptul s-ar fi petrecut. Și cum se acordă și un 11 metri pentru aceștia, emoțiile de ambele părți ating cote maxime. Dar penaltiul este apărat de portarul «Recoltei», iar Virgil Bunea de la «Recolta» rezolvă brusc «problema», înscriind un gol de toată frumusețea, în poarta «Olimpicilor».

După fluierul final, clasamentul arată astfel: pe primul loc și **cîștigătoarea Cupei «Cutezătorii» — echipa «RECOLTA»- Gărăgău, județul Teleorman; pe locul doi — «A. S. Silitorul», Bolintin-Deal, Ilfov; pe locul trei, la egalitate de puncte, «Olimpicii», Conțești, Teleorman și «Săgeata», Cojasca, Dîmbovița.**

N. DOANA

Dragi prieteni din Buzău,

Sîntem foarte bucuroși că tocmai voi, creatori afirmați pe prim plan la «Atelier 2000», ridicați problema preocupării pionierilor pentru energetica viitorului. Cadrul cel mai propice pentru afirmarea acestor idei rămîne **Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor**, *prin toate secțiunile sale, în primul rînd prin chiar secțiunea J,* **«ATELIER 2000»**, *secțiune rezervată, începînd cu ediția 1980, devansării cutezătoare a timpului, abordării curajoase, creatoare a temelor mileniului al treilea.*

TALONUL Nr. 4

„PIETON 2000“

ÎNTREBARE:

Biciclistul din imagine intenționează să vireze la stînga. Trasați pe schiță direcția pe care o va urma în funcție de semnificația marcajului rutier.

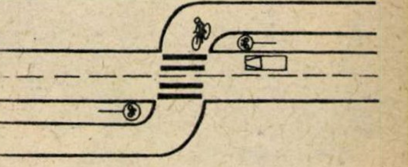

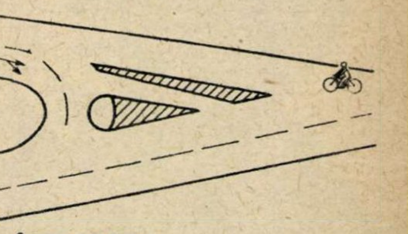

ÎNTREBARE:

Elevul din imagine circulă pe o pistă special destinată bicicliștilor. În situația prezentată în imagine, cine are prioritate: biciclistul sau autoturismul?

Răspunsuri:

a) autoturismul, deoarece circulă pe un drum public;

b) biciclistul, pentru că vine din dreapta autoturismului;

c) biciclistul, numai dacă descalecă și traversează pe jos șoseaua.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226, București.

16 PAGINI, 2 LEI

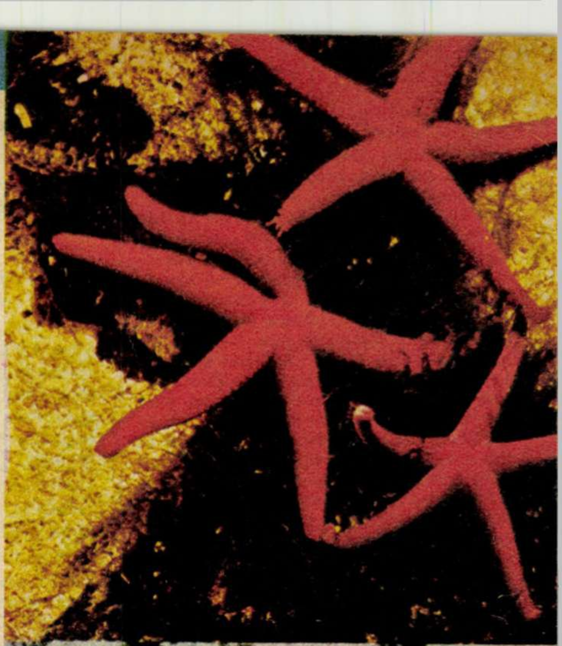

O întrebare milenară:

CUM A APĂRUT VIAȚA PE PĂMÎNT?

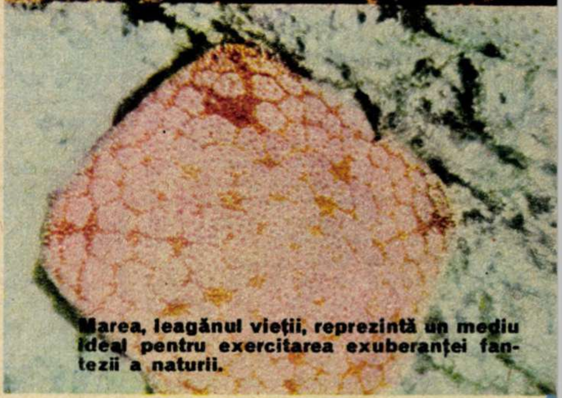

Marea, leagănul vieții, reprezintă un mediu ideal pentru exercitarea exuberanței fantezii a naturii.

Una din marile întrebări pe care și le-a pus omul de-a lungul timpului a fost: cum a apărut viața pe Pămînt? De unde a venit, cum a fost acel început? Se înțelege că răspunsul era diferit de la o epocă la alta, în funcție de cunoașterea fenomenelor naturii sau de modul de interpretare a acestor cunoștințe. Cu milenii în urmă, omul, înfricoșat și dominat de natură, nu putea decît să accepte ideea unei forțe supranaturale, imaginată sub diferite înfățișări și nume, după bogăția fanteziei celor ce își creau acele reprezentări.

Deși întrebarea a frămîntat omul din cele mai vechi timpuri, răspunsul a putut fi dat abia în urmă cu cîteva decenii. Să încercăm să derulăm acest film al vieții.

În deceniul al treilea al secolului nostru, doi savanți deschizători de drumuri, biochimistul sovietic A.I. Oparin și biologul englez J.B.S. Haldane, pornind fiecare de la datele obtinute experimental în domeniul chimiei coloizilor și de la cercetări de astrofizică, cosmochimie etc., au demonstrat că viața, materia vie au apărut din materia nevie în urma unui lung proces de transformări. Ambele teorii considerau că, într-o primă etapă, după apariția Pămîntului, o seamă de substanțe organice mai simple s-au format pe cale abiogenă (în absența organismelor vii), adică prin procese pur chimice. După aceea, în oceanul primar s-a realizat complicarea substanțelor organice în urma unor reacții chimice și au apărut astfel proteine, acizi nucleici, fermenți etc., componentele esențiale, fundamentale ale materiei vii. În sfîrșit, în ultima etapă s-a produs o concentrare a acestor substanțe organice complexe în forme viabile, care se reproduc și evoluează printr-un lung proces de selecție naturală.

Această teorie, intitulată Evoluția chimică a vieții, demonstra că apariția vieții este o consecință naturală, legică a evoluției chimice a materiei pe planeta noastră și în univers. Cei doi savanți, lucrînd în țări diferite, au ajuns simultan la aceleași concluzii și aceeași teorie. Nu a fost o simplă coincidență, ci rezultatul analizei datelor științifice de pe poziții materialist-dialectice (ambii savanți erau adepți ai acestei filosofii).

Prin teoria evoluției chimice a vieții, știința și filosofia au dobîndit certitudinea că geneza primară a vieții pe planeta noastră a fost un proces material, natural, nu de esență supranaturală. Această certitudine este una din cele mai remarcabile cuceriri ale științei secolului nostru. Teoria lui Oparin și Haldane a fost confirmată printr-un lung șir de experiențe efectuate în diferite laboratoare din lume. Experiențele constau de fapt, în simularea acelor condiții primare, în reconstituirea atmosferei Pămîntului de acum patru miliarde de ani. Primele experiențe în această direcție încep în 1953, adică într-o epocă ce marchează, în multe privințe, începutul biologiei moderne. Pe atunci, nici un satelit nu fusese lansat pentru studiul sistematic al Soarelui în afara atmosferei, dar rachete-sondă culeseseră un anumit număr de date referitoare la radiația ultravioletă.

Seria simulării atmosferei primare a Pămîntului în condiții de laborator a fost deschisă în 1953 de Stanley L. Miller, pe atunci student la Universitatea din Columbia. El a avut curiozitatea de a introduce într-un balon de cinci litri un amestec de gaze (componente ale atmosferei primare), și anume 13% hidrogen, 26% metan, 26% amoniac și 35% vapori de apă; menținînd o temperatură de 60 de grade, el a supus timp de opt zile acest model (mostră) de atmosferă primară unor descărcări electrice de 60 000 de volți, echivalente cu cele din timpul furtunilor care tulburau atmosfera primară. Atunci a apărut și surpriza cea mare: în balon s-au găsit aproximativ 12 aminoacizi — substanțe ce se află la baza alcătuirii materiei vii —, aminoacizi între care se află glicocolul și alanina, precum și diverși alți compuși organici, cum ar fi acidul și aldehida formică, acidul cianhidric etc.

Rezultatul era atît de senzațional, încît Miller s-a temut ca sinteza acestor substanțe și aminoacizi să nu fie opera unor microorganisme existente în balon. Pentru a se convinge, S.L. Miller sterilizează din nou, extrem de atent, aparatul său. Rezultatele sînt identice. El obține o întreagă gamă de compuși, între care aminoacizii ocupă un loc important, obținînd, în plus, și ureea. Dacă, în 1828, sinteza ureii, realizată în laborator pentru prima dată de către F. Wöhler, a însemnat un eveniment — întrucît s-a demonstrat că substanțele organice (care conțin carbon) nu sînt în mod obligatoriu produși ai vieții, așa cum se credea pînă atunci —, Miller a dovedit prin experiențele lui că această sinteză a ureii a putut să fie realizată, plecînd de la compuși foarte simpli, înainte de apariția vieții pe Pămînt.

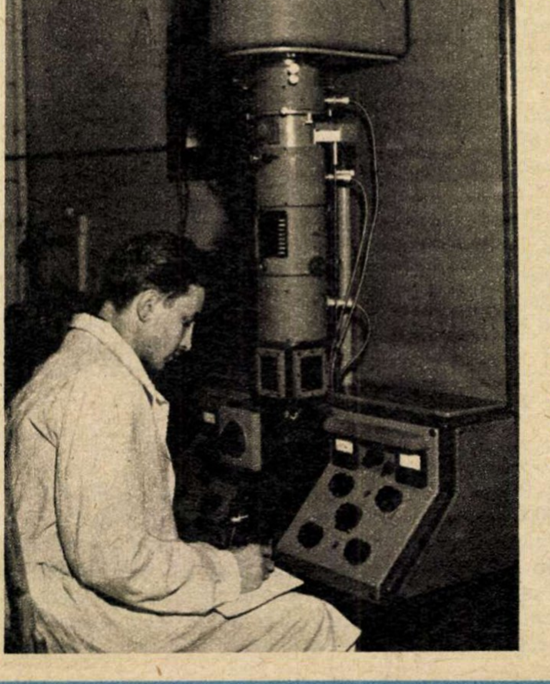

Controversate, discutate și uneori contestate, experiențele lui Miller au convins în cele din urmă, contribuind la mai buna înțelegere a mecanismelor după care, în cadrul unității de netăgăduit a materialității lumii, natura a străbătut pasul de la mineral la organic. S-a demonstrat astfel că se pot obține — contrar opiniilor de pînă atunci — molecule organice, respectiv aminoacizi, în afara unui organism viu.

Începînd cu această experiență celebră, numeroase alte experiențe și cercetări au confirmat evoluția chimică, prebiologică. Harada în Japonia, Schram în R. F. G., Reid în Canada, Fox și Calvin în Statele Unite, Pavlovskaia și Pasînski în Uniunea Sovietică și încă mulți alți cercetători realizează simulări extrem de variate ale atmosferei primare și obțin aminoacizi și alte substanțe organice aflate la baza structurii biochimice a materiei vii.

Unde s-au format, în ce mediu, aceste substanțe organice? După Oparin și alți cercetători, leagănul primelor forme de viață ar fi fost apa mărilor de tip tropical, pe cînd S.W. Fox și alții susțin că el s-ar fi situat în zonele din jurul vulcanilor. Desigur, din punct de vedere filosofic este indiferent locul anume în care a apărut viața primară. Important este că, în toate ipotezele, oamenii de știință ajung la concluzia că viața apare din materia nevie (din sisteme macromoleculare) printr-un mecanism fizico-chimic (și nu supranatural).

Dar aminoacizii nu sînt încă materie vie sau viață: ei reprezintă abia ceea ce sînt cărămizile pentru o clădire. Despre modul în care a fost realizat acest mare salt pe drumul spre apariția vieții — într-un număr viitor.

ELENA MARINESCU

Florile recunoștinței pentru educatorii noștri.

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

40

Cutezătorii

JOI,
4 OCTOMBRIE
1979, ANUL XII
(NR. 628)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

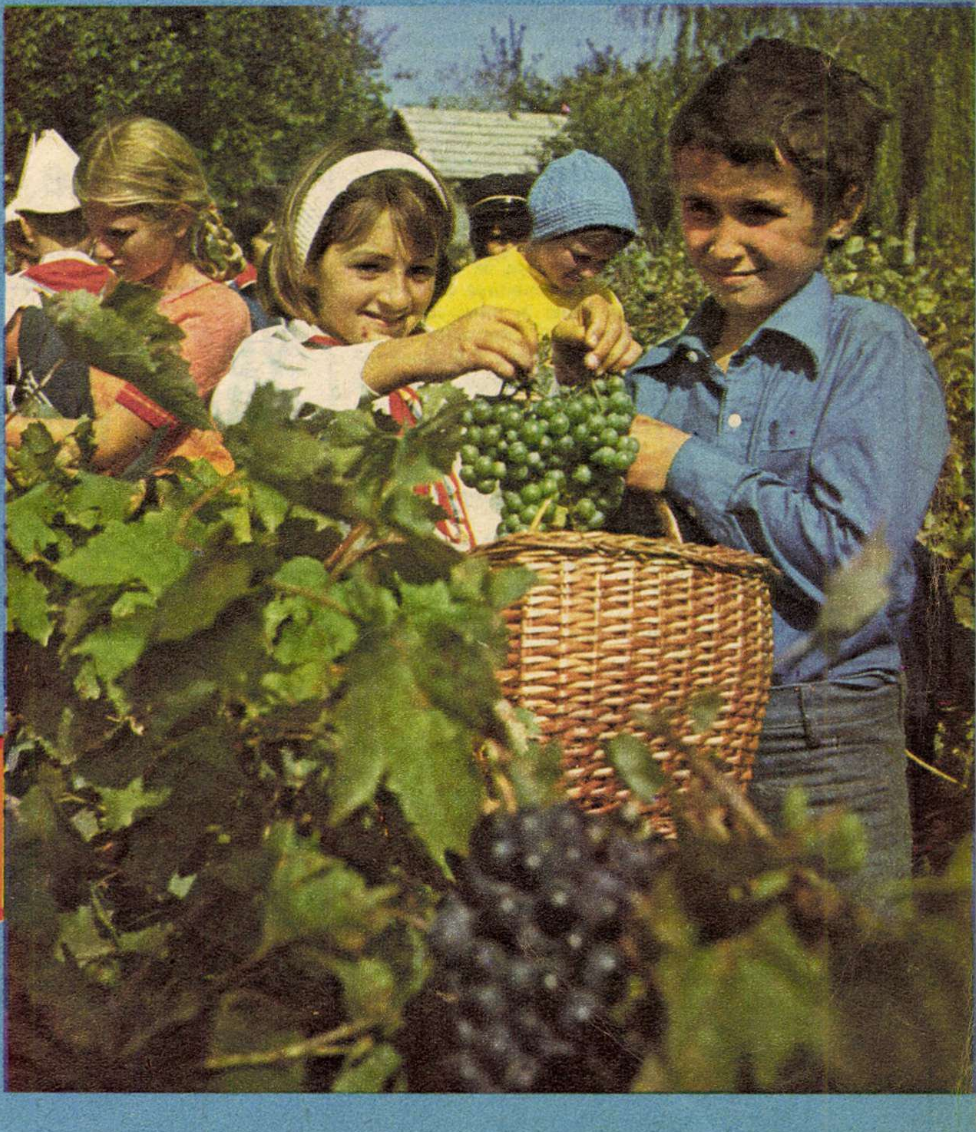

NOTA ZECE LA HĂRNICIE!

(Reportajul în pag. 4-5)

CADRAN
POLITIC
SOCIAL
CULTURAL
Cutezătorii

DOCUMENTELE CONGRESULUI AL XII-LEA AL P.C.R. ÎN DEZBATEREA COMUNIȘTILOR, A OAMENILOR MUNCII

În spiritul profundului democratism ce caracterizează viața partidului și a societății noastre, comuniștii, oamenii muncii își concretizează adeziunea la ideile cuprinse în documente exprimîndu-și opiniile, făcînd propuneri în legătură cu modalitățile practice de înfăptuire a obiectivelor prevăzute în aceste documente.

Marile probleme ale vieții noastre — ale tuturor — în dezbaterea tuturor! În lumina dezbaterilor care prefigurează noile fapte ale urcușului nostru spre comunism, oamenii muncii din țara noastră — români, maghiari, germani și de alte naționalități, înfrățiți în muncă și idealuri — întîmpină Congresul partidului prin ample și îndrăznețe fapte de muncă.

● **Un întreg județ — județul Cluj** a îndeplinit de curînd planul producției globale industriale pe primii patru ani ai cincinalului. Oamenii muncii clujeni dedică acest succes Congresului al XII-lea al partidului și se angajează să muncească în continuare cu și mai multă dăruire pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor ce le revin din Programul partidului.

● **Premieră românească la... înaltă tensiune!** La Sibiu, la întreprinderea de rețele electrice au fost efectuate lucrări la o linie electrică aeriană de 400 000 volți, fără scoaterea acesteia din funcțiune. Premieră în istoria energeticii românești, care plasează România printre puținele țări din lume ce aplică această metodă. Succesul muncitorilor, al specialiștilor de la Sibiu constituie o confirmare a orientărilor cutezătoare, dar realiste, conținute în documentele Congresului al XII-lea, în Programul-directivă în domeniul energiei.

● **Ore de vîrf pe ogoarele țării.** O săptămînă frumoasă, cu zile senine în cea mai mare parte a timpului, a prilejuit hărniciei oamenilor de pe ogoare să aducă la adăpost cît mai multe roade. Pe harta țării, procentele ilustrînd ritmul recoltării cresc!

ROMÂNIA — LA TRIBUNA O.N.U.

La actuala sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite țara noastră participă hotărîtă să contribuie, împreună cu celelalte state, la dezbaterea problemelor majore care preocupă omenirea și la adoptarea unor soluții juste și durabile în interesul păcii, destinderii, înțelegerii și colaborării internaționale.

Reafirmînd principiile politicii externe a României, rolul hotărîtor al președintelui țării, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, la elaborarea și promovarea lor, ministrul român al afacerilor externe a expus atitudinea țării noastre în probleme de interes major ca: necesitatea dezarmării, realizarea noii ordini economice și politice internaționale, lichidarea subdezvoltării, creșterea rolului O.N.U. în viața internațională.

Dorind punerea în evidență a posibilităților pe care le au O.N.U. și Carta O.N.U. de-a acționa mai viguros și eficient în slujba asigurării păcii, România a propus înscrierea pe ordinea de zi a punctului privind **«Reglementarea prin mijloace pașnice a diferendelor dintre state».**

FESTIVALUL «GEORGE ENESCU»

Cea de-a VIII-a ediție a prestigioasei manifestări muzicale internaționale s-a încheiat sîmbătă, 29 septembrie, la Ateneul Român. În cele 10 zile ale festivalului au avut loc peste 40 de concerte, recitaluri, spectacole de operă, balet, operetă, folclorice. Interpreți de frunte din țara noastră și de peste hotare au dat viață unor capodopere ale muzicii universale, creațiilor marelui Enescu și, de asemenea, unor valoroase lucrări din repertoriul românesc contemporan.

Perpetuînd numele și spiritul lui George Enescu, Festivalul a prilejuit și de această dată solilor muzicii din diferite părți ale lumii o întîlnire fertilă în mesajele ei umaniste, pe solul generos al spiritualității românești.

IDEILE OMAGIULUI - ANGAJAMENT PRIND VIAȚĂ

«În ani de muncă și învățătură
Contur va prinde visul temerar.
Partid, în orice tînără făptură
Ai un cutezător, ai un vlăstar.»

(din Omagiul pionierilor la cel de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român)

● **«Județul nostru, în prezent și în viitor»** a fost titlul unei recente acțiuni a clubului de dezbateri politico-ideologice de la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Lugoj**, județul **Timiș**. Cu acest prilej pionierii au susținut vii și interesante dezbateri privind realizările economico-sociale ale județului în actualul cincinal, precum și perspectivele de dezvoltare ale Timișului și a tuturor județelor patriei, în lumina Proiectului de Directive ale celui de al XII-lea Congres al partidului.

● **Învățătura spre o nouă calitate.** Preocupati de îmbunătățirea calității la învățătură, încă din prima săptămînă de școală, în toate detașamentele școlilor generale din comunele **Gilău, Apahida** și **Feleacu**, județul **Cluj**, pionierii au efectuat un rodnic schimb de experiență privind căile și metodele pe care trebuie să le folosească în vederea obținerii de note bune și foarte bune, încă din primele săptămîni de școală. În discuțiile ce au avut loc, pionierii au acordat o atenție deosebită folosirii eficiente a timpului, pregătirii temeinice a temelor și îmbinării pregătirii teoretice cu practica productivă.

● **Primele acțiuni — primele bucurii.** Asemenea tuturor caselor pionierilor și șoimilor patriei din întreaga țară, la 1 octombrie și-a început activitățile și Casa pionierilor și șoimilor patriei din municipiul **Hunedoara**. Aici vin să-și petreacă folositor timpul liber peste 1200 de pionieri și șoimi ai patriei, fii ai harnicilor siderurgiști.

Încă din primele zile de activitate inițiativa pionierească și-a spus cuvîntul. Astfel, în cinstea celui de al XII-lea Congres al partidului, membrii cenaclului literar «Muguri» au și început pregătirea revistei de folclor intitulată «Pe Cerna în sus». Prima ediție a «Semaforului», care-și prezintă articolele sub genericul «Ora întîi» — proiecte pentru trei trimestre» oferă prețioase sugestii privind organizarea diferitelor activități. Totodată, el face cunoscută cititorilor pe tînăra poetă cu cravată de pionier, Marinela Avram.

● **Și în municipiul Satu Mare** peste 800 de pionieri și șoimi ai patriei au participat, duminică dimineață, la festivitatea de deschidere a activității Casei pionierilor și șoimilor patriei. În vederea acestui eveniment pionierii și prietenii lor mai mici, șoimii patriei, au pregătit un bogat program cultural — sportiv. Astfel, echipa teatrului de păpuși, aero si navo modeliștii, cei mai pricepuți desenatori, ca și pasionații sportivi au colaborat la pregătirea și prezentarea unui bogat și antrenant program, prefigurînd realizarea unor și mai bogate activități de viitor.

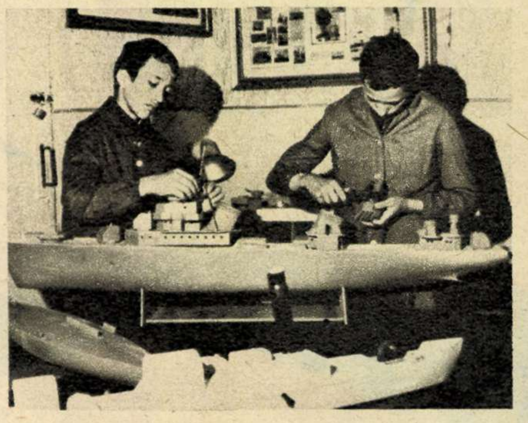

Scrisoare din treapta I:

VOI FI CONSTRUCTOR!

Ca fostă cititoare a revistei în anii minunați ai pionieriei, doresc să vă comunic o mare bucurie a mea: «Sînt fericită!» Aș repeta mereu această mărturisire!... Ați avut vreodată încredințarea că atingeți exact orizontul dorit dintotdeauna? Eu, da... A fost ziua în care am devenit elevă a **Liceului industrial nr. 21** din București, care pregătește viitori constructori. Aici, în acest liceu, îmi făuresc visul și-mi împlinesc pasiunea, pătrunzînd în tainele meseriei pe care am hotărît să o îmbrățișez.

Visul a-nceput cînd... lîngă școala generală in care urmam clasa a șasea, a început, într-o zi, să se construiască ceva.

— Ce se construiește aici? am întrebat noi, pionierii, curioși.

— O grădiniță! ne-a răspuns impunătorul om cu cască pe cap care era constructorul.

I-am privit cu toții mîinile, salopeta, fața, casca; zîmbea. I-am zîmbit și noi, dornici să facem cunoștință îndeaproape.

— Cum se construiește?... am întrebat noi.

A rîs binevoitor. Ne-a luat de mînă și ne-a arătat locul unde se turna fundația. Din ziua aceea îl vizitam mereu, iar eu nu conteneam cu întrebările. Ne povestea cîte are de făcut un constructor și cîte trebuie să cunoască. Îl ascultam, în timp ce ne jucam preparînd ipsos. Îmi plăcea. Visam că înalț o uriașă casă a fericirii.

Fiind pionier comandant de detașament, am propus tovarășei comandante-instructor ca la acțiunile de muncă patriotică să mergem să-l ajutăm cu toții pe constructor. Și l-am ajutat cu plăcere și cu hărnicia noastră. După această acțiune pionierească, de multe ori mă opream să-i privesc pe constructori, să-i admir. Mă impresiona ușurința cu care străbăteau înălțimile și mai ales le admiram mîinile. «De ce n-aș fi și eu ca ei?» m-am întrebat într-o zi.

— Îmi dădeam seama cît de utilă este meseria de constructor, în epoca de mari prefaceri pe care o cunosc toate așezările din țara noastră. Visul meu de a deveni constructor s-a materializat, cînd am început să mă pregătesc temeinic, pentru a ajunge în treapta întîi la un liceu de construcții.

Iată-mă, deci, la liceul pe care mi l-am dorit. Învățînd, muncind. Lucrînd ca elevă, totodată, pot să-mi reprezint cum mîinile mele vor înălța, alături de alți constructori, noi edificii ale socialismului. Pasiunea cu care aș vrea să așez o cărămidă, să urc pe schelă sau, undeva, la o masă, să trasez pătratul perfect al unei temelii de bloc este pasiunea mea de om în devenire — viitor om al muncii și viitor constructor. Satisfacția cu care le voi mulțumi celor care acum mă învață să-mi împlinesc visul, aici, este o bucurie, tot a vieții mele, a vieții noastre, de elevi.

În cincinalul viitor — care va ridica prin muncă harnică întreaga noastră țară pe noi trepte de progres — mă voi număra și eu printre cei ce înfăptuim luminosul program al partidului. Și e o mare fericire să știi că prin munca ta ești necesar, folositor țării, poporului tău.

OANA MAICAN
clasa a X-a B
Liceul industrial nr. 21, București

COMORILE PATRI

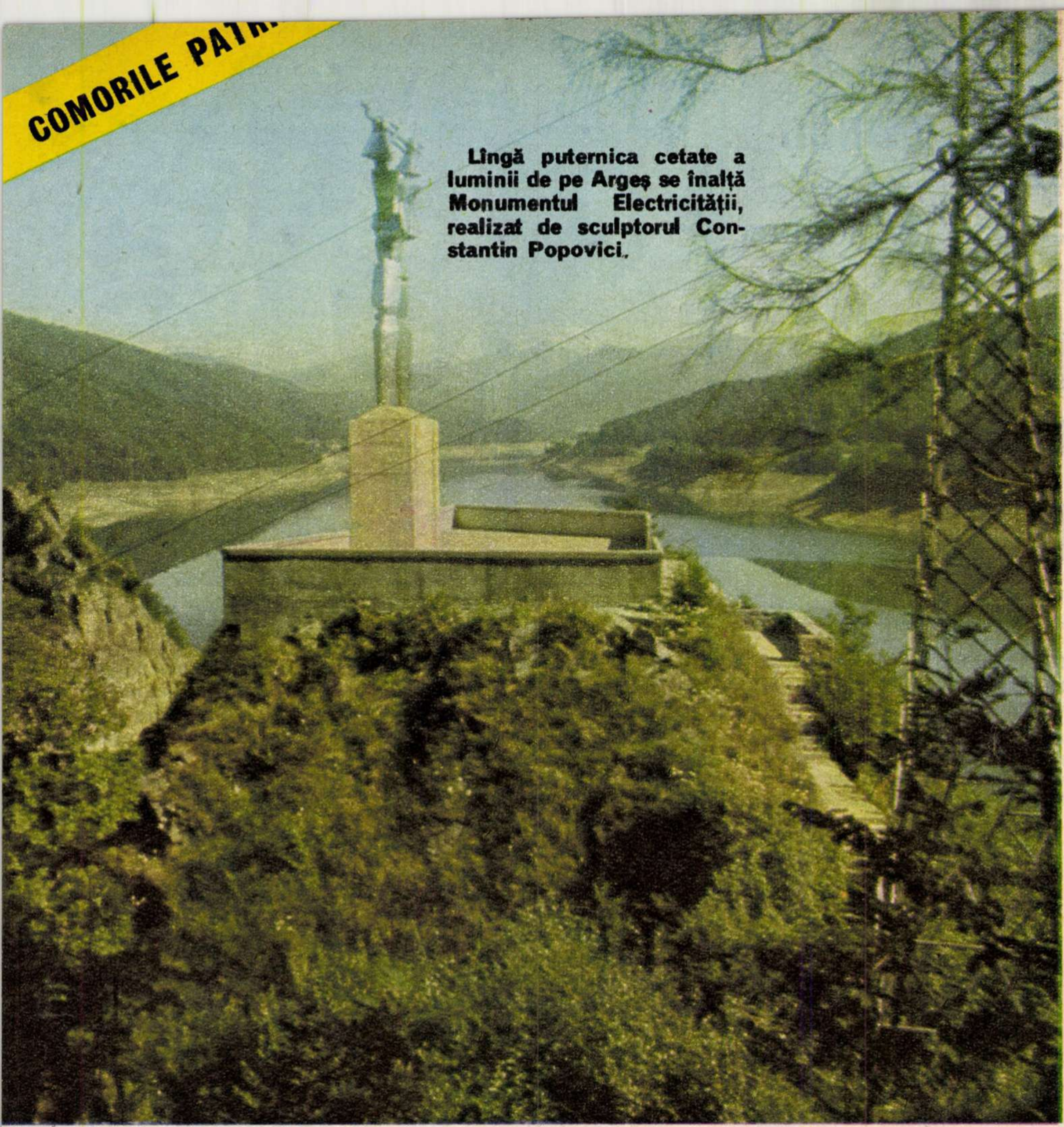

Lîngă puternica cetate a luminii de pe Argeș se înalță Monumentul Electricității, realizat de sculptorul Constantin Popovici.

PUIUL DE BRAD

Pe-o coastă din Carpați am semănat
Un pui de brad — și îl veghez să
crească
Înalt și drept, cu fruntea către soare
Lumina gliei țării s-o cinstească.

Îi place zarea pașnică și clară,
Nu schije de oțel să-l împresoare,
Ci adieri de frunză, cînt de doină,
Și fețe prietenoase, zîmbitoare.

Se-nalță bradul meu cutezător,
Cu sîrg din brazda reavănă și-adună
Comorile-nflorite veac de veac
În sacra noastră datină străbună.

Făclie de lumină și de pace
Brădutul meu destinul și-l vădește;
Așa îl vor și codrul și Carpații
Și maica Românie care-l crește!

N. RĂDULESCU-LEMNARU

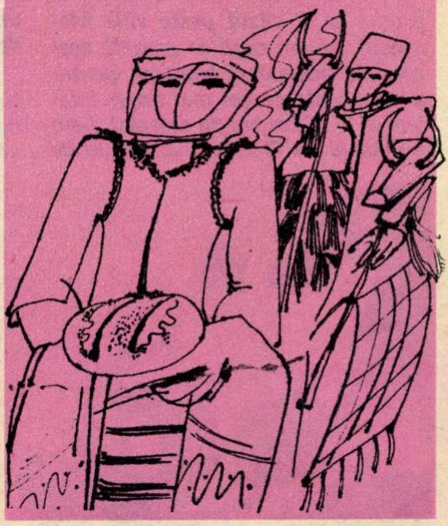

COPILĂRIE FERICITĂ

de ION DODU BĂLAN

Orice început de an școlar e încărcat de o rară și tulburătoare poezie, care leagă cu lacrimile bucuriei, cu emoții, visuri și nostalgii generațiile între ele. Mica vacanță mare — pentru a parafraza un confrate — s-a încheiat. Zilele au devenit mai scurte, lumina soarelui pare mai obosită și mai blîndă, florile se veștejesc, strugurii și nucile se coc, frunza îngălbenește de frica ploilor reci ce vor veni și apăsată de brumă, începe să se scuture, încet, încet, ca amintirile... Bunicii și părinții sînt în febra marilor începuturi și-i însoțesc pe **boboci** *la școală; se duc cu ei de mînă și cu propria lor copilărie, uneori veselă, de cele mai multe ori tristă. Ei știu și se bucură de faptul că nepoții și odraslele lor au într-adevăr o copilărie fericită, care decurge din fericirea propriei lor vieți, frumoase, îmbelșugate și demne. E limpede pentru oricine că scopul suprem al politicii partidului și statului nostru este fericirea omului, împlinirea personalității și a năzuințelor sale. Aș spune că înainte de toate e vorba de fericirea copiilor, la care veghează partidul și statul, părinții și profesorii, organizațiile de tineret, de la șoimii patriei la tinerii comuniști, pe scurt, întreaga noastră societate socialistă, în care:*

Români, maghiari, germani și
alte neamuri
Pe-un singur trunchi cresc în-
florite ramuri...

Cresc oameni de omenie, comuniști devotați patriei și poporului, constructorii de mîine ai noii societăți. Să nu uităm că adolescenții și copiii care intră în toamna aceasta pe porțile școlilor vor avea în 1990, an la care se referă multe din proiectele de documente ale Congresului al XII-lea al partidului, între 18 și 28 de ani. Vîrsta tinereții harnice, întreprinzătoare și inteligentă. Vîrsta aceea suplă, dinamică, la care omul ca Linos, fiul Uraniei din mitologie, poate merge pe spicele grîului fără să le aplece. Ei vor fi generația pe ai cărei umeri se va rezema peste un deceniu-două, ca și pe umerii celorlalte generații mature, istoria noastră viitoare, destinul poporului și al patriei noastre. Unde va fi inteligența și inima lor, va fi și viitorul nostru.

Educați în școala nouă, comunistă, în spirit patriotic și revoluționar, tinerii aceștia au și vor avea inteligența și inima în inima poporului din care fac parte, în sînul partidului părinte, care le-a creat o viață demnă, liberă și fericită, într-o țară liberă și suverană. Ei beneficiază de marile realizări ale socialismului în patria noastră, de o democrație reală a culturii, de un învățămînt ferm așezat pe baze noi, științifice, în conformitate cu nevoile obiective ale economiei noastre naționale. Prin grija partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, elevii din România, fără deosebire de naționalitate, beneficiază de excelente condiții de studiu, de manuale gratuite, de ateliere și laboratoare moderne, de cadre didactice temeinic pregătite. Elevii trebuie să știe, astăzi mai mult ca oricînd, să învețe nu numai pentru școală, ci și pentru viață, pentru a fi oameni de nădejde ai construirii socialismului și comunismului în România, oameni și comuniști de omenie. În atari condiții, copiii fericiți de azi vor fi mîine asemenea oameni.

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

NOTA ZECE LA HĂRNICIE PENTRU PIONIERII DIN MEREI!

La căratul coșurilor, băieții se străduiesc ca, mai tot timpul, să fie primii.

Cu puțin timp în urmă, înainte ca bruma să fi căzut peste viile Mereiului, ne-am oprit în această așezare de gospodari buzoieni pentru a-i cunoaște pe cei mai tineri cetățeni ai ei. Cum era de așteptat, i-am întîlnit la via C.A.P.-ului, alături de întreaga suflare a comunei, acolo unde era nevoie și de priceperea, de hărnicia lor.

În drum spre terenurile unuia dintre cele trei C.A.P.-uri, tovarășul primar **Valerian Neacșu** *ne spune: «Avem vie multă — 850 ha — și rod bogat ca în anul acesta nu știu, de mult, să se mai fi făcut. A dat în copt devreme, așa că am început recoltarea încă de pe la sfîrșitul lui august. Tot de atunci ne ajută și voinicii noștri. Sînt cu totul cam 180 de pionieri, copii tot unul și unul. Atît de muncitori, că (poate n-o să mă credeți) e tare greu să hotărăști care-s fruntașii. Dar iată, am și ajuns, așa că o să aveți ocazia să-i vedeți și să vă convingeți.»*

Am intrat în vie. O alee lungă împungînd orizontul și, cît vezi cu ochii, de-o parte și de alta, mii de rînduri de viță. Coșurile împletite din nuiele, pline vîrf cu struguri, stau rînduite așteptînd să fie încărcate. Din cînd în cînd, dintre rînduri se întind două mîini, mereu altele, pentru a deșerta gălețile pline cu boabe rubinii. E atîta liniște,încît ne întrebăm unde or fi copiii?! Uimirea, însă, nu durează mult, pentru că, un băiat nedumerit și înciudat, cu o pereche de foarfeci în mînă,se tot învîrte, căutînd ceva. Se îndreaptă către tovarășa comandant-instructor: «Nu-mi găsesc găleata! Nu știu ce-am făcut cu ea, am venit s-o deșert acolo, peste grămada aceea mare dintre rînduri, și... Cred că a făcut careva o glumă! N-om fi noi chiar primii azi, dar pe cei dintr-a șasea tot i-am întrecut.»

Păgubașul și păcălitul este Alecu, dintr-a șaptea. Incidentul se termină repede, după ce toți cei interesați au aflat despre povestea cu găleata și s-au amuzat atît cît trebuie. «Vezi, măi, că umbla un cal cu căruța și găleata ta e la osie. N-are gură, c-ar striga: vino, Alecule, de ți-o ia.» Soarele s-a ridicat între timp la amiază. Încă puțin și ziua de lucru

Un nou transport de struguri va părăsi în curînd via.

Cînd lucrezi cu voioșie, munca este mai cu spor.

TELEX

Toamna cu roadele ei bogate i-a îndemnat pe harnicii pionieri să dea o mînă de ajutor la strînsul recoltei. De aceea, în aceste zile, îi găsim în livezi, pe cîmpii, în podgorii.

● Din județul **Ilfov** aflăm că importante cantități de legume ce iau în aceste zile calea fabricilor de conserve sau spre consumul populației sînt recoltate de purtătorii cravatei roșii cu tricolor. Astfel, pionierii școlilor din **Ulmeni** au recoltat de pe tarlalele aparținătoare comunei lor o cantitate de 42 000 kg fasole verde, iar colegii lor din **Fundulea** — 45 000 kg roșii și capitule de floarea soarelui de pe o suprafață de 38 hectare. În cronica hărniciei, pionierii județului au mai înscris alte numeroase cifre grăitoare: 7 500 kg ceapă și 5.200 kg ardei gras, recoltate de pionierii comunei **Ghimpați,** 10 000 kg roșii culese de pionierii din **Bărcănești,** depănușatul a 25 tone de porumb de către fetele și băieții **Școlii generale nr. 2, Ogrezeni.** În cadrul celor 1 325 ore de muncă patriotică, pionierii **Școlii generale din Frătești** au participat la încărcatul și depănușatul a 40 tone de porumb, la recoltatul a 80 tone de roșii și la curățatul a 10 hectare de izlaz. Prin telefon, aflăm că în cinstea celui de al XII-lea Congres al partidului, pionierii din localitățile **Vînătorii Mici, Șoldanu** și **Roata de Jos și-au îndeplinit 100% angajamentul de muncă patriotică, iar cei din Stoenești l-au și depășit cu cinci procente.**

a pionierilor se va încheia. Dar nu și întrecerea dintre brigăzi. **Gheorghiță Șindrilaru,** *unul dintre cei mai harnici culegători, ne spune că fiecare clasă formează cîte o brigadă de lucru. Zilnic au loc întreceri între brigăzi, iar clasa lui, a VII-a A, de puține ori nu a ieșit prima. «Se ia în considerare întîi norma fiecăruia. Dar, vedeți, nu toți pionierii sînt la fel de îndemînateci. Trebuie să culegem fiecare cîte 30 de găleți pe zi. Eu sau alți colegi de-ai mei, cum e* **Victorița Mărunțiș** *sau* **Florin Stan,** *nu-i lăsam nici pe ceilalți din brigadă să rămînă în urmă. Ne ajutăm întocmai ca la școală. Nu vor să ia «note mici» nici la muncă, de aceea, cînd e nevoie, îi ajutăm și noi.»*

Alături de Gheorghiță, pe același rînd, mai lucrează alți doi «brigadieri», pionieri și ei. Există mereu aceleași mișcări, precipitate, grăbite. «Trebuie să muncim și repede, și bine, ne spune **Mariana Oprea,** *o fetiță mărunțică, dar ageră și vioaie. Sîntem în întrecere între noi, pionierii din acest sector, dar să știți că ne mai întrecem în secret și cu părinții noștri, care lucrează și ei în vie.» E veselă și mîndră. Mîndră asemeni colegilor ei, pionierii din comuna Merei, pentru că poate fi de folos prin munca de aici, familiei mari a tuturor merenilor și chiar școlii.*

Mîinile harnice ale pionierilor culeg mai departe, grăbite, rodul bogat al viei din comuna lor. Sînt ore de muncă febrilă, cînd recolta trebuie strînsă și adăpostită cît mai repede. Graba întrecerii, însă, nu afectează calitatea. Calitatea, da, pentru că și la culesul viei se cere calitate. Ce înseamnă aceasta? **Luiza Drăghici** *dintr-a VI-a, locțiitoarea comandantului de unitate, ne spune: «Rîndul de vie pe care îl luăm în primire nu se consideră cules, decît dacă butucii rămîn curați în urma noastră, adică nici un strugure să nu fie lăsat să se risipească. Și noi ne controlăm singuri calitatea culesului. Trebuie și aici să fim atenți, dar ne place, și lucrăm cu drag.»*

O zi de lucru obișnuită, o zi de școală obișnuită, în care pionierii comunei Merei au schimbat ghiozdanul și cărțile cu uneltele de lucru, o zi în care, ca în atîtea altele, întreaga unitate a primit nota maximă la obiectul **Muncă.**

«Este cea de-a opta găleată... peste normă!» Dorela Tinca în dialog cu Florin Stan.

E ora prînzului și, în vie, ziua de lucru a pionierilor se apropie de sfîrșit. Mulți ar fi rămas să mai culeagă, dar există o disciplină fermă și aici. În urma pionierilor «brigadieri», încolonați cîte doi, gata de plecare spre casă, au rămas șirurile de coșuri pline cu struguri, pregătite pentru a fi încărcate și duse la bazele de recepție.

Pe chipurile copiilor se odihnesc razele blînde ale soarelui de toamnă. Sînt cu toții puțin obosiți, dar fericiți și mîndri, ca după o zi în care poți spune: «astăzi mi-am făcut datoria de pionier, de elev, de cetățean».

EMILIA TEODORU

Căruțele nu pridideșc să care, coșurile sînt toate pline, așa că mai așezăm strugurii și între rînduri.

«Pentru astăzi, v-ați făcut datoria. Pe mîine, deci!» Un grup de pionieri, dintre cei 180, împreună cu comandanții-instructori, la sfîrșitul unei zile de lucru.

● În aceste zile, în pădurile din preajma localităților **Sisești, Crăguiești, Noaptesa, Godeanu** și **Mărășești, județul Mehedinți,** răsună glasuri vesele de copii. În tovărășia cîntecului, sute de pionieri participă cu însuflețire la strînsul fructelor de pădure, pe care le predau centrelor de colectare. Din același județ, ne-a parvenit știrea că cei 75 de pionieri ai Școlii generale **Roșiori** participă cu spor la recoltatul tomatelor și sortatul cepei în cadrul Complexului legumicol din comună.

● În compoturile și gemurile gustoase și parfumate pe care le veți consuma la iarnă, se vor afla cu siguranță și fructele culese de pionieri din comunele **Albești, Baba-Ana, Ceptura, Balta Doamnei, Puchenii Mari, Valea Călugărească, Drajna** și **Cocorăștii Mislii, județul Prahova,** pe care-i putem găsi acum la recoltatul «aurului» din livezi.

● Pe suprafețele cultivate cu cartofi și sfeclă de la C.A.P. **Cîmpia-Turzii, județul Cluj,** pot fi întîlniți, lucrînd alături de părinți, și pionierii **Școlilor generale nr. 2, 3 și 5** din localitate. Ei sînt bucuroși că prin munca lor pot contribui la strîngerea cît mai grabnică a recoltelor de pe cîmp.

● Dealurile **Rebrișoarei** și ale **Căianului Mic,** ale **Braniștei** și **Feldrului,** ale comunelor **Coșbuc** și **Șanț, județul Bistrița-Năsăud,** unde cresc mere parfumate, pere zemoase și prune dulci ca mierea, sînt asaltate în aceste zile de pionieri. Sînt peste 3 000 de copii harnici și inimoși, care culeg roadele din livezile I.A.S.-urilor, înscriind pe agenda zilnică a hărniciei lor recoltatul a mii de kilograme de fructe.

SEMAFOR

Cutezătorii

LA START

Odată cu ghiozdanele și carnetul de note, și-a făcut prezența în decorul școlii și Semaforul — nedespărțitul nostru prieten.

Se află și el în fața unei noi perioade de activitate, a mai crescut și el, a mai învățat. A mai învățat cum să vă ajute să învățați, să creșteți.

Pentru anul acesta el vine cu propunerile de rubrici pe care le vedeți în aceste pagini. Sperăm că și voi — după experiența atîtora ani de activitate «Semafor» — v-ați gîndit la aceleași rubrici.

Dacă experiența voastră a impus și altele, folosiți-le!

În continuare, noi vă oferim sub unele dintre titluri cîte-o ilustrare. Nu se supără nimeni dacă sub aceste rubrici voi veți reuși să puneți materiale... mai bune.

Dimpotrivă!

GHIMPELE

«*Ei, da! Pionierul-comandant de unitate apare mai des «pe ecran»; chiar și cel de detașament. La fel de fel de ocazii: ceremoniale, acțiuni etc. Asta îi ajută să nu uite*» — gîndea adînc pionierul X în drum spre casă.

«*Dar comandantul de grupă? Nu te întreabă nimeni ce mai faci, uiți!*» Merse ce merse și iar își aduse aminte: «*Acum i-a venit ideea tovarășei comandant de unitate să întrebe: care sînt comandanții voștri de grupă?! Am uitat, deh! Vacanța lungă, an nou, de unde să mai știu eu? Poate că eu sînt... poate că nu! Cine poate să... Dar stai: am o idee*», își zise el, și văzînd pe marginea trotuarului o floare albă cu petale, un fel de margaretă, o rupse și începu, aruncînd petalele smulse: «*Sînt comandant. Nu sînt comandant... Sînt, nu sînt, sînt...*»

(Înlocuiți voi numele notat prin X în text cu cel adevărat! Dacă există...)

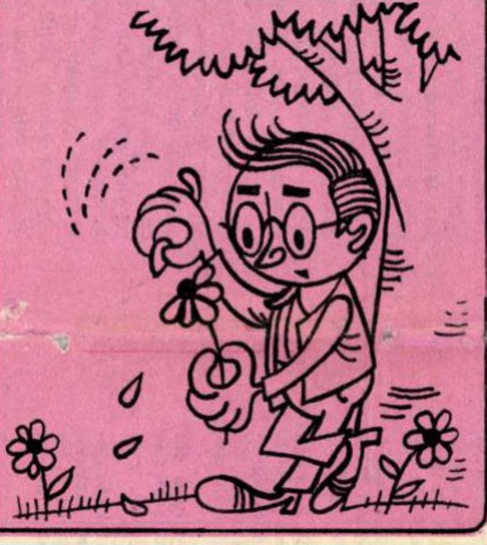

PROPUNERI DE RUBRICI

1. **SĂ CREȘTEM CA EI!**

Mai întîi pilda înaltă a celor de la care în permanență învățăm cutezanța: comuniștii, oamenii muncii, eroii faptelor pe temelia cărora țara noastră se înalță neîntrerupt.

2. **APLAUZE PENTRU...**

Rubrica noastră mult îndrăgită, atentă necontenit la tot ceea ce merită cuvintele noastre frumoase, sentimentele noastre alese: muncă patriotică, învățătură, comportare, etc. Cu sprijinul fotoreporterilor, încercați să însoțiți întotdeauna rîndurile, aprecierile voastre, și de fotografia celui aplaudat!

3. **GHIMPELE**

Prezent peste tot și în toate, neiertător, dar drept. Nu vă grăbiți să aduceți materiale la această rubrică pînă cînd hotărîrea voastră nu este rodul unei **largi consultări** și a unei **adînci dezbateri.** Spunem DEZBATERE — deoarece am dori ca la această rubrică să apară nu doar relatări despre cazuri individuale, ci și articole-opinie, care propun o temă de dezbatere și care, la poșta Semafor, așteaptă păreri și propuneri.

4. **SEMNALE!**

O rubrică nouă, rudă cu «Ghimpele» — dar care, spre deosebire de mai vîrstnicul ei colaborator, are o funcție de **semnalizare—avertizare.** Semaforul sesizează faptul că undeva o acțiune se află într-un moment critic și **intervine fără să mai aștepte deznodămîntul**, care se anunță nefavorabil. Este rubrica de maximă vigilență a Semaforului.

5. **MULȚUMIRI PE ADRESA:**

Curier plin de căldură al frumoaselor sentimente ce vi le datorați unii altora, sau altor persoane — profesorilor voștri, în primul rînd. Gradul de coeziune sufletească al unității voastre (sentimentul de familie pe care-l trăiți) este un indicator fidel al faptului că acolo se muncește cu plăcere și spor.

6. **BLITZ**

Nu uitați: cel mai eficace «semaforist» este acela care are la îndemînă, pe lîngă hîrtie și creion, un aparat de fotografiat. Nu există un martor mai fidel al faptelor bune și de asemenea al celor criticabile decît **fotografia!** O artă nouă în slujba acelorași idealuri: învățătură de calitate, comportare frumoasă, hărnicie exemplară.

7. **CARICATURA ZILEI**

E un fel de ,,Ghimpe'' — ilustrat însă prin realizări care pun accent pe inventivitate și expresie artistică.

SĂ CREȘTEM CA EI!

Imaginea clasică ni-l prezintă într-o încăpere specială înconjurat de dispozitive speciale, el însuși arătînd ca un om... special. Dar ce mai înseamnă «special», «clasic», astăzi, cînd inventatorul nu mai stă alături de imaginea alchimistului de altădată, ci de cea a omului în salopetă?

Copiii din comuna Bezdead, județul Dîmbovița, știu că **Liviu Bocu** *este maistru instructor la atelierul școlii lor, și de asemeni, tot maistru la Întreprinderea «Steaua electrică» din Fieni. La început, observînd cum datorită muncii acestui om atelierul lor se dezvoltă înscriindu-se tot mai adînc în ritmurile uzinei-mamă, și-au spus că e firesc, pentru că omul cu salopetă este harnic și priceput. Cunoscîndu-l la locul de muncă, deși n-au înțeles în întregime rostul activității sale acolo în producție, alături de ceilalți muncitori, și-au zis că ea trebuie să fie importantă și de calitate, de vreme ce oamenii îl stimează și-l iubesc.*

De atunci, au trecut cîțiva ani. Deunăzi, pe-o masă din atelierul școlii lor se aflau niște planșe complicate, însoțite de explicații tehnice și calcule. Scria într-un colț: «Dispozitiv pentru ștanțarea benzilor de alamă fără nici o pierdere de metal». Unii dintre copii au înțeles ceva din desen, alții mai puțin. Dar cu toții au înțeles că maistrul Bocu, «omul-invenție», este pe cale să adauge încă o reușită la cele peste 50 de invenții cîte îi poartă numele (și are numai 39 de ani).

...Inventatorul, omul îmbrăcat în salopetă, duce în fiecare zi în servietă o planșă; în minte, o idee născută la confluența matematicii, fizicii și electrotehnicii; iar în inimă sentimentul că o viață din ce în ce mai bună pentru toți se măsoară după numărul victoriilor fiecăruia dintre noi.

CARICATURA ZILEI

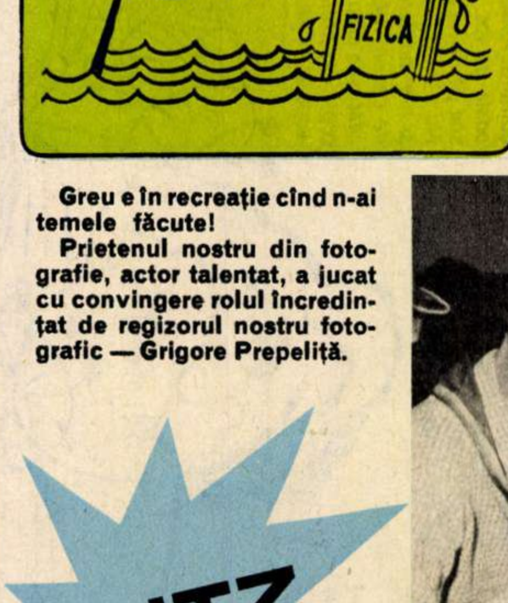

APLAUZE PENTRU...

ANA-MARIA KEȘIȘIAN

La numai cîteva zile de la începutul anului școlar, cînd unii dintre noi încă se mai consideră... în vacanță, **Ana Maria Keșișian,** din clasa a V-a C, Școala generală nr. 39 București, a dat primul răspuns bun la botanică. Puțin mai tîrziu, într-o zi de sfîrșit de săptămînă, colegii ei au ales-o comandant de grupă — în locul fostului comandant, plecat la altă școală.

...Între aceste două evenimente există desigur o strînsă legătură: în toate domeniile de activitate oamenii, mici sau mari, își încredințează întotdeauna mandatul celor cu care vor să semene.

MULȚUMIRI PE ADRESA:

...colegei mele **CRISTINA STOICA,** comandanta unității, datorită căreia am reușit să închei anul trecut cu note bune. La prima lecție de la fizică despre curentul electric, prietenia noastră și-a dat prima întîlnire.

Denisa Ion,
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 9, Tîrgoviște

...lui **NICUȘOR ARMEANU** din clasa a VI-a A, care în timpul meciului dintre echipele noastre a recunoscut că fusesem faultat de-un coechipier de-al său și mi-a luat apărarea în fața tuturor.

Valentin Goșteleag
clasa a VI-a
Școala generală nr. 166,
București

BLITZ

Greu e în recreație cînd n-ai temele făcute!

Prietenul nostru din fotografie, actor talentat, a jucat cu convingere rolul încredințat de regizorul nostru fotografic — Grigore Prepeliță.

P.S. NU UITAȚI ACESTE CERINȚE:

a) Combativitatea, ca și lauda — să fie pregnante: portrete, foiletoane, etc. realizate cu simț artistic, atrăgătoare la lectură, incitante.

b) Îndrăzneala să fie în atitudine — și nu în vreo expresie necivilizată! Să exprime colegialitate, stimă, demnitate.

c) Semaforul însuși să stea mereu de veghe: materiale proaspete, la timp.

Băiatul care a uitat să rîdă

schiță de **CĂLIN GRUIA**

— Copii, care din voi vrea să semene cu Ionică? ne întrebă în prima săptămînă de școală învățătorul nostru, care avea în ochii lui verzi o lucire ciudată.

— Nici unul, strigarăm noi toți, cîți eram răspîndiți în poiană în jurul lui.

Iată povestea învățătorului nostru, pe care am auzit-o atunci cînd am fost la culesul strugurilor. Să fi fost oare vreunul din elevii lui mai vechi eroul? Așa credea Bogdan, colegul meu de bancă.

A fost odată un băiat pe care-l chema Ionică. Locuia la mătușile sale și niciodată nu ieșea din cuvîntul lor. De aceea își bea untura de pește fără să-și arunce ochii peste cap și înghițea în fiecare zi un pumn de pastile dulci, acre, amare, sărate, ca să nu dea peste el vreun microb. Ionică nu se juca cu mingea, ca să nu spargă geamurile. Dimineața mergea pe stradă în vîrful picioarelor, ca să nu facă zgomot. Nu se uita prin vitrine, nu scotea limba și nu se strîmba. Călca atît de corect, încît nu i se rodeau tocurile de la pantofi. Nu s-a zgîriat niciodată nici pe degete, nici pe nas și a fugit întotdeauna cînd a văzut băieți de seama sa, jucîndu-se, hîrjonindu-se ori chiar luîndu-se la bătaie. Ionică n-a rupt în viața lui o floare, un fir de iarbă, n-a ucis o muscă, un păianjen și nu s-a uitat printre ulucile gardului în curțile vecinilor. Nu și-a pătat niciodată bluza albă ca zăpada și nu s-a așezat pe nici un scaun, ca să nu-și boțească pantalonii. N-avea nici un prieten, ca să nu învețe de la el vreun cuvînt nepotrivit ori vreun obicei urît.

Într-o zi, mătușile sale au adormit și au uitat să-i taie o felie de pîine, și el a stat nemișcat lîngă pîine, fără să o atingă și fără să plîngă. De altfel, nici nu avea lacrimi. N-a rîs niciodată, pentru că n-avea de ce să rîdă. Iarna nu se da pe gheață, ca să nu cadă. Nu se bătea cu zăpadă, să nu-și ude hainele. Vara nu pleca în excursie, să nu se rătăcească, să nu asude, să nu se întîlnească pe cărări cu lupul. Se scula din pat cînd suna deșteptătorul. Mătușile sale uitau cîteodată să învîrtească ornicul și atunci Ionică nu se clintea pînă nu venea una din ele să-i spună că e voie. Se culca la ora cînd cei de la radio citeau povestea serii. Uneori adormea chiar în timpul poveștii. Pe partea pe care adormea, pe aceea se trezea, să nu șifoneze cearceaful. Și nu visa mai nimic. Ba, odată a visat că mătușile sale plecaseră undeva și-l lăsaseră singur în toate încăperile casei cu portrete de strămoși cuminți. Ionică nu s-a apropiat niciodată de foc, să nu se ardă, și n-a stat pe malul pîrîului să nu se înece. Nu s-a urcat prin copaci, să nu cadă și n-a îndrăznit niciodată să întrebe de ce un lucru e așa și nu altfel. Mătușile erau mîndre de el. Veneau copii de prin toate cartierele, să-l vadă și să se mire de așa băiat, care nu se cațără prin copaci, nu joacă șotron, nu aleargă după pisici și cățel, nu urlă, nu vrea ciocolată, nu vrea minge, nu vrea bicicletă, nu vrea cătărămi și nici pălării cu pene de cocoși, ca în poveștile cu indieni.

— Ce dorești tu, băiețele? îl întrebau ei.

— Nimic, răspundea Ionică. Mătușile mele știu.

— Ce vrei să fii tu?

— Nu știu. Mătușile mele știu.

Și au trecut anii unul după altul, fără ca Ionică să se schimbe. Într-o bună zi însă, din întîmplare s-a uitat în oglindă și a văzut că nu mai era mic, ori că nu mai era el. S-a împuns cu degetul și ar fi vrut să rîdă, dar chipul i-a rămas încremenit și Ionică, fără să alerge să-și întrebe mătușile, și-a dat seama singur că a uitat să rîdă.

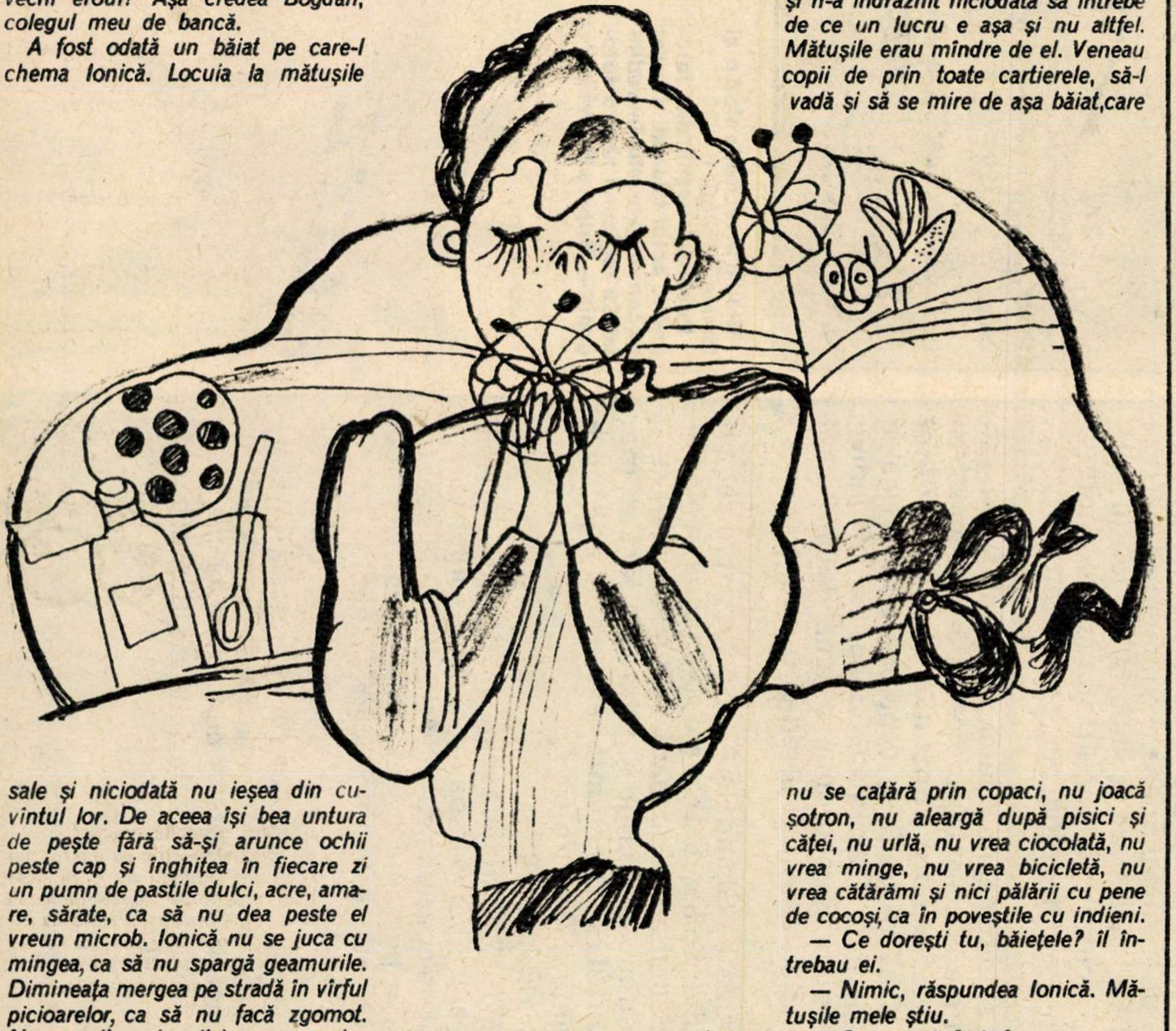

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

20

— Bine ar fi să n-am eu dreptate. Bine ar fi.

— Poți să mai spui o dată. Mie unuia teamă îmi este că nici nu ai. Dar asta vom vedea, abia mîine. Ce-ar fi să urcăm?

Dinu T. continua să calce sportiv pe lîngă «Pegasul» lui, mai odihnit decît oricînd în această vară. Luat cu treburi, alergat încolo — încoace — să nu uităm de Ulysse! — numai la asta nu ajunsese. Ceva îl rodea, Val simțea asta, dar nu izbutea să-l «amorseze».

— Ni s-a dat de înțeles că ne vom zbate cei mai mulți pentru reanimarea pădurii.

— Și ce-i rău în asta? Cred că pe aici ar fi și trebuit să bătătorim locul de la început, se arătă pus pe sfadă Val. Tu, nu?

— Mie îmi dă tîrcoale un gînd și nu știu să-l fixez ca lumea. Am sentimentul că am greși, dacă ne-am repezi toți să facem respirația artificială unui organism, pînă nu știm măcar dacă el a fost asfixiat sau, știu eu, electrocutat.

— Aici discutăm doar ca să avem ce face. Știi bine că nimeni n-are cheia problemei. Vorbești și tu de parcă cineva o ține în sîn și nu vrea să ne-o arate nouă. Mi se pare că ce avem de făcut pînă una alta este să ne pregătim ca lumea pentru colocviul de mîine. Și dacă nu ai nimic împotrivă, putem face asta în doi.

— Unde credeai că vreau să te duc, amigo? răsuflă ușurat Dinu, lăsîndu-și fața brăzdată de un surîs, pe care nu i l-ar fi bănuit ascuns în chipul lui mereu frămîntat de gînduri. Ne oprim direct la mine, de acord? Pe cai!

— Să trec doar pe acasă, să-mi iau seturile mele cu observații. Doar nu-ți închipui că mi-am burdușit mintea cu ele.

— Jur că nu m-ai înțeles. În seara asta rămînem în biblioteca noastră. Numai noi doi, cum ziceam, ignorînd și seturile tale și ale mele. Cu altceva aș vrea să ne muncim creierii.

Val avea impresia că o luau din nou de la cap. Iar nu mai înțelegea nimic.

— Cu altceva, spui?

Spre nedumerirea bunului său prieten, Dinu își păstra buna-i dispoziție, pe care o și afișa din ce în ce mai vizibil. Îi puse mîinile pe umeri, privindu-l în ochi.

— Măi, dacă cineva te-ar duce în Grota Urșilor și ar întreba ce vezi, ce i-ai răspunde?

— Urși, bineînțeles! intră în joc Val.

— Păi vezi? Pe mine m-ați dus astăzi pe Planeta Energiei și ce crezi că am văzut?

— Curent electric!

— Într-un fel. Ascultă: apele geotermale ție nu ți-au spus nimic?

Val se uita, clipind des din ochi de parcă ar fi vrut să priceapă atunci, dintr-o dată, tot ce nu reușise să priceapă o zi întreagă. Dinu se aplecă spre el, îi fixă protector bicicleta, se aruncă la rîndu-i în șa și porniră la drum. Citea parcă pe chipul prietenului său întrebarea scrisă cu litere mari, cît să se vadă de la o poștă:

— Ce i-o mai fi trăznit ăstuia prin minte?

(VA URMA)

TRICOLORUL

Ţie, patrie,
un cîntec e prea puţin
să-ţi dărui,
oricît de bine spus.
Cîmpii sub munţi cu soarele deplin
şi ape transilvane
care veniţi de sus
la Dunărea cu malul adulmecat de lună,
şi oameni mîndri, oameni
cu secole de taină, de muncă şi iubire,
de lupte pentru zarea
acestui cald pămînt,
un cîntec pentru voi e prea puţin
oricît de bine spus.
În locul lui aş vrea,
sub cerul la amiază,
să pot isca odată lumina de petale
albastre şi galbene şi roşii
ca semn al împlinirii în ora noastră trează,
a gîndului care învie cu steaua lui strămoşii.

LIVIU CĂLIN

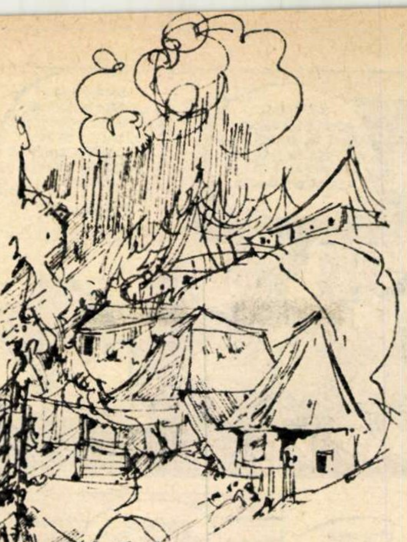

NESFÎRŞIRE

E o nesfîrşire Patria mea!
Nesfîrşirea cum s-o cuprinzi?
Fă-ţi sufletul fără margini,
Ca iarba răsărind în cîmpie,
Fă-ţi, din două silabe de rouă,
Un ocean de oglinzi!

E o necuprindere Patria mea!
Necuprindere cuprinsă-n Carpaţi.
Pune-ţi, călătorule, tîmpla pe piatră
Şi-ascultă bătînd prima inimă vie,
Din ce timp din adînc?
Din depărtarea căror femei şi copii şi bărbaţi?

Nestingere pură e Patria mea!
Nestingere fără sfîrşit şi cuprins...
Gîndul neostenit mi-o colindă,
Dorul întru cîntecul ei mă sfîşie,
De grija ei urc prin milenii, a veghe,
În viscolul stelelor lumii — nins.

PETRE GHELMEZ

IUBIRE DE ŢARĂ

Ne rotim pe văzduhuri cuvintele
cele mai bune, cele mai pure, cele mai clare;
în albe ghirlande-nfloreşte iubirea de ţară,
aici lîngă munţi, lîngă ape
inimile noastre se schimbă în păsări
purtînd peste lume ca pe-un trofeu, purtînd
hohotul de roade din Cîmpia Română,
sunetul pur şi lumina şi imnul
albelor flori zbucnite în arbori,
zvonul acestor cetăţi ale ţării
unde braţele iscă noi răsărituri
noi constelaţii dînd pietrei, dînd lemnului
dînd fierului noi geometrii
după zborul înalt spre Comună!

În albe ghirlande-nfloreşte iubirea de ţară
ne rotim pe văzduhuri cuvintele
cele mai bune, cele mai pure, cele mai calde
şi-n hohotul acesta năvălind
peste grădini, peste păduri şi-n arbori
nu verdele aprins de sănătate vine
ci gîndurile noastre-nalte
şi inima şi braţele şi zborul
se-aprind în imnuri, ţară, pentru tine!

FLORENTIN POPESCU

O călătorie în vis

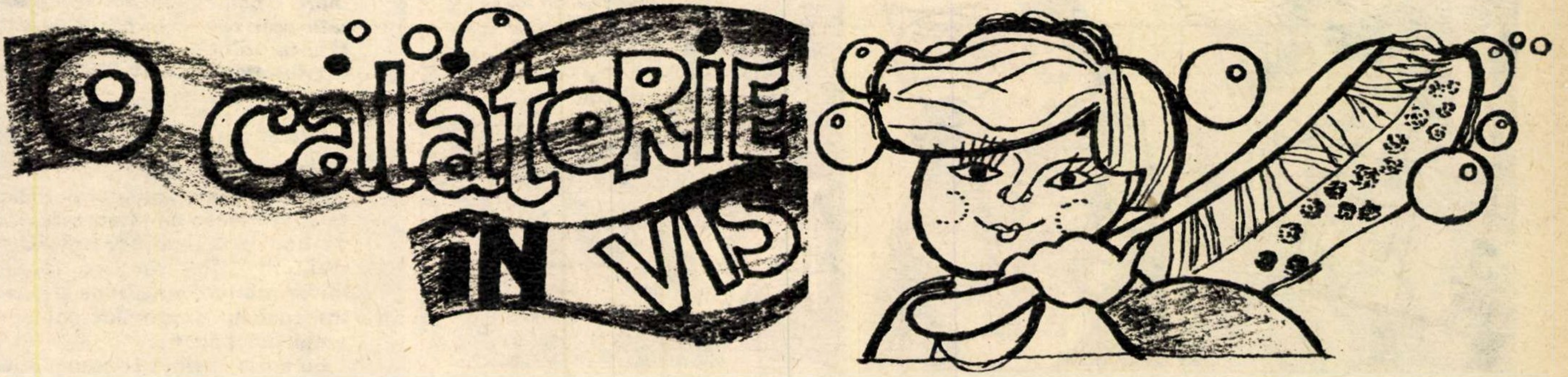

schiţă de **EMIL MANU**

Într-o seară, mama l-a certat foarte rău pe Dinu, pentru că a venit murdar pe mîini şi pe faţă, de la joacă, direct la masă. Dinu nu era deloc obişnuit cu dojana, el fiind întotdeauna un copil model, alintat de toată lumea. Toţi îi spuneau în toate chipurile: Dinu, Dinuloanţă, Loanţă, Dodoleaţă, Dodo, Lonţu, Glonţu, Lonţi, Glonţi etc. Dar de data aceasta fuseseră uitate diminutivele şi mama a strigat cu asprime:

— Dinule, treci în baie şi numai după ce faci un duş vii la masă! Tu nu te speli nici măcar o dată pe zi şi...

Şi Dinu al nostru a ascultat ca de obicei un şir lung de sfaturi, aşa încît l-a cuprins somnul.

În vis se făcea că plecase undeva... cu trenul, dar cum a ajuns la prima gară a fost invitat să coboare. Şeful gării, văzîndu-l murdar, a ridicat receptorul, a vorbit ceva într-o limbă neînţeleasă şi au apărut un medic şi un asistent sanitar, ambii în halate albe, albe ca zăpada. Medicul avea cu el un aparat plin cu şampon, iar asistentul o perie mare de frecat parchetul. Invitat să treacă sub duş, Dinu a rupt-o la fugă pe şosea şi a făcut semn unei maşini, care să-l ducă mai departe.

Şi-a dat alt nume, Dinuloanţă, şi a cerut să fie dus în ţara cea mai curată din lume. Şoferul l-a privit atent, a ridicat receptorul telefonului, a vorbit ceva şi, ca şi prima dată, au şi apărut doi asistenţi cu pompe de şampon, cu peria de parchet şi cu instrucţiuni sanitare. Ca şi de prima dată, Dinu a rupt-o la fugă, alergînd în altă direcţie fără sanitari, sau cu sanitari poate mai indulgenţi. A încercat iar, dîndu-şi un alt nume, din lista cu care părinţii îl alintau, Loanţă. Aceleaşi gesturi, aproape mecanice, aceleaşi figuri în halate albe cu aparate din ce în ce mai mari de şamponizare şi cu uriaşe perii de parchet.

Iar fuga spre altă direcţie, iar alt nume, iar alţi sanitari.

Această cursă a durat toată ziua, pentru că Dinu poseda o rezervă însemnată de nume şi se parea ca e vorba de mulţi copii certaţi cu curăţenia, dar în realitate era vorba doar de... unul singur! Pe şosele au pornit maşini de sanitari cu aparate speciale de spălat şi dezinfectat. Dinu a fost prins şi trimis sub escortă la baie. Sala de baie era imensă, de un alb obositor, cu duşuri argintii şi cade imaculate. La intrare erau prosoape şi halate albe în cuiere, la fereastră perdele albe şi oameni în alb se îngrijeau de apă, de duşuri, de garderobă. Totul era alb, alb, alb şi Dinu se proiecta ca o pată neagră pe fondul pur al culorii devenită coşmar.

La un semnal electric au apărut din toate colţurile sanitari cu perii mari de frecat şi pompe de şampon. Şi Dinu a început să ţipe. Periile se înmulţeau şi-l acopereau ca nişte munţi, clăbucii de şampon crescuseră pînă la gît, nu putea să mai înoate, aluneca...

S-a trezit asudat...

S-a uitat la ceas. Trecuseră doar cîteva minute şi s-a repezit la baie, s-a săpunit bine, s-a băgat sub duş, s-a şters şi proaspăt, cu un zîmbet şiret pe buze, a venit la masă unde se terminase de servit primul fel.

— Unde-ai întîrziat atîta? l-a întrebat mama.

— Am făcut o mică vizită, a răspuns băiatul cu o sută de nume. Dar n-a povestit nimănui visul. Toţi credeau că a făcut o metaforă — a spus «vizită» în loc de baie.

VICTOR BABEȘ

Scenariu:
LIDIA IGIROȘIANU
Desene:
SANDU și THEODORA FLOREA

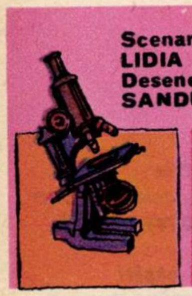

Victor Babeș s-a născut în anul 1854. La vîrsta de 9 ani, tatăl lui îl trimite în Banat la soții Ianculescu, cărora le este nepot, să urmeze acolo clasele gimnaziale.

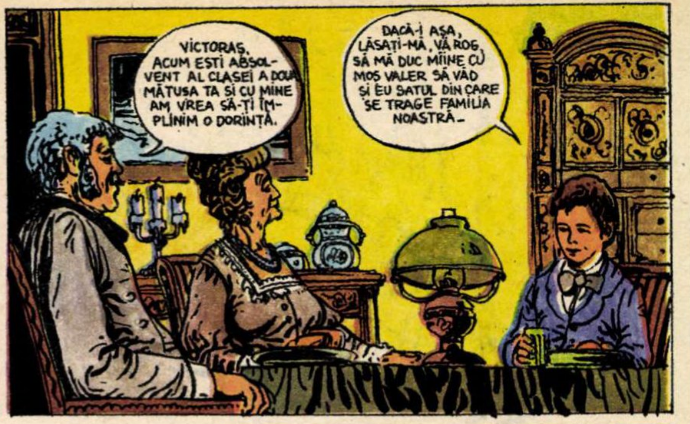
VICTORAȘ, ACUM EȘTI ABSOLVENT AL CLASEI A DOUA MĂTUȘA TA ȘI CU MINE AM VREA SĂ-ȚI ÎMPLINIM O DORINȚĂ.
DACĂ-I AȘA, LĂSAȚI-MĂ, VĂ ROG, SĂ MĂ DUC MÎINE CU MOȘ VALER SĂ VĂD ȘI EU SATUL DIN CARE SE TRAGE FAMILIA NOASTRĂ.

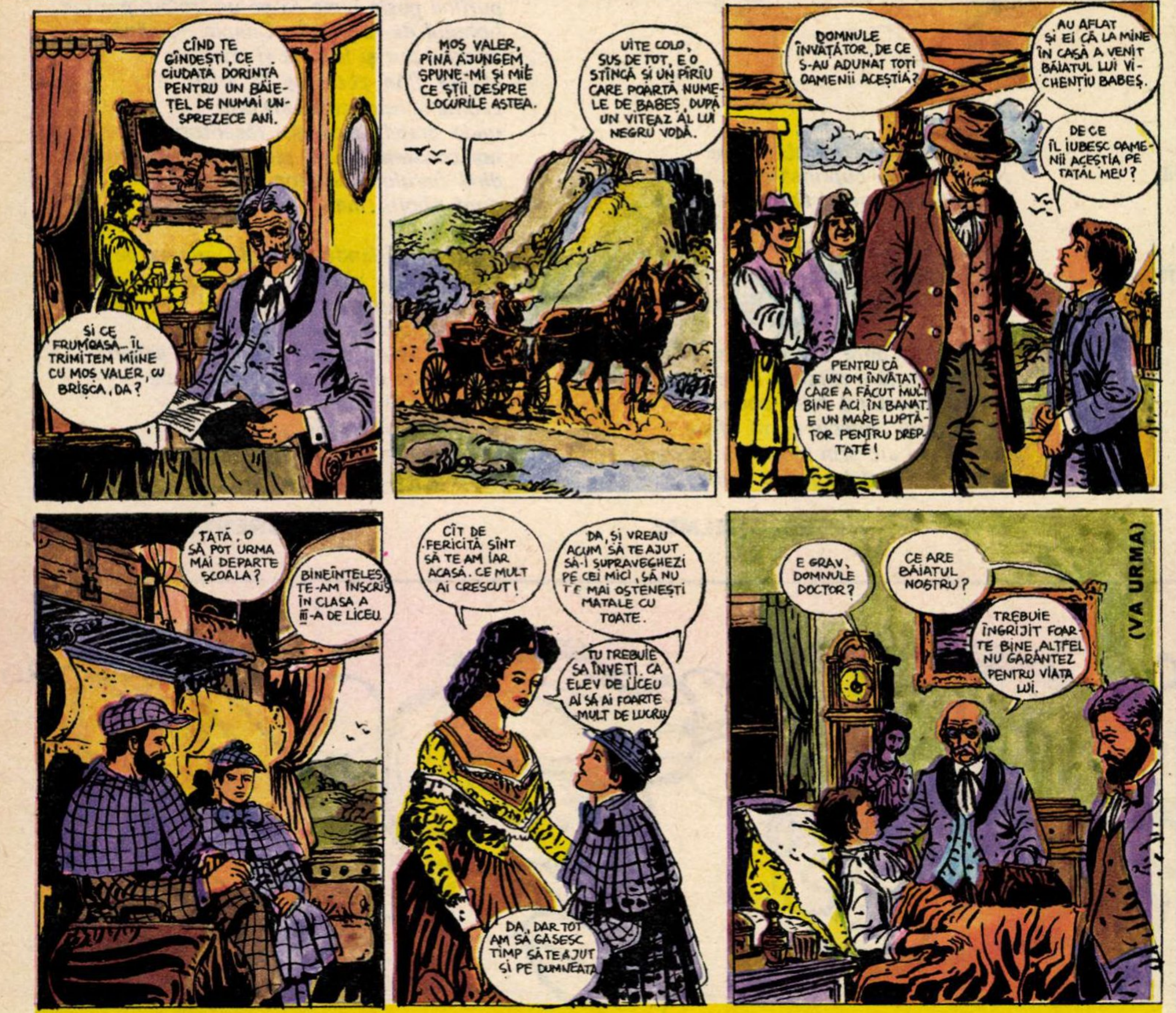
CÎND TE GÎNDEȘTI, CE CIUDATĂ DORINȚĂ PENTRU UN BĂIEȚEL DE NUMAI UNSPREZECE ANI.
ȘI CE FRUMOASĂ... ÎL TRIMITEM MÎINE CU MOȘ VALER, CU BRIȘCA, DA?
MOȘ VALER, PÎNĂ AJUNGEM, SPUNE-MI ȘI MIE CE ȘTII DESPRE LOCURILE ASTEA.
UITE COLO, SUS DE TOT, E O STÎNCĂ ȘI UN PÎRÎU CARE POARTĂ NUMELE DE BABEȘ, DUPĂ UN VITEAZ AL LUI NEGRU VODĂ.
DOMNULE ÎNVĂȚĂTOR, DE CE S-AU ADUNAT TOȚI OAMENII ACEȘTIA?
AU AFLAT ȘI EI CĂ LA MINE ÎN CASĂ A VENIT BĂIATUL LUI VICHENȚIU BABEȘ.
DE CE ÎL IUBESC OAMENII ACEȘTIA PE TATĂL MEU?
PENTRU CĂ E UN OM ÎNVĂȚAT CARE A FĂCUT MULT BINE AICI ÎN BANAT. E UN MARE LUPTĂTOR PENTRU DREPTATE!
TATĂ, O SĂ POT URMA MAI DEPARTE ȘCOALA?
BINEÎNȚELES, TE-AM ÎNSCRIS ÎN CLASA A III-A DE LICEU.
CÎT DE FERICITĂ SÎNT SĂ TE AM IAR ACASĂ. CE MULT AI CRESCUT!
DA, ȘI VREAU ACUM SĂ TE AJUT SĂ-I SUPRAVEGHEZI PE CEI MICI, SĂ NU TE MAI OSTENEȘTI MATALE CU TOATE.
TU TREBUIE SĂ ÎNVEȚI. CA ELEV DE LICEU AI SĂ AI FOARTE MULT DE LUCRU.
DA, DAR TOT AM SĂ GĂSESC TIMP SĂ TE AJUT ȘI PE DUMNEATA.
E GRAV, DOMNULE DOCTOR?
CE ARE BĂIATUL NOSTRU?
TREBUIE ÎNGRIJIT FOARTE BINE, ALTFEL NU GARANTEZ PENTRU VIAȚA LUI.

(VA URMA)

O întrebare deschisă a „ARHIVEI DE AUR“ pentru toți cititorii:

CUNOȘTI O FAPTĂ DE CUTEZANȚĂ PETRECUTĂ ÎN PREAJMA TA? POVESTEȘTE FAPTA ȘI PREZINTĂ EROII.

Peste cîteva zile rezultatele anchetei-concurs Fișa pentru anul 2000

În curînd:

ALMANAHUL „CUTEZĂTORII“ 1980

editat de C.N.O.P.

TRIBUNA CITITORILOR

Dintre scrisorile sosite în ultima vreme cu destinația «Tribuna cititorilor» am reținut două: una dintre ele propune o ingenioasă soluție de îmbunătățire a submarinului imaginat de Așat Tovmasian, elev din Erevan, despre care s-a scris în numărul 36/37 al revistei.

«Stimată redacție,

Citind articolul: «Un posibil submarin al viitorului» din revista «Cutezătorii» nr. 36/37 din 13 septembrie a.c., mi-a venit o idee în ceea ce privește manevrarea submarinului conceput de Așat Tovmasian, ceea ce cred că va fi o îmbunătățire în manevrele de port și în locuri înguste, care nu permit folosirea «perdelelor».

M-am gîndit că tijele ce susțin aripa să fie telescopice, iar printr-o pompă pneumatică de absorbție-compresie, care s-o poată strînge sau desface, aripa să poată fi retrasă în corpul submarinului. În radă sau în locuri înguste, aripa e retrasă, iar printr-un sistem cu jet de apă poate fi manevrat la suprafață cu aproximativ 60 km/h, iar în imersiune cu aproximativ 20 km/h. Pompele pot fi introduse în «coadă». Cu un ampenaj (ca la avion) poate fi manevrat ușor, la viteze mari. Obstacolele pot fi detectate prin sonar, în cazul defectării farurilor.»

Marius BOGA, elev, Baia Mare

Iată și cea de a doua scrisoare:

«Dragă redacție,

Și eu, ca mulți alți pionieri din țară, urmăresc cu interes număr de număr revista noastră «Cutezătorii». Revista are foarte multe rubrici foarte bune și pentru aceasta mulțumim colectivului de redacție.

Eu am o dorință comună (sînt convins!) cu a mai multor pionieri din țară: să nu mai fie neglijată rubrica distractivă!

Au fost multe numere în acest an care au apărut fără această rubrică.»

Alin BOZGAN,
Școala generală nr. 1,
Segarcea-Dolj»

Îți mulțumim, dragă Alin, pentru frumoasele aprecieri. Reținem sugestia și îți promitem că ne vom strădui să-ți îndeplinim dorința exprimată. Pe curînd!

Vă reamintim tuturor că așteptăm în continuare scrisorile voastre. Nu omiteți să indicați pe plic «Pentru rubrica «Tribuna cititorilor». La revedere!

MILION DE PRIE

● **«Ce culori ar fi mai potrivite pentru pictură — guașă, tempera, ulei?» (Mariana Stoian** — Ploiești). Toate culorile sînt potrivite; depinde ce vrei să realizezi cu ele. Culorile de ulei cer însă o anumită experiență. Cred că ar fi bine să începi cu acuarelele.

● **«Colegul meu de bancă, Octavian N., se preface mereu că își uită acasă ba o carte, ba compasul, ba guma — și cere de la mine. Eu însă știu de ce face toate astea: ca să aibă motiv să vorbim» (Crina Ioan** — Constanța). Nu văd nimic rău în asta. Dacă vei fi mai comunicativă, va înceta să-și uite acasă uneltele școlare, iar tu vei avea un prieten în plus.

● **«La ora de sport, mi-a dispărut din vestiar casetofonul. Deoarece colegul meu V.T. era singurul care intrase acolo — avea un picior scrîntit și n-a mai făcut ora — l-am bănuit pe el, însă pe urmă am găsit aparatul: îl uitasem acasă. Cum să-mi repar greșeala că l-am bănuit pe nedrept pe V.T.?» (Valeriu Stoenescu** — Timișoara) Cere-ți scuze, asta-i tot. Și întrucît deduc că te-ai obișnuit să umbli mereu cu casetofonul, te sfătuiesc să-l mai lași acasă; am impresia că nu este necesar să-l cari peste tot. La școală ai și altele de făcut decît să asculți muzică!

● **«Colegii rîd de mine că învăț lecțiile pe de rost, cuvînt cu cuvînt, din carte. E o greșeală chiar atît de mare?» (Anca Predeleanu** — Brașov) Nu este deloc o greșeală. Probabil că ești o fire mai timidă, care se teme să nu uite ceva. Evident, trebuie să ai grijă să înțelegi bine ceea ce înveți. De asemenea, încearcă să redai conținutul unei lecții cu cuvintele tale.

Pe joia viitoare, prieteni!

Ovidiu ZOTTA

MONOVERBUL LITERAL

În interpretarea părților componente ale monoverbului se folosesc: a) noțiuni matematice (adunarea, scăderea, înmulțirea, împărțirea, ridicarea la putere și altele). Iată cîteva formule: ȘI, CU, FĂRĂ, DIN, E, MINUS, ORI, LA etc.

b) prepoziții: PE, SUB, PESTE, CU, ÎN, DIN, PRIN, DUPĂ și altele.

c) conjuncții și verbe: ȘI, ARE, AU, ESTE, SÎNT etc.

d) adverbe: LÎNGĂ, DOAR.

e) numerale și prefixe: PAR, UN, DOI, BI, TRI, TREI, OPT, SUTĂ etc.

f) adjective: MIC, MARE, LAT, ROS, ALB și așa mai departe.

PE MALUL APEI
(Monoverb: 5—11)

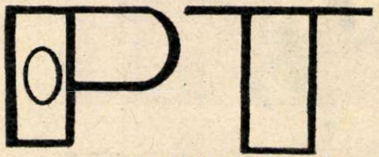

Soluția: P-LÎNGĂ-T-O-ARE

DIN EUROPA
(Monoverb 4—7)

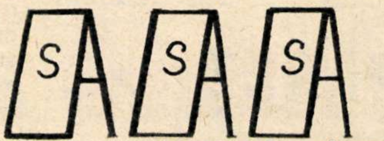

Soluția: AU-S-TRI-A

CANICULARĂ
(Monoverb: 5—9)

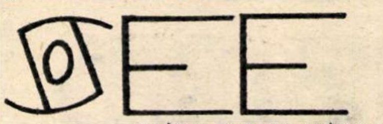

Soluția: IN-S-O-LAȚI-E

ZBURĂTOARE
(Monoverb: 4—8)

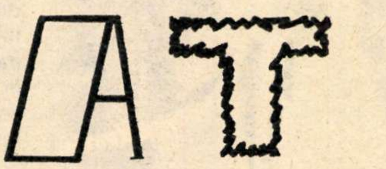

Soluția: ALB-A-T-ROS

* * *

MIHAI MATEI

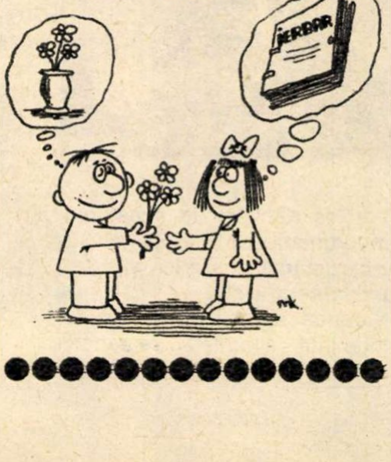

* * *

Cîștigătorii concursului „COPIII ÎN FILATELIE"

Alexandru Mihaela, str. Lespezi 23 A, București; Aniței Eugenia, Casa de copii școlari Bucium, Iași; Beșa Vasile, Beșa Elena, str. Stadionului 17, Oradea; Blum Irina, Calea 13 Septembrie 206, București; Burghelea Gabriela, str. Andrei Mureșanu 3, Bacău; Casa pionierilor și șoimilor patriei, Galați; Ciurescu Sorin, str. Brazda lui Novac, Bloc D—15, Craiova; Clonda Afroditi, str. Vișinului 2, Oradea; Constandu Liviu, str. Emil Racoviță 20, București; Crăete Emilian, Crăete Lucian, str. Țincani 8, București; Crișan Emil, str. Bradului 3, Călan; Daju Alina, str. George Enescu 44, Deva; Egri Elena, str. Bejan 5, Deva; Ene Carmen, Ene Gheorghe, str. Republicii 28, Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej; Filip Bogdan, Bd. 1 Decembrie 1918 nr. 10, București; Georgescu Adina, Bd. Nicolae Bălcescu 26, Cîmpina; Grigoriu Eugen, str. Severinului, Bloc 6, Craiova; Iazighian A., str. Giurgiului 4, Tg. Mureș; Ionescu Liviu, str. Roma 16, București; Iuga Silvia, Iuga Marius, str. Trotoși 4, Ploiești; Ivănuș Radu, Calea București, Bloc B—7, Craiova; Luca Dumitru, str. Nicolae-Tei 43, București; Mardare Nadejda, str. Barboși 61, Galați; Pavel Florin, str. Aron Florian 3, București; Popa Aron, Popa Petre, Căsuța poștală 529, Cluj-Napoca; Popa Liviu, Popa Titu, str. Trapezului 9, București; Răducu Magdalena, str. 1 Decembrie 1918, Bloc 41, Tîrgoviște; Rezuș Octavian, str. Petreni 4, Vatra Dornei; Toma Adrian, str. Olga Bancic 2, Cîmpulung-Argeș; Toxin Mihaela, Toxin Daniela, str. Ștefan cel Mare 1, Cîmpulung Moldovenesc; Vancu Doina, str. Friedrich Engels 1, Caracal; Wahlrapp Aurel, Piața Sîrbească nr. 7—8, Arad.

Alți 48 de cititori au fost distinși cu diplome.

POMPILIU

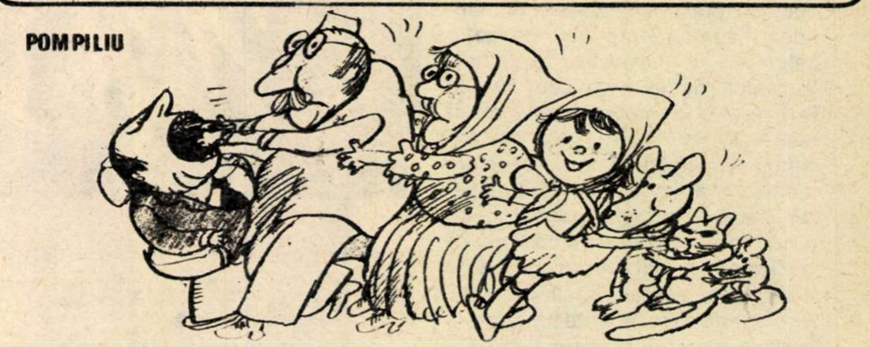

* * *

CERCULEȚUL URCĂTOR

Dacă veți așeza un inel de carton pe un plan înclinat, ce se va întîmpla cu el: va coborî? Probabil că toți prietenii voștri vor da un răspuns afirmativ, dar le puteți dovedi că uneori se pot înșela.

Faceți un inel din carton cu diametrul de 15—20 cm, iar lățimea de 2 cm. În interiorul său lipiți o bucățică de plumb mare cît o monedă de 25 de bani, care să cîntărească peste 20 gr.

Peste un penar sau o carte groasă așezați o linie lată de lemn sau o planșetă de desen, alcătuind astfel un plan înclinat. Cam la mijlocul acestuia, așezați inelul, avînd grijă ca bucățica de plumb să fie în partea de sus și ușor înclinată către partea mai înaltă a planului.

Lăsați inelul liber. Spre uimirea generală el nu va coborî, ci... va urca!

Explicația e simplă: plumbul are tendința să coboare și deci va imprima inelului — mai ușor decît el — o mișcare de rotire... în sus!

UN PENDUL CU SURPRIZE

În mijlocul unei rotițe metalice fixați un ax. De capetele acestuia legați două sfori de lungime strict egală, care să aibă cam 35—40 cm.

Legați apoi capetele sforilor de o bară orizontală, astfel încît roata să rămînă suspendată în aer. Rulați axul, înfășurînd sfoara pe el, pînă ce ajungeți sub bara de susținere, după care dați-i drumul brusc.

Ce se va întîmpla?

Firele se vor desfășura rapid, dar, ajungînd la capătul lor, roata va urca din nou, prin inerție, înfășurînd iar firele pînă aproape de locul startului. Mișcarea se va repeta de cîteva ori.

Cum se explică aceasta?

În cursul căderii, energia potențială a roții situate la înălțime se transformă în energie cinetică. Apoi în cursul urcării, fenomenul se produce invers. Mișcarea încetinește, totuși, apoi încetează, pentru că o parte din energie se pierde prin frecare.

În fizică, acest mic aparat poartă denumirea de «pendulul lui Maxwell».

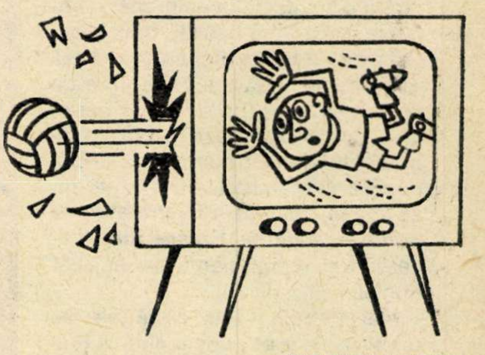

NIC NICOLAESCU

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scinteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226, București.

12 PAGINI 1 LEU

Urmare din numărul trecut

O întrebare milenară:

CUM A APĂRUT VIAȚA PE PĂMÎNT?

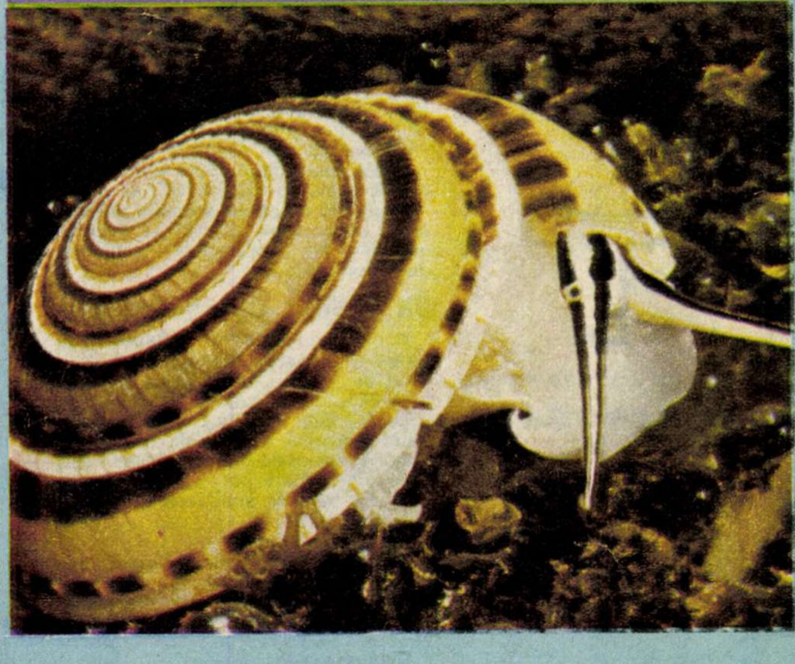

Am văzut în partea întîi a acestei călătorii la izvoarele vieții cum, pe cale naturală, cu trei-patru miliarde de ani în urmă, s-au format aminoacizii.

Pornind de la concepția că materia vie este rezultatul unei lungi evoluții a materiei nevii, imitînd (simulînd) în laborator condițiile existente pe Pămîntul primar, oamenii de știință au reușit să obțină molecule organice — aminoacizi — în afara unui organism viu. Aceste rezultate nu lasă nici un dubiu că pe suprafața mărilor primare expuse razelor Soarelui de altădată au apărut în mod natural aminoacizii.

Dar aminoacizii nu sînt încă materie vie sau viață: ei reprezintă abia ceea ce sînt cărămizile pentru o clădire. Imediat după reușita primelor simulări în laborator, nu era clar pentru oamenii de știință cum au putut lua naștere nucleotidele, componente ale nucleelor celulare, și, respectiv, proteinele (proteină de la grecescul **proteion,** primul compus organic complex cu rol esențial în oricare celulă vie alcătuită dintr-un mare număr de aminoacizi). Trebuia văzut dacă și apariția acestor complexe componente este posibilă ca un fenomen natural în ambianța Pămîntului primar, lipsit de viață. Nucleotidele (substanțe fundamentale ale materiei vii care formează acizii nucleici, adică baza ereditară a organismelor) sînt mai complexe decît aminoacizii, fiind alcătuite din trei componente: o bază azotată, un fosfat și zaharurile de tip riboza pentru acidul ribonucleic (ARN) sau dezoxiriboza pentru acidul nucleic numit dezoxiribonucleic (prescurtat ADN). Iată însă că în condiții de laborator au putut fi obținute fiecare dintre aceste trei componente ale acizilor nucleici.

Mai trebuie văzut dacă ele au tendința de a se asocia pînă la realizarea structurii unei gene cromozomiale, structură avînd un rol esențial în ereditatea viețuitoarelor. Răspunsul a fost dat de o serie de experiențe pe cît de ingenioase, pe atît de convingătoare. Dr. Cyril Ponnamperuma, șeful departamentului de exobiologie din S.U.A., împreună cu o serie de colaboratori, a reușit să realizeze sinteza nucleotidelor. Ei au introdus adenină, riboză și compuși fosforici într-un tub pe care l-au supus acțiunii razelor ultraviolete. Între numeroșii compuși biologici care au rezultat, au descoperit și asocierea adeninei cu unul dintre zaharuri (riboza) și un fosfat, adică un nucleotid cunoscut sub denumirea prescurtată AMP (adenozinmonofosfat). Aceste experiențe au fost dezvoltate și în laboratoare din U.R.S.S., R.F.G. și alte țări, obținîndu-se succesiuni sau lanțuri de nucleotide.

Am văzut că din unirea mai multor aminoacizi rezultă proteinele. De asemenea, pornind de la componentele nucleotidelor se ajunge la acizii nucleici. Cea mai elementară formă de viață este alcătuită din aceste două componente de bază — proteinele și acizii nucleici. În acest moment oamenii de știință au adus cercetările materiei vii pînă în anticamera vieții.

Se cunoaște că lanțurile de nucleotide sînt capabile să se asocieze cu microproteinele (rezultate din unirea mai multor aminoacizi). Prin unirea acestor substanțe complexe — proteinele și acizii nucleici — va începe evoluția vieții.

Desigur, fenomenele sînt mult mai complexe decît le înfățișăm aici. Între aceste două componente se va stabili «dialogul» (sau legătura) prin care ne va fi explicată viața. Acest moment în evoluția materiei nevii spre materia vie poate fi întîlnit în lumea virusurilor, ale căror proprietăți par a le situa la jumătatea drumului dintre materia nevie și cea vie, fiind formați din cele două componente esențiale ale materiei vii: acizii nucleici și proteinele. Într-adevăr, la microscopul electronic virusurile apar ca forme geometrice, deseori cu aspect de poliedre, de cristale, dar ele au și acea caracteristică a viețuitoarelor de a se înmulți.

Cu toate acestea, virusurile reprezintă numai o posibilitate de explicare a unor fenomene, dar nu reprezintă o etapă în evoluția vieții pe Pămînt.

Cum s-a ajuns atunci la prima celulă sau prima viețuitoare monocelulară? Datorită afinităților lor, lanțurile de nucleotide au tendința de a se grupa pentru a constitui o aglomerare — viitorul nucleu celular. Avînd proprietatea de a se reproduce, ele vor da naștere nu numai la nucleotide cu aceeași structură, ci și la proteinele primare, care vor deveni constituentele celulare.

Pasul hotărîtor spre celulă a fost astfel trecut cu cîteva miliarde de ani în urmă. Din acest moment începe să se deruleze evoluția vieții așa cum a fost explicată prin teoria lui Darwin, de la formele cele mai simple, monocelulare, pînă la complexitatea crescîndă a organismelor superioare — plante, animale — și apariția omului dotat cu inteligență.

Pas cu pas, au fost reconstituite, în diferite laboaratoare din lume, diferitele etape ale evoluției materiei vii. S-a putut demonstra că materia vie a apărut în contextul unei foarte mari diversități de condiții, în diverse atmosfere și tot atît de bine în mări,ca și pe continente, unde erupțiile vulcanice generează substanțe și temperaturi favorabile pentru sinteze de materii organice. Aceasta ne dovedește că apariția substanțelor organice și a materiei vii pe Pămîntul primar era inevitabilă. Trecerea de la evoluția chimică, de la materia nevie, la viață, a fost un fenomen natural necesar, legic, obligatoriu, deoarece pe Terra au existat acele condiții fizice și chimice favorabile.

Dar oare numai pe Terra? Viața este oare apanajul Pămîntului? Despre aceasta într-un număr viitor.

Elena MARINESCU

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

41

Cutezătorii

JOI,
11 OCTOMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 628)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În aceste zile, alături de părinți, la lucrările de recoltare, hărnicia voastră să fie pe măsura bogatelor roade ale pămîntului românesc!